22

ΜΑΡΤΗΣ 2006

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Η ανατολή του Μεγάλου Αδελφού

της σύνταξης...

Nightmares, χωρίς ανάσα...

Το "εδώ και τώρα" των αφεντικών έχει αφήσει άφωνη τη μεγάλη μερίδα της κοινωνίας. "Τα θέλουμε όλα εδώ και τώρα" λέει το κράτος και το κεφάλαιο, κι είναι αποφασισμένα να τα πάρουν. Το τίμημα εξάλλου το πληρώνουν άλλοι, όπως πάντα. Εδώ το αστυνομικό κράτος, με ελάχιστες αντιστάσεις προς το παρόν. Ο Μεγάλος Αδελφός, οι παρακολουθήσεις, οι απαγωγές, οι μυστικές φυλακές σε άγνωστους τόπους, τα βασανιστήρια, η βία, οι εξαφανίσεις. Ποιά κοινωνικά συμβόλαια και ποιές συνθήκες, ποιά ανθρώπινα δικαιώματα: το κέρδος με κάθε τρόπο είναι η μόνη συνθήκη του νεοφιλευθερισμού.

Ιδού οι ιδανικές συνθήκες για να επαναλειτουργήσουν κι οι πυρηνικοί αντιδραστήρες: μήπως ξέχασε κανείς τη ραδιενέργεια; Ό καρκίνος που δηλητηριάζει τα σώματα όλων των κατοίκων του πλανήτη είναι εδώ, αυξάνεται με ρυθμούς πιο γοργούς κι απ' τα κέρδη τους. Κι ήταν οι συνέπειες της "χαλαρής" μόνο χρήσης της πυρηνικής ενέργειας! Τώρα που θέλουν (ξανά) να κυριαρχήσει, θα δούμε γοργές "εξελίξεις".

Η "εξέλιξη" θέτει "υπέροχα προβλήματα φυσικής" για τους επιστήμονες. Ο εφιάλτης της βιοτεχνολογίας, οι πειραματικές τους ανοησίες που καταστρέφουν βιολογικές ισορροπίες εκατομμυρίων χρόνων, οι κοινωνικές αναταραχές που επιφέρουν, μοιάζουν ν' αποτελούν απλά ωραία πρώτα θέματα για σαρκοβόρα πρωτοσέλιδα και δελτία ειδήσεων.

Ο μυθοποιημένος ορθολογισμός του δυτικού πολιτισμού, κοιτάζεται στον καθρέφτη του νεοφιλελευθερισμού κι αντιμετωπίζει πρόβλημα ταυτότητας, μαζί με τον homo sapiens! Εκλείπουν οι λέξεις που μπορούν να αποδώσουν το μέγεθος του παραλογισμού που συντελείται σε βάρος της ανθρωπότητας. Χωρίς οράματα και χωρίς λύσεις, η κοινωνία κοιτάζει με φόβο τα τεκταινόμενα, και χωρίς να καταλάβει γιατί, ανοίγει τηλεόραση και ψάχνει λύσεις να ξεχαστεί. Δεν αντέχει τέτοιον εφιάλτη, δεν θέλει να ξέρει ούτε να φαντάζεται...

Οι εξελίξεις διαδέχονται η μια την άλλη, χωρίς ανάσα. Όσπου να γίνει αντιληπτό το τί γίνεται στο μέτωπο της εργασίας, ανοίγουν τα μέτωπα της καταστολής και του ελέγχου, βομβαρδισμός από ψέμματα, όμως η φτώχεια, η καταστολή κι η αρρώστια είναι εδώ. Η αξία της ανθρώπινης ζωής ανύπαρκτη κι η ελπίδα πως υπάρχουν τρόποι να τη γλυτώσει κανείς, ανύπαρκτη κι αυτή. Η αντίδραση είναι η μόνη λογική συνέχεια...

Υποκλοπές Συνειδήσεων

Η αποκάλυψη του δικτύου υποκλοπής τηλεφώνων, δεν αποτελεί κεραυνό εν αιθρία για όσους προσεκτικά παρακολουθούν και ερμηνεύουν την σύγχρονη πραγματικότητα. Αντίθετα θα μπορούσε πλέον να ισχυριστεί κανείς ότι αυτή η «νέα αποκάλυψη» έρχεται να προστεθεί στην σωρεία παραβιάσεων ατομικών - πολιτικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων στον κατά τα άλλα ευνομούμενο και «δημοκρατικό» κόσμο.

Οι υποκλοπές των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων δεν αποτελούν «σκάνδαλο», αλλά βασική συνθήκη της καταχρηστικής φύσης της εξουσίας. Ανέκαθεν οι κρατούντες χρησιμοποίησαν χαφιέδες, δωσίλογους, καταδότες, πράκτορες, κοριούς, ασύρματους κλπ μέσα για να διατηρήσουν την εξουσία τους, χρησιμοποιώντας ως πρόσχημα την προστασία του καθεστώτος, του πολιτεύματος ή την δημοκρατία. Φυσικά ο μόνος σκοπός είναι η επίτευξη του ελέγχου και της καταστολής, ενώ απλά αλλάζει ο στόχος και συχνά και ο υποτιθέμενος εχθρός που απειλεί την ηρεμία και την ασφάλεια των πολιτών.

Με τον πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία ο γενικευμένος έλεγχος πήρε διαστάσεις πανδημίας, με την κοινωνία να φαίνεται ως φορέας ενός ισχυρού και επικίνδυνου ιού, ο οποίος είναι άκρως μεταδοτικός και καθιστά όλους ύποπτους και υποψήφιους για παρακολούθηση. Στην Ελλάδα χρειάστηκε, για να εφαρμοστεί αυτός ο γενικευμένος έλεγχος, πρώτα «η εξάρθρωση της τρομοκρατίας» και στην συνέχεια «η ασφάλεια του εθνικού σκοπού της Ολυμπιάδας». Φυσικά και τα δυο αποτελούν ιδεολογικούς μηχανισμούς για να εξορθολογικοποιήσουν την αναγκαιότητα της μετάλλαξης από το «κράτος δικαίου» στο βαθύ κράτος ασφάλειας.

Η συναίνεση της μεταπολιτευτικής δημοκρατίας μετεξελίχθηκε σε μηδενική ανοχή κατά την ολυμπιακή περίοδο για να φτάσει στις ημέρες μας να προβάλεται απροκάλυπτα ως γενικευμένη και ολοκληρωτική υποταγή. Σε ένα καθεστώς που όλοι θεωρούνται ύποπτοι, είναι αναμενόμενο να παρακολουθούνται από τον «επιχθόνιο άρχοντα νου» θεσμικά και αντιθεσμικά πρόσωπα ως επικίνδυνοι. Στην ουσία και οι δύο ομάδες παρουσιάζουν αντικειμενικά αυξημένο βαθμό επικινδυνότητας, αλλά για διαφορετικούς λόγους: Οι πρώτοι είναι επικίνδυνοι για την κοινωνία και οι δεύτεροι για την εξουσία. Στο βαθμό αυτό δεν θα μπορούσε καμιά «ανεξάρτητη αρχή» ούτε να διασφαλίσει το απόρρητο, ούτε να προστατεύσει τους εμπλεκόμενους και για αυτό ας μην είμαστε αφελείς.

Όταν η εξουσία χρειάζεται ανεξάρτητους θεσμούς για την διαφύλαξη του ήθους, της διαφάνειας και της ασφάλειας, δεν το κάνει επειδή χρειάζεται για να «διορθωθούν τα κακώς κείμενα», γιατί η εξουσία και το κράτος αποτελούν από μόνες τους μια πολιτική κακοτεχνία, αλλά ως επίφαση ελέγχου σε θεσμικό επίπεδο. Είναι δεδομένο ότι αυτός ο έλεγχος υπάρχει, είναι συνεχής, εντατικός και διακριτός, υπό την ανοχή του θεσμικού πλαισίου το οποίο λειτουργεί ως συγκοινωνούν δοχείο για την διατήρηση της νομιμότητας της επιβολής του ισχυρού έναντι του αδυνάτου, σε όλο το φάσμα της κοινωνικής πολιτικής και οικονομικής ζωής.

Με βάση τα παραπάνω σκιαγραφείται όλος ο ιδεολογικός μηχανισμός

> ***Η επιζητούμενη συναίνεση της μεταπολιτευτικής δημοκρατίας μετεξελίχθηκε σε μηδενική ανοχή κατά την ολυμπιακή περίοδο για να φτάσει στις ημέρες μας να προβάλεται απροκάλυπτα ως γενικευμένη και ολοκληρωτική υποταγή.***

υποκλοπής συνειδήσεων, ο οποίος περνάει απροκάλυπτα μπροστά στα μάτια του φιλοθεάμονος κοινού το οποίο έχει αποχαυνωθεί με έναν βέβηλο τρόπο. Όπως και η απανταχού έκρηξη οργής του μουσουλμανικού κόσμου αναφορικά με τα βέβηλα σκίτσα του Μωάμεθ.

Αυτή η δικαιολογημένη από πολλούς έκρηξη οργής των Μουσουλμάνων, έναντι του δυτικού κόσμου και του κυρίαρχου τρόπους σκέψης του, που τους ανάγει σε πολίτες δεύτερης κατηγορίας, είναι σωστή και πραγματική ως ερμηνεία μόνο μέχρι αυτό το σημείο. Διότι αυτή η οργή στηρίζεται στο θρησκευτικό μένος και όχι στο ταξικό μίσος, ενάντια στο δυτικό

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • 7615 •
Χρόνος 3ος, φύλλο 22
Μάρτιος 2006

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε.

ΑΘΗΝΑ: Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - ΤΗΛ.: 6938332603
ΞΑΝΘΗ: ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Αγ. Γεωργίου 36, τ.κ. 691 00 - ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΤΗΛ.: 6936 785.774
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: Αράτου 49 - Κέντρο - ΤΗΛ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 - ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

και Κεκτημένων...

κόσμο που προβάλει ως ο αιώνιος θρησκευτικός αντίπαλος. Φυσικά το πάθος και η ένταση της βίας αυτού του φανατισμού είναι τελείως διαφορετικό σε ερμηνεία σε σχέση με τον αντίστοιχο χριστιανικό φανατισμό της δύσης. Όχι γιατί στον «πολιτισμένο δυτικό κόσμο» μια τέτοια αγανάκτηση δεν θα έπαιρνε διαστάσεις σύγκρουσης, αλλά λόγω της αποστασιοποίησης που υπάρχει μεταξύ του ανθρώπου και της θρησκείας ως θεσμού. Η απόσταση αυτή θα αφομοίωνε μια τέτοια αντίδραση μέσα στα γραφικά πλαίσια θρησκευτικά αναχρονιστικών ομάδων χωρίς καμιά ιδιαίτερη απεύθυνση και απειλή για τον δυτικό τρόπο ζωής.

Αντίθετα στον μουσουλμανικό κόσμο τα πράγματα είναι πιο τεταμένα, διότι το Ισλάμ αποτελεί βασικό συνεκτικό κρίκο σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, μεταξύ ανθρώπων και φυλών που πέρα από την θρησκεία

Η σύγκρουση με αφορμή τα σκίτσα του Μωάμεθ στις Μουσουλμανικές χώρες της Μέσης Ανατολής οφείλεται σε μια ενδελεχή οργή προς το γενικότερο πρόσωπο της Δύσης για το αποικιοκρατικό της παρελθόν και την σημερινή παρέμβασή της στον μουσουλμανικό κόσμο.

δεν έχουν άλλα κοινά χαρακτηριστικά. Στο σημείο αυτό, πρέπει να σημειωθεί ότι η σύγκρουση στις Μουσουλμανικές χώρες της Μέσης Ανατολής και όπως αυτή εκφράστηκε σε σχέση με το αρχικό γεγονός, οφείλεται σε μια ενδελεχή μα ασυνείδητη εναντίωση προς το γενικότερο πρόσωπο της Δύσης για το αποικιοκρατικό της παρελθόν και την σημερινή παρέμβασή της στον μουσουλμανικό κόσμο. Η υπεράσπιση του Μωάμεθ δεν είναι απλά μια στιγμή εκτόνωσης αλλά μια άρρητη προσπάθεια ενός κόσμου που επιζητά να πάψει να αντιμετωπίζεται ως αόρατος ή ως απειλή και θέλει να του δοθεί η απαιτούμενη προσοχή. Κατά τον τρόπο αυτό, η οργή και η έκρηξη είναι διαρκείς και θα εμφανίζεται με κάθε ευκαιρία σε πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο. Όπως συμβαίνει σε κάθε γωνιά της Γης και εντός του αναπτυγμένου δυτικού κόσμου ή της Ισχυρής Μεταολυμπιακής Ελλάδας.

Η πρόσφατη απεργία των ναυτεργατών κατέδειξε ότι πλέον οι αγώνες των εργαζομένων είναι πολύ σημαντικοί για να αφεθούν βορά στα χέρια των κρατικοδίαιτων συνδικαλιστών. Από την άλλη πιστοποίησαν για μια ακόμα φορά ότι η εξατομίκευση και το ατομικό συμφέρων αποτελούν σημαντικό ανασταλτικό παράγοντα στην όξυνση του κοινωνικού αγώνα. Η πολιτική επιστράτευση που επιχειρήθηκε για την καταστολή της απεργίας είναι ένα τρανό παράδειγμα για το τι σημαίνει το ιδεολόγημα της διατήρησης της νομιμότητας, ως ένα θεσμικό εργαλείο για την ενίσχυση της κερδοφορίας των εφοπλιστικών αφεντικών. Η αλληλεγγύη που εκφράστηκε έστω και τις λίγες εκείνες ώρες στο λιμάνι του Πειραιά, δείχνει ότι υπάρχουν ακόμα κοινωνικά αντανακλαστικά έστω και περιορισμένα. Δεν αρκεί όμως αυτό. Για να ισχυροποιηθεί η αντίσταση και να γενικευτεί ως κοινωνική αντιπολίτευση θα πρέπει να έρθει σε ρήξη με τον κομματικό συνδικαλισμό που εκτονώνει τους κοινωνικούς αγώνες και τους παγιδεύει σε ένα θεαματικό θεαθήναι για προεκλογικούς λόγους. Θα πρέπει να επιστρατεύσει και τον «αγανακτισμένο πολίτη-αγρότη», που αντί να αντιμάχεται ως αντιπάλους τους κάθε λογής απεργούς, αντίθετα θα έπρεπε να αγκαλιάσει τον αγώνα τους ως ταξικός σύμμαχος. Μόνο τότε υπάρχει ελπίδα για νίκη. Φυσικά αυτό δεν μπορεί να γίνει ποτέ διαμέσου της κομματικής ΓΣΕΕ, του ΠΑΜΕ και των λοιπών επαγγελματιών συνδικαλιστών που βρίσκονται στις παρυφές, θεσμικών (βουλευτικών, Νομαρχιακών ή Δημοτικών) αξιωμάτων. Όλοι αυτοί θα εκτονώσουν τους αγώνες των εργαζομένων για να τους εξαργυρώσουν στο μέλλον προς όφελος της πολιτικής τους καριέρας.

Διανύουμε μια εποχή οικονομικού Μαλθουσιανισμού στην οποία προσπαθούν να πείσουν τους εργαζόμενους ότι είναι το πλεονάζων κομμάτι, το οποίο χρειάζεται να βελτιστοποιηθεί για να είναι ανταγωνιστικό και ευέλικτο για να αντιμετωπιστεί η κρίση της οικονομίας. Η αλήθεια είναι ότι κρίση για τα αφεντικά σημαίνει η μη ανάπτυξη της κερδοφορίας τους με γεωμετρικούς ρυθμούς. Πρόκειται για μια απροκάλυπτη επίθεση στα κεκτημένα των εργαζομένων. Όπως είναι αναμενόμενο, η αστική δημοκρατία, αν και έχει αυτιά παντού και ακούει τα πάντα, δεν μπορεί να αφουγκραστεί την αγωνία των εργαζομένων και της κοινωνίας, αφού λειτουργεί σε μια ασύμβατη πραγματικότητα, «αλλού», σε ένα αποστειρωμένο περιβάλλον το οποίο ανασχηματίζεται, αλλάζοντας μόνο πρόσωπα και ρόλους χωρίς καμία κοινωνική ενσυναίσθηση.

Η πολιτική επιστράτευση που επιχειρήθηκε για την καταστολή της απεργίας των ναυτεργατών είναι ένα τρανό παράδειγμα για το τι σημαίνει το ιδεολόγημα εφαρμογής της νομιμότητας: η ενίσχυση της κερδοφορίας των εφοπλιστικών αφεντικών.

Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο προς όλους τους αποδέκτες οι οποίοι μας «ακούν» η μας «διαβάζουν» προσεκτικά: Ο καπιταλισμός και το σύστημα των ανισοτήτων του είναι ένα ανοικτό μέτωπο. Σε αυτόν τον διαρκή κοινωνικό ανταγωνισμό δεν υπάρχει συμβιβασμός. Ο αγώνας είναι σκληρός αλλά όχι χαμένος. Είμαστε μαζί με όλους όσους αντιστέκονται, μέσα στην κοινωνία –απέναντι από το κράτος και τους θεσμούς του. Επιζητούμε την ρήξη με την εξουσία και όχι διάλογο με τα αφεντικά, δεν συναινούμε και δεν παραχωρούμε τίποτα. Η αλληλεγγύη είναι το προνόμιο μας, ας την οπλίσουμε!

Αργύρης Αργυριάδης

Πανάκριβοι οι εργαζόμενοι...

Το μύθο του Αισώπου, σύμφωνα με τον οποίο ο Δίας κάλεσε όλα τα ζώα στο γάμο του, και δεν πήγε η χελώνα, την οποία και καταδίκασε να κουβαλά το "σπίτι" της μαζί της, όπου κι αν πάει, ανέφερε ο Γιώργος Αλογοσκούφης στη σύνοδο των υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών των χωρών-μελών που μετέχουν στη Διαδικασία Συνεργασίας της ΝΑ Ευρώπης που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα (ίσως, για λόγους κοινωνικής ευαισθησίας, είχε στο νού του τους άστεγους των μεγαλουπόλεων που "κουβαλούν" την τσάντα με τα υπάρχοντά τους, ως τιμωρία που δεν πήγαν στο "γάμο"). Είπε ακόμα πως «η Ελλάδα σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να ανταγωνιστεί τις άλλες χώρες με αυτό το κόστος εργασίας" (άρα μόνο η κατάργηση των μισθών θα την έκανε ανταγωνιστική και μάλλον το επόμενο εργασιακό σχέδιο αυτό θάναι). Οι υπουργοί που μετέχουν στη «Διαδικασία Συνεργασίας» συμφώνησαν πως πρέπει ν' απελευθερωθεί η αγορά και να βελτιωθεί το διασυνοριακό εμπόριο (όπως ίσως η "ελεύθερη ζώνη" ανάμεσα στο Μεξικό και τις ΗΠΑ;).

Ο πρωθυπουργός (που μίλησε στη σύνοδο) υποσχέθηκε στα επενδυτικά κεφάλαια μείωση φορολογικών συντελεστών (να ελαφρύνουν λίγο, βρε αδερφέ, από τόσο οικονομικό βάρος που τους φορτώνουν οι εργαζόμενοι)!

Αν. Κ.

Ήταν, είναι και θα είναι...

Μερικοί δεν αλλάζουν ποτέ. Το μέλος του Πολιτικού Συμβουλίου του ΠΑΣΟΚ, Χρήστος Κατσικέας, απήχθη στις 26 Ιούλη του 2004 (προ Ολυμπιακών) στη Σόφια από κλιμάκιο πρακτόρων Βουλγαρίας-ΗΠΑ κι ανακρίθηκε. Πέρασαν 31 χρόνια από τότε που η ΕΟ 17Ν αναλάμβανε την ευθύνη για την εκτέλεση Γουέλς κι οι αμερικάνοι εμμέναν να ρωτούν βάσει του σχεδίου τους περί συγκοινωνούντων δοχείων: ...«για θέματα τρομοκρατίας στην Ελλάδα, για τη 17Ν και τις σχέσεις μου κι άλλων στελεχών του ΠΑΣΟΚ με αυτή. Για τον Μαρίνο, τον Σκυφτούλη, τον Μπαλάφα, για την Παλαιστίνη και τον αραβικό κόσμο. Τους είπα ότι δεν έχω καμία σχέση. Για να ασκήσουν πίεση μου επανέλαβαν ότι θα με οδηγήσουν κατευθείαν στο Γκουαντανάμο»...

Σ. Κ.

Για τους ΡΟΜ του Κοσσόβου

«Στο βόρειο Κόσσοβο απειλούνται σοβαρά καταυλισμοί ΡΟΜ, οι οποίοι έχουν εγκατασταθεί πρόσφατα, σε εγκαταλελειμμένη βιομηχανική περιοχή που έχει μολυνθεί με μόλυβδο. Το μεγαλύτερο κίνδυνο διατρέχουν τα παιδιά των ΡΟΜ (και οι έγκυες γυναίκες), και ήδη έχουν προειδοποιήσει οι γιατροί ότι το αίμα τους παρουσιάζει αυξημένες συγκεντρώσεις του τοξικού μετάλλου, και κινδυνεύουν από μολυβδίαση και σοβαρές συνέπειες στην υγεία. Οι ΡΟΜ είχαν εκτοπιστεί λόγω του πολέμου στην Γιουγκοσλαβία σε προσωρινούς καταυλισμούς κοντά στη βιομηχανική ζώνη του βόρειου τμήματος της Κόσοβσκα Μιτρόβιτσα, όπου βρίσκεται εγκαταλειμμένο μεταλλωρυχείο, τα συσσωρευμένα απόβλητα του οποίου δημιούργησαν τεράστιο περιβαλλοντικό πρόβλημα».

Οργανώσεις οικολόγων και ΡΟΜ από την Ελλάδα και την Σερβία απευθύνουν έκκληση συμπαράστασης και επιδιώκουν την κινητοποίηση της κοινής γνώμης. Οι ΡΟΜ του Κοσσόβου είναι θύματα της περιθωριοποίησής τους σαν μειονότητα, θύματα του πολέμου και των βομβαρδισμών της Γιουγκοσλαβίας, αλλά και θύματα από τις συνέπειες μιας ασύδοτης βιομηχανικής ανάπτυξης που δεν σέβεται υγεία και περιβάλλον. Ζητούν άμεση κινητοποίηση "ενάντια στο συγκεντρωτικό και ενεργοβόρο μοντέλο το οποίο προκαλεί ανισότητες, πολέμους, αυταρχισμό, και καταστροφή υγείας και περιβάλλοντος".

Επίθεση στην επίθεση της εξουσίας

Η κυρίαρχη στρατηγική άμβλυνσης των κοινωνικών αντιθέσεων –που είχε επιτυχία στα αναπτυγμένα καπιταλιστικά κράτη της Δ. Ευρώπης, με την ανάπτυξη του κράτους των κοινωνικών παροχών– σήμερα δίνει τη θέση της στη στρατηγική της μονομερούς επίθεσης, με την ολοκληρωτική κυριαρχία και εξουσία του αγοραίου αστυνομικού κράτους. Η γενική στρατηγική οργάνωσης των πολιτικοοικονομικών «συμβιβασμών» και των σχέσεων που μεσολαβούνται με πολιτικά μέσα δεν είναι πλέον επαρκής. Στο σύστημα του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού η σφαίρα της αγοράς, η κρατική-κυβερνητική πολιτική, οι δημόσιες υποθέσεις, αναπτύσσονται κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μη μπορεί να αναπτυχθεί ο αναγκαίος εργατικός και ο κοινωνικός έλεγχος στην εξουσία των κυβερνώντων, των κεφαλαιοκρατών. Ρυθμιστικός παράγοντας για αυτή την εξέλιξη είναι η εργασιακή ομηρία και ανασφάλεια των εργαζομένων καθώς ο εργασιακός μεσαίωνας επιστρέφει.
Αυτό που κυρίως ενδιαφέρει την εξουσία είναι οι απαιτήσεις και οι κοινωνικοπολιτικοί προσανατολισμοί να τεθούν κάτω από τον έλεγχο της αγοράς και του κράτους. Ο πρόσφατος ανασχηματισμός της κυβέρνησης για την επιτάχυνση των αγοραίων μεταρρυθμίσεων εκεί αποσκοπεί.
Για την μεγαλύτερη κερδοφορία των καπιταλιστών και μόνο, επαναδιατυπώνονται τα ιδεολογήματα της ανταγωνιστικότητας/παραγωγικότητας και της ανάπτυξης της «εθνικής οικονομίας», ενισχύονται οι μηχανισμοί χειραγώγησης και ελέγχου των ασθενέστερων κοινωνικοοικονομικών τάξεων (π.χ με το φόβο της ανεργίας) και ποινικοποιούνται οι κοινωνικοί και διεκδικητικοί αγώνες (βλ πολιτική επιστράτευση των ναυτικών, άγριο ξύλο στους εργαζόμενους της Β.Φ.Λιπασμάτων, ξύλο στους τραπεζοϋπάλληλους, δακρυγόνα και ξύλο στους κοινωνικούς δράστες για τις κεραίες και τις χωματερές)
Η υπερκομματική τοποθέτηση των καθεστωτικών κομμάτων που νουθετούν «με σύνεση για το γενικό καλό» βρίσκει υποστηρικτές στη τάξη των επιστημόνων, των δημοσιογράφων, που συμβάλλουν και δημόσια στη νομιμοποίηση και προστασία του κράτους και των συμφερόντων του, ενάντια στην «υπερβολή των απαιτήσεων των κοινωνικών ομάδων» ή δυσφημούν τις απαιτήσεις τους.
Το αποτέλεσμα είναι ένα κράτος διευρυμένο σε πολιτικό σύστημα, κι ένα οικονομικό σύστημα μεσολαβημένο κι εγγυημένο πολιτικά. Με το διπλό αυτό τρόπο επεκτείνεται και θωρακίζεται το καθεστώς και νομιμοποιούνται όλες οι αντεργατικές και αντικοινωνικές πολιτικές της κυβέρνησης, του κράτους , του ΣΕΒ.
Η διεύρυνση του ορίζοντά τους εξαρτάται από τη διεύρυνση της βάσης της συναίνεσης, δηλαδή της ικανότητας του συστήματος να απορροφά τις κοινωνικές συγκρούσεις. Η κυβέρνηση και το κράτος μπορούν να επιτίθενται στα κοινωνικά και εργατικά δικαιώματα μόνο αν στη διεύρυνση αυτή αντιστοιχούν κοινωνικές συμμαχίες στις οποίες μπορούν να στηριχθούν. Γι' αυτό πρωταρχικός στόχος του καθεστώτος είναι η «επανίδρυση», «κοινωνικοποίηση» του κράτους-χωροφύλακα, μέσω και της αναθεώρησης του συντάγματος (βλ. συνταγματικό δικαστήριο), ώστε να επιβληθεί πιο αποτελεσματικά η κρατική πολιτική σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο, για τη χειραγώγηση των απαιτήσεων και την επαναδιάταξη των εφεδρικών στρατιών ανέργων, κοινωνικά αποκλεισμένων κλπ. Αυτή ακριβώς η νέα τάξη της εφαρμοσμένης καθεστωτικής πολιτικής μπορεί να γίνει πιο κατανοητή από την καταστρατήγηση των ατομικών, κοινωνικών, πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών (βλ υποκλοπές, παρακολουθήσεις τηλεφωνικών συνδιαλέξεων). Και στο βαθμό που αυτά δε θέτουν σε αμφισβήτηση τα συμφέροντα του κυρίαρχου μπλοκ εξουσίας των κεφαλαιοκρατών, των τεχνοκρατών, των γραφειοκρατών μπορούν να υφίστανται, έστω και κουτσουρεμένα.

Για μια πολιτική της άμεσης λαϊκής αντίστασης και δράσης

Είναι γεγονός ότι η κοινωνική ένταση προκαλείται από τη σύγκρουση ανάμεσα στην αύξηση της εργατικής και κοινωνικής αγανάκτησης και διαμαρτυρίας και στη αύξηση του συστήματος των μηχανισμών επιβολής, που πραγματοποιούν τα συμφέροντα της εξουσίας. Το ζητούμενο σήμερα είναι να αναζητήσουμε εκείνο το σημείο σύγκρουσης ανάμεσα σε μια καθορισμένη κρατική-κυβερνητική πολιτική και σε μια κατάσταση συνείδησης που θα μπορούσε ν' αμφισβητήσει τα θεμέλια της πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης της κοινωνίας.
Η λαϊκή δυσαρέσκεια προς την πολιτική και οικονομική εξουσία οδηγεί στη διαμαρτυρία και στην αντίσταση σαν κύριες μορφές πολιτικής δράσης, κι αυτές οι μορφές με τη σειρά τους απαιτούν μαζική συμμετοχή και μορφές άρθρωσης που είναι άμεσες και όχι αντιπροσωπευτικές. Για να έχει επιτυχία η ανάπτυξη της άμεσης συλλογικής δράσης πρέπει να περιοριστεί στο ελάχιστο η διαίρεση των εργαζομένων σε αυτούς που κατέχουν πολιτικούς ρόλους και σε αυτούς που δεν κατέχουν. Με την έννοια αυτή όλοι έχουν δικαίωμα να μιλούν για την αντισυστημική συλλογική δράση, αλλά κανείς στο όνομά της.
Ωστόσο ένα σημείο είναι αποφασιστικό, και προεισαγωγικό, για οποιαδήποτε διάγνωση και πρόβλεψη μελλοντικής στρατηγικής, που προχωρεί πολύ πέρα από τη στερεότυπη θεώρηση του συνόλου της καθεστωτικής και της υπαρκτής «νέας» αριστεράς: Η ανασύνθεση των τρόπων και των μεθόδων πολιτικής συμπεριφοράς και πολιτικής δράσης έχουν άμεση σχέση με την ερμηνεία και τις μορφές ύπαρξης και ανάπτυξης της άμεσης λαϊκής αντίστασης και δράσης.
Η καθεστωτική αριστερά προσδεμένη στην κρατική τροχιά διεκδικεί άμεση και ισότιμη συμμετοχή στους μηχανισμούς μεσολάβησης και διαχείρισης κρίσεων (βλ πρόσφατη απεργία ναυτικών). Η αποδοχή του κράτους ως κέντρου ρύθμισης των συγκρούσεων και ελέγχου των κρίσεων, ως χώρου πολιτικής μεσολάβησης και ρυθμιστή οικονομικών σχέσεων, δεν της αφήνει περιθώρια και δεν της επιτρέπει άλλου είδους δραστηριότητες στην κατεύθυνση του πολιτικού εκβιασμού του κράτους και του κεφαλαίου, μέσω της άμεσης λαϊκής αντίστασης και δράσης.
Σήμερα η πάλη ενάντια στον καπιταλισμό και το κράτος δε μπορεί παρά να αρχίζει και να περνά μέσα από την άρνηση όσων η πληθυντική αριστερά σκέπτεται και πράττει.
Δεν είναι διακινδυνευμένη η διαπίστωση πως το κύμα για την άμεση ανταπόδοση της επίθεσης στην επίθεση των αφεντικών ξεκίνησε πρώτα και κύρια από τους κύκλους της ριζοσπαστικής αντιεξουσιαστικής πολιτικής δράσης. Μα η πολιτική της δράσης έχει το οπλοστάσιο και την τυπολογία της. Δεν προήλθε από το πουθενά. Αποτελεί πάνω από όλα προϊόν του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, που αυτή τη στιγμή καλείται να επανεξετάσει τη σχέση τακτικής-στρατηγικής.
Τμήματα που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έρχονται σε μια απλή νεολαίστικη ρήξη και αμφισβήτηση των κανόνων, δίχως να έχουν οριοθετήσει την πολιτική ταυτότητα του εχθρού κι ενός κοινωνικοπολιτικού πεδίου πάλης, απομακρυσμένα από τις διαδρομές της εργατικής και κοινωνικής παρέμβασης δε θέτουν το ζήτημα του κοινωνικού μετασχηματισμού μέσα στην κοινωνία αλλά έξω απ' αυτήν. Αποτελούν πάνω απ' όλα προϊόν παροδικών αυθόρμητων φαινομένων, που προκαλούνται από τη συνύπαρξη ατομικών, βιωματικών, προσωπικών συμπεριφορών και αποτελούν αντικείμενο συναισθηματικής ατομικής ταυτότητας, που εξομοιώνεται με μια πολλαπλότητα ατομικών κατευθύνσεων και πρακτικών. Μια περιθωριακή μόδα, ένα θέαμα αποξένωσης, μια ατομική φυγή χωρίς διέξοδο, και όχι συνειδητή επιλογή των συλλογικών δρόμων της ανατρεπτικής- αντικαθεστωτικής δράσης.

Ελευθερία είναι οι ανάγκες των εργαζομένων και της κοινωνίας

Η προσπάθεια που η πολιτική ανάλυση πρέπει σήμερα να καταβάλει και το έργο που πρέπει να εκπληρώνει είναι να γνωρίζει, να περικλείει και να κατανοεί την ιστορικότητα των κατευθυντήριων λογικών της νέας κινηματικής πράξης εργατικής και κοινωνικής απελευθέρωσης και χειραφέτησης. Να εκφράζει μια διαρκή κινηματική σύγκρουση μέσα από τη ρήξη με τα όρια που επιβάλλονται από το σύστημα. Να αγωνίζεται για την εξάπλωση της πολιτικής συμμετοχής και εναντίωσης στην υπεροχή των κυρίαρχων. Να αγωνίζεται για την εξάπλωση της συλλογικής δράσης –φορέα μιας σύγκρουσης, που δεν αφορά μόνο τα ανταγωνιστικά αιτήματα που περιβάλλουν τον τρόπο παραγωγής, ελέγχου και διεύθυνσής του αλλά και τον έλεγχο πάνω στο χρόνο, και στο χώρο.
Βασικά στοιχεία όμως μετασχηματισμού της ποιότητας της συλλογικής δράσης πρέπει να αποτελούν οι εργατικοί, φοιτητικοί, μαθητικοί, οικολογικοί αγώνες. Οι αγώνες για τα δικαιώματα των πολιτικών και οικονομικών μεταναστών, των κοινωνικά αποκλεισμένων, της νεολαίας.
Ο δεσμός ανάμεσα στο πολιτικό ζήτημα και στην πολιτική ουσία της οργάνωσης των αγώνων πρέπει να αναδιαμορφώνεται, να αναδιαπλάθεται και να αυτοοργανώνεται σαν αποτέλεσμα του καθορισμού και της διαδικασίας ανάπτυξης ενός ξεκάθαρου ανοιχτού προγράμματος συλλογικής δράσης. Ο βαθμός συμμετοχής των κοινωνικά δρώντων στη διαδικασία αυτή, συμβάλλει, καθορίζει και κρίνει την εμπέδωση και περαιτέρω ανάπτυξή του. Μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς να είναι αναγκαία η πλαισίωση των απαιτήσεων και των αναγκών σε πολυσύνθετες ισορροπίες συμμαχιών ή διαπραγματεύσεων-συμβιβασμών. Απεναντίας μπορεί να πραγματοποιηθεί με την άμεση προβολή των πραγματικών απαιτήσεων και κυρίως της άμεσης ανατρεπτικής δράσης, χωρίς να επεμβαίνει από τα πάνω προς τα κάτω.
Δράση τοποθετημένη ανάμεσα στη σφαίρα των αναγκών των εργαζομένων και των διαδρομών εργατικής και κοινωνικής αυτοάμυνας και αντεπίθεσης. Ρήξη με τα όρια του πολιτικού συστήματος, έξω δηλαδή από τους κανόνες του πολιτικού παιχνιδιού, ενάντια στη νομιμότητα της εξουσίας και των οργάνων της. Συλλογική δράση, που αγωνίζεται εναντίων ενός εχθρού για την ιδιοποίηση και τον έλεγχο των εκτιμώμενων μέσων, και καθορίζεται από μια γενική και ειδική μορφή συμπαράστασης και αλληλεγγύης. Είναι σίγουρο ότι η κατάκτηση της ελευθερίας είναι μια δύσκολη υπόθεση αλλά «εφ' όσον δεν έχουμε χάσει τον τρόπο να μαθαίνουμε», πρέπει να συνεχίσουμε να ξετυλίγουμε το «ανατρεπτικό νήμα», που από το παρελθόν οδηγεί κατ' ευθείαν στο παρόν και συνθέτει την ποίηση του μέλλοντος

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Εκτός κινδύνου νοσηλεύεται στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας του νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ, ο 22χρονος φοιτητής, Δημήτρης Δερμάνης, που δέχτηκε δολοφονική επίθεση με σιδηρολοστό τα ξημερώματα του Σαββάτου 25/2 στο χώρο του Πολυτεχνείου Θεσσαλονίκης. Φοιτητές της ομάδας El Condor Pasa, που πραγματοποιούσαν πάρτι, αντιλήφθηκαν στις 5 το πρωί ότι άτομα είχαν σπάσει την πόρτα της αίθουσα υπολογιστών και τους μετέφεραν σε ΙΧ. Όταν ακινητοποίησαν ένα από αυτά στην προσπάθειά τους να πάρουν πίσω τους η/υ δέχτηκαν επίθεση από συμμορία 30 ατόμων που με σιδερολοστούς κι αλυσίδες τραυμάτισαν αρκετά άτομα με χειρότερη την περίπτωση του Δ. Δερμάνη, ενώ έκαψαν και το δωμάτιο της Επιτροπής Αγώνα. Ο φοιτητής που νοσηλεύεται με κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις και διαρροή εγκεφαλικού υγρού, ξεπέρασε τον κίνδυνο, έχει επαφή με το περιβάλλον και τερματίστηκε η μηχανική υποστήριξη.

Στο Γ' Τριμελές Εφετείο ξεκινά στις 10 Απρίλη η δίκη του Κώστα Αβραμίδη. Ο Κώστας Αβραμίδης διώκεται γιατί υπερασπίστηκε δημόσια τον συνάδερφο και φίλο του Χριστόδουλο Ξηρό και γιατί οργάνωνε –σύμφωνα με το κατηγορητήριο– εκδηλώσεις αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους στα πλαίσια της «Συσπείρωσης Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία». Η δίωξή του είναι φρονηματική. Είναι όμως ταυτόχρονα και δίωξη φωτογραφική εναντίον κάθε ανθρώπου που αντιστέκεται στη φρίκη της νέας τάξης πραγμάτων.

Οι Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους (Θεσ/νίκης) ευχαριστούν φίλους/ες, συντρόφους/ες για την παρουσία τους στην συναυλία ενημέρωσης-συμπαράστασης που πραγματοποιήθηκε στο Πολυτεχνείο, στις 4 Φλεβάρη, καθώς και τα συγκροτήματα Deus Ex Machina, Γκρόβερ και No Sin για τη συμμετοχή τους. Τα έσοδα της συναυλίας ήταν περίπου 2400 ευρώ και δόθηκαν από 400 ευρώ στους προφυλακισμένους Ασπιώτη, Καλαϊτζίδη, Καρασαρίνη καθώς και 800 ευρώ στη Συνέλευση Αθήνας των Κινήσεων Αλληλεγγύης προκειμένου να τα διαθέσουν σε Πολιτικούς Κρατούμενους για την υπόθεση της 17Ν. Το υπόλοιπο ποσό διατέθηκε για την διοργάνωση της εκδήλωσης "Ιστορίες Κρατικής Τρομοκρατίας" που πραγματοποιήθηκε στις 17 Φλεβάρη στη Θεσσαλονίκη.

Έφυγε τα ξημερώματα της 1ης Μάρτη, σε ηλικία 46 ετών, η Joëlle Aubron, αγωνίστρια της ομάδας ένοπλης πάλης ACTION DIRECTE (Άμεση Δράση). Η Joëlle Aubron είχε αποφυλακιστεί μετά από 16 χρόνια κράτησης λόγω ανίατης ασθένειας. Συνέντευξή της είχε δημοσιευθεί στη ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ #17. Καλό ταξίδι Joëlle…

Με την επέμβαση της αστυνομίας ξεκίνησε η πορεία διαμαρτυρίας για τις τηλεφωνικές υποκλοπές που διοργάνωσαν στη Θεσσαλονίκη, την Πέμπτη 9 Φλεβάρη, πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις καθώς και συνδικάτα, όταν διαδηλωτές επιχείρησαν να αποκολλήσουν κάμερα της ΕΛ.ΑΣ., που είναι τοποθετημένη σε στύλο επί της οδού Εγνατίας, στο ύψος της πλατείας Αριστοτέλους. Στην περιοχή έφτασαν δυνάμεις των ΜΑΤ που έκαναν χρήση χημικών. Ακολούθησε συμπλοκή με τους διαδηλωτές κατά την οποία τραυματίστηκε ένας αστυνομικός. Η πορεία με αφετηρία το άγαλμα Βενιζέλου, πέρασε από τα προξενεία των ΗΠΑ και της Μεγάλης Βρετανίας και κατέληξε στο Υπουργείο Μακεδονίας - Θράκης, όπου και διαλύθηκε. Στη διάρκεια της πορείας, διαδηλωτές έγραψαν συνθήματα κατά της Vodafone σε κατάστημα της εταιρίας, στην οδό Εγνατία. Στη διαδήλωση συμμετείχαν, η Νεολαία ΣΥΝ, το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, η Συμμαχία «Σταματήστε τον Πόλεμο», το Εργατικό Κέντρο κι η Ένωση Δημοσιοϋπαλληλικών Οργανώσεων Θεσσαλονίκης, το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, καθώς και η Αντιεξουσιαστική Κίνηση.

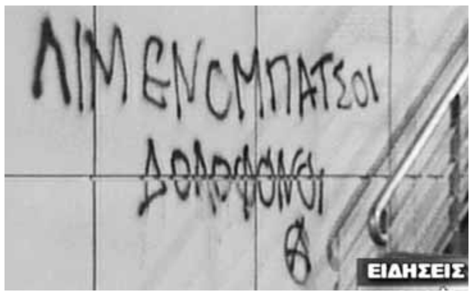

Αντίστοιχη πορεία διοργανώθηκε στις 24/2, από την Α.Κ. Πάτρας. Η πορεία κατευθύνθηκε στο λιμάνι, όπου φωνάχτηκαν συνθήματα αλληλεγγύης στους ναυτεργάτες, πέρασε από το Βρετανικό υποπροξενείο, το Δικαστικό Μέγαρο, την Νομαρχία Αχαΐας και κατέληξε στο Παράρτημα, όπου πραγματοποιήθηκε εκδήλωση-συζήτηση, με ομιλητές τους Νίκο Γιαννόπουλο (Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα), Ατίλα Ισκιάρ και Γρηγόρη Τσιλιμαντό (Αντιεξουσιαστική Κίνηση), τα ονόματα των οποίων βρέθηκαν στη λίστα των υποκλοπών.

Την Πέμπτη 2 Μάρτη 30 περίπου άτομα έκαναν παρέμβαση στο πλοίο "Ελ. Βενιζέλος" της ΑΝΕΚ στα Χανιά, αναρτώντας πανό και μοιράζοντας κείμενα σε εργαζόμενους και ταξιδιώτες για την στάση της, κατά τ' άλλα εταιρίας "λαϊκής βάσης", ΑΝΕΚ σε ολη τη διάρκεια της δίκαιης απεργίας των ναυτεργατών, που κορυφώθηκε με την απόλυση 3 μηχανικών της επειδή αρνήθηκαν να σπάσουν την απεργία. Ανάλογη παρέμβαση πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 3 Μάρτη, έξω απο το πλοίο "ΛΗΣΣΟΣ", του οποίου οι μηχανικοί απολύθηκαν.

Στο λιμάνι της Πάτρας την Δεύτερα 13/2 λιμενικοί ξυλοκοπούν βάναυσα έναν 15χρονο Αφγανό μετανάστη ενώ λίγο πιο πέρα ξεψυχά ο 21χρονος ξάδερφος του μην αντέχοντας το θέαμα του ξυλοδαρμού. Την Πέμπτη 16/2 περίπου 40 αναρχικοί-αντιεξουσιαστές έδωσαν μια δραστική απάντηση στη συνεχιζόμενη βία των λιμενικών καθώς επιτέθηκαν στο κέντρο υποδοχής «Μελίνα Μερκούρη» του λιμανιού όπου στεγάζονται το τελωνείο και το λιμενικό σπάζοντας την είσοδο,πετώντας μπογιές και γράφοντας συνθήματα. Την Παρασκευή στην κηδεία του Αφγανού που κατέληξε σε πορεία συμμετείχε πλήθος κόσμου και πολλοί μετανάστες.

Περισσότερα "Εν κινήσει" στην επόμενη σελίδα

Για τα γεγονότα στο πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης

Την Παρασκευή 24/2 και ενώ γινόταν πάρτυ στο χώρο του πολυτεχνείου από το σχήμα μας (el condor pasa), γύρω στις 5:00 έγινε αντιληπτό ότι γίνεται διάρρηξη στη νησίδα υπολογιστών του τμήματος πολιτικών μηχανικών. Ομάδα φοιτητών προσπάθησε να εμποδίσει την κλοπή των υπολογιστών, κυνηγώντας και ακινητοποιώντας το αυτοκίνητο και έναν από τους δράστες. Ενώ κάποιοι επέστρεφαν τους υπολογιστές στο χώρο του πολυτεχνείου, εμφανίστηκαν περίπου 30 άτομα (που δεν ανήκουν σε κανένα πολιτικό χώρο), οπλισμένα με καδρόνια, αλυσίδες και σιδηρολοστούς, κατευθυνόμενοι αρχικά προς το μέρος των φοιτητών και εν συνεχεία στο τρίγωνο όπου γινόταν το πάρτυ. Στο πέρασμα τους κατέστρεψαν και έσπασαν τζάμια και ηχητικά μηχανήματα και στο τέλος εισέβαλαν στο καμαράκι του συλλόγου φοιτητών αρχιτεκτονικής, όπου και έβαλαν φωτιά, η οποία σβήστηκε από τους φοιτητές μετά από πολλές προσπάθειες. Κατά τις συμπλοκές υπήρξαν αρκετοί τραυματισμοί, με σοβαρότερο αυτόν του συμφοιτητή μας που νοσηλεύεται στο νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ με κρανιακές κακώσεις.

Από το Σάββατο 25/2 μέχρι την Τρίτη 28/2 πραγματοποιούνταν συζητήσεις-συνελεύσεις για το συγκεκριμένο θέμα, στις οποίες συμμετείχαν παρατάξεις, σχήματα, συλλογικότητες και ανένταχτοι φοιτητές. Το βράδυ της Τρίτης, με απόφαση της τελευταίας συνέλευσης έγινε συμβολική περιφρούρηση του πολυτεχνείου από τους φοιτητές με σκοπό να κρατηθεί ανοιχτό ο χώρος και να σπάσει το κλίμα τρόμου που είχε δημιουργηθεί τις τελευταίες μέρες, και επίσης αποφασίστηκε η πραγματοποίηση πορείας την Τετάρτη 1/3 μέσα στο χώρο του Πανεπιστημίου και στην πόλη.

Παράλληλα, την Τετάρτη, ομάδα φοιτητών 60-80 ατόμων κατευθύνθηκαν σε συγκεκριμένο κατειλημμένο λυόμενο στο χώρο της Παιδαγωγικής σχολής, από το οποίο εφόρμησαν εκείνο το βράδυ οι δράστες και στο οποίο μαθεύτηκε ότι σύχναζαν τον τελευταίο καιρό. Οι φοιτητές εκκένωσαν το χώρο και κατέστρεψαν ό,τι υπήρχε μέσα (εκείνη τη στιγμή δεν βρισκόταν κανείς στο λυόμενο). Αυτή η πράξη δεν ήταν απόφαση των συνελεύσεων που προαναφέραμε, ούτε ήταν εργολαβία κανενός. Τα άτομα που συμμετείχαν προέρχονταν από διαφορετικούς πολιτικούς χώρους και ενήργησαν αυτόβουλα και χωρίς καμία χειραγώγηση. Κανένας δεν ήταν ουρά κανενός και αυτό ήταν μια πράξη αγανάκτησης.

Καταγγέλλουμε την αδίστακτη επίθεση αυτών των θρασύδειλων δολοφόνων που με φρικτό και τραμπούκικο τρόπο επιτέθηκαν και τραυμάτιζαν όποιον έβρισκαν μπροστά τους. Τέτοιες εγκληματικές ενέργειες καταλύουν κάθε έννοια ελευθερίας αλλά και την ίδια μας την ύπαρξη μέσα στο χώρο του πανεπιστημίου.

Τέτοια άτομα, πιστεύουμε ότι δεν έχουν καμία θέση σε κανένα ανοικτό χώρο (κατειλημμένο ή μη), που άμεσα ή έμμεσα τους παρέχει άσυλο και ελευθερία, την οποία, όπως απέδειξαν, είναι ανίκανοι να διαχειριστούν.

Επίσης πιστεύουμε πως τέτοιες κλοπές μόνο ως πλιάτσικα μπορούν να θεωρηθούν. Κάθε προσπάθεια ιδεολογικοποίησής τους με τον μανδύα της «επαναστατικής απαλλοτρίωσης» (και με την καβάτζα του ασύλου και στις πλάτες τις δικές μας) είναι γελοία και επικίνδυνη.

Αυτονόητο είναι πως δεν θέλουμε-δεν δεχόμαστε τιμές και επαίνους από κανέναν, κι αυτό γιατί δεν αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ούτε ως ήρωες, ούτε ως σεκιουριτάδες του Πανεπιστημίου.

Τέτοια θλιβερά φαινόμενα δεν πηγάζουν από την ύπαρξη του ασύλου, ούτε λύνονται με την κατάργησή του. Η διασφάλιση του ασύλου προϋποθέτει επανοικειοποίηση των χώρων του πανεπιστημίου από τους φοιτητές και ανοιχτούς-ζωντανούς και δραστήριους συλλόγους-σχολές. Για μας το άσυλο είναι ένα δικαίωμα που κατακτήθηκε μέσα από αγώνες, προασπίζει την ελευθερία σκέψης, δράσης, έκφρασης, διασφαλίζει την ελευθερία διακίνησης ιδεών και πηγάζει από την πεποίθηση ότι τα άτομα που δρουν σ' ένα χώρο τον διαχειρίζονται κιόλας.

el condor pasa
αριστερή παρέμβαση πολιτικών μηχανικών

Αθώος δηλώνει και στη νέα επιστολή του από τις φυλακές Κορυδαλλού, Νίκος Κουνταρδάς, που βρίσκεται προφυλακισμένος με την κατηγορία του ξυλοδαρμού του προέδρου της ΓΣΕΕ, Χρήστου Πολυζωγόπουλου, με άλλα άτομα μετά την πορεία αλληλεγγύης στους 3 στις 31/1. Μεταξύ άλλων αναφέρει:

…Η συμμετοχή μου στο κίνημα αλληλεγγύης για τους 3 είναι που μ' έβαλε στο στόχαστρο της ΕΛ.ΑΣ. Δεν είναι τυχαίο πώς είχαν προηγηθεί ανακρίσεις και έρευνες στα μέλη της «Επιτροπής Αλληλεγγύης στους 3», παρακολουθήσεις κι εξακριβώσεις… Μ'' εμένα οι Αρχές προχώρησαν ένα βήμα παραπάνω δρομολογώντας την άδικη δίωξή μου. Δεν είναι τυχαίο πώς σε κάθε κινητοποίηση για τους 3 η Αστυνομία έχει απειλητική και τρομοκρατική παρουσία. Επίσης, δεν είναι τυχαίο πώς στην Ασφάλεια, στον 6ο, ανάμεσα στα άλλα οι αστυνομικοί επέμεναν να με ρωτάνε για τον έναν εκ των 3, τον Γιώργο Καλαϊτζίδη, και ποιά η σχέση του μαζί μου… Έτσι στην δική μου υπόθεση, στηριζόμενοι στην συμμετοχή μου στην μεγάλη πορεία για τους 3 που προηγήθηκε χρονικά της επίθεσης στον Πολυζωγόπουλο, φροντίσανε να «τοποθετηθεί κομμάτι αποτυπώματος» (ξαναλέω ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΑΝΕ, και κανείς δεν θα μου βγάλει από το μυαλό, την εικόνα ενός στελέχους της ΓΑΔΑ να λέει: «βρέθηκε αποτύπωμα μέσα στο αμάξι», έπειτα, να πετάγεται ένας άλλος πιο κατηγορηματικά: «όχι στο παρμπρίζ είναι το αποτύπωμα» και μετά ένα πιο σίγουρο: «όχι στην τσάντα είναι το αποτύπωμα». «Εντάξει, οκ, αποφασίσατε;», τους απάντησα οργισμένος. Τότε, το λόγο πήρε ο «επικεφαλής» της έρευνας για να «ξεκαθαρίσει»: «Εντάξει, ένα λάθος κάνανε οι συνάδελφοι, το κομμάτι του αποτυπώματος είναι έξω, στο πίσω μέρος στο αμάξι, πίσω στο κολωνάκι». Τότε, αηδιασμένος, βλέποντας όλο το θέατρο παραλόγου, τους απάντησα: «Όχι, στο Σύνταγμα είναι το αποτύπωμα». Τότε, αφού καταλάβανε ότι δεν τους παίρνει άλλο το θέμα «αποτύπωμα» μου αντιπαραθέσανε ότι υπάρχει αναγνώριση, και τότε άρχισα και χτυπιόμουνα: «από ποιούς, να μου τους φέρετε εδώ μπροστά μου κλπ κλπ». Άρα τα συμπεράσματα δικά σας. Όπως και να χει το «κομμάτι αποτυπώματος» δεν το ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΩ)…Σε όλα τα παραπάνω, κι αυτό είναι το πιο σημαντικό που θα παίξει τον πιο καθοριστικό ρόλο για την συνέχεια, για την πλήρη δικαίωση και την ανάκτηση της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ μου, οι μάρτυρές μου κατέθεσαν πού ήμουν την μέρα της επίθεσης (τρεις συνολικά) και πιστοποιούν ότι χρονικά και τοπικά ήμουν αλλού. Απ'' την άλλη πλευρά μάρτυρες είναι τα δύο θύματα της επίθεσης. Ο ένας, Σάββας Ρομπόλης, καθηγητής Παντείου, δεν με αναγνωρίζει, κι ο άλλος ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ. Βλέποντας μια φωτογραφία μου από τον Γενάρη του '98, ο Πολυζωγόπουλος είπε τρεις μέρες μετά την επίθεση: «Φαίνεται» να έχει κάποια χαρακτηριστικά του προσώπου με τον άνθρωπο που με χτύπησε πρώτος και «ίσως» δεν είναι το άτομο που στην αρχή μου μίλησε. Ο άνθρωπος δεν έχει ξεκάθαρη εικόνα και φυσικά, όλα θα κριθούν και πρέπει να ξεκαθαρίσουν στην «κατά παράσταση εξέταση», που φώναζα κι ωρυόμουνα απ' την ΓΑΔΑ ακόμη (όσοι διαβάσατε την πρώτη επιστολή μου, θα θυμάστε πριν καν αρχίσει η διαδικασία και κυρίως για ν' αποφύγω αυτή την άδικη περιπέτεια ακόμα, ήθελα κι απαιτούσα να έρθει από κοντά και να πάρει θέση «ΕΙΜΑΙ Ή ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ;»…

Στο μεταξύ, την αυθαίρετη προσαγωγή κι ανάκριση της επί 4ωρο κατήγγειλε δημόσια η Μαρία Καλαϊτζίδη, αδερφή του προφυλακισμένου Γιώργου Καλαϊτζίδη. Μετά τη λήξη του επισκεπτηρίου την Παρασκευή 10/2 κι ενώ βρισκόταν στην Ομόνοια ασφαλίτες την υποχρέωσαν να τους ακολουθήσει στη ΓΑΔΑ όπου ρωτήθηκε κυρίως για δραστηριότητες ατόμων του αντιεξουσιαστικού χώρου και όχι για υπόνοιες ή ευρήματα των Αρχών.

Αναβλήθηκε για τον ερχόμενο Νοέμβρη η δίκη 4 ατόμων που κατηγορούνται για συμμετοχή στην κατάληψη (διατάραξη κοινής ειρήνης) του δημαρχείου Ηρακλείου, τον Νοέμβρη του 2003, σ' ένδειξη αλληλεγγύης στους 7 διαδηλωτές ενάντια στη Σύνοδο της ΕΕ στη Θεσσαλονίκη, που βρίσκονταν σε απεργία πείνας διαρκείας. Την αναβολή ζήτησε η νομική υπηρεσία του Δήμου, η οποία και δεν είχε ζητήσει την δίωξη αλλά ήρθε αυτόκλητα από την εισαγγελική αρχή.

Πέθανε στις 17 Φλεβάρη, στη Νέα Υόρκη, ο ιστορικός του αναρχικού κινήματος Paul Avrich σε ηλικία 75 ετών. Καταγόταν από την Οδησσό και βρέθηκε στην ΕΣΣΔ ως αποτέλεσμα της επίσκεψης του Νικήτα Χρουστσόφ στις ΗΠΑ το 1959, όπου, ανάμεσα στ' άλλα, ενέκρινε και τις ανταλλαγές μεταξύ φοιτητών. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην ΕΣΣΔ, ενώ εργαζόταν πάνω στη διατριβή του με τίτλο «Η Ρωσική Επανάσταση και οι Εργοστασιακές Επιτροπές», ο Paul αποκάλυψε την εξέγερση της Κροστάνδης και το ρόλο των αναρχικών στην επανάσταση του 1917. Έχοντας εξετάσει τους Ρώσους αναρχικούς, άρχισε να εργάζεται πάνω στην ιστορία του αναρχικού κινήματος στις ΗΠΑ: για την Voltairine de Cleyre, για τα "σύγχρονα σχολεία" που εμπνεύστηκαν από τον Francisco Ferrer, την τραγωδία του Σικάγου του 1886, την περιπέτεια των Sacco και Vanzetti, τους Εβραίους αναρχικούς στις ΗΠΑ, τους μετανάστες και τους πρόσφυγες.

Η τελευταία σημαντική εργασία του ήταν η συλλογή διακοσίων συνεντεύξεων που πάρθηκαν σε μια περίοδο τριάντα ετών, συλλογή που αποτελεί «μια πηγή ασύγκριτης αξίας για τους μελλοντικούς ερευνητές»...

(πηγή Athens indymedia από κείμενο που μετέφρασε η ομάδα «Ούτε Θεός, Ούτε Αφέντης»).

Σάκης Κηπουρός

Με αφορμή το ρατσιστικό έγκλημα στο Ρέθυμνο…

Η **δολοφονία του 18χρονου μετανάστη** από την Αλβανία, Έντισον Γιαχάι, την πρωτοχρονιά στο Ρέθυμνο από ρεθυμνιώτες έχει γίνει γνωστή και αποτέλεσε την αφορμή για να ανοίξει μια σειρά συζητήσεων και προβληματικών σχετικά με το ζήτημα του ρατσισμού και την έκταση που έχει πάρει στην πόλη.

Το συγκεκριμένο γεγονός δε μπορούμε να το δούμε αποκομμένο από ένα σύνολο σχέσεων οι οποίες συνθέτουν το πολυδιάστατο μεταναστευτικό φαινόμενο και κατ' επέκταση τις μορφές του ρατσισμού που καλλιεργούνται και αναπτύσσονται στο εσωτερικό της σύγχρονης κοινωνίας. Συνοπτικά παρουσιάζονται τα δύο αυτά σημεία.

Σε πρώτο επίπεδο, τα κράτη και οι διακρατικοί μηχανισμοί σε σφιχτό εναγκαλισμό με το κεφάλαιο προσδίδουν μία συγκεκριμένη θέση-ρόλο στους μετανάστες. Αυτή δεν είναι άλλη από την εργαλειοποίησή τους που τους καθιστά μηχανές παραγωγής. Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια που η δυτική ηγεμονία αναπτύσσεται και ισχυροποιείται στη βάση της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, απλώνει τα πλοκάμια της στις υπανάπτυκτες χώρες (τις οποίες η ίδια έχει ιεραρχήσει ως τρίτο κόσμο) αφ' ενός για να τις ελέγχει οικονομικά και πολιτικά, ώστε να εκμεταλλεύεται το φυσικό τους πλούτο και αφ' ετέρου τις καθιστά πομπούς φτηνού εργατικού δυναμικού το οποίο δέχεται η ίδια στο εσωτερικό της. Σε δεύτερο επίπεδο, έρχεται η κοινωνική συνείδηση η οποία διαμορφώνεται σύμφωνα με τις επιταγές και τις στοχεύσεις του έθνους-κράτους. Η ανάδειξη των εθνικών ιδεωδών, της ισχυροποίησης και της ανταγωνιστικότητας του κράτους παρουσιάζονται περίτεχνα –με διάφορα μέσα όπως τα ΜΜΕ και το life style στα πλαίσια της καταναλωτικής κοινωνίας– από την μια ως ενοποιητικοί παράγοντες των υπηκόων και από την άλλη αποτελούν σημεία διαχωρισμού από τον «ξένο», τον «άλλο», ο οποίος τις περισσότερες φορές, βρίσκεται στην ίδια χρηστική κατάσταση με τους «ντόπιους».

Η ελληνική πραγματικότητα δε ξεφεύγει από όσα έχουν ήδη αναφερθεί είτε από τη μεριά της πολιτικής που ακολουθείται για την «επίλυση» του μεταναστευτικού είτε από τη μεριά της αντιμετώπισης της κοινωνίας προς το ζήτημα αυτό. Η μόνη διαφορά εντοπίζεται στο ότι είναι μόλις 15 χρόνια χώρα υποδοχής, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι η σταθερή τακτική της απέναντι στους μετανάστες είναι υπό διαμόρφωση (βλ. τα νέα αντιμεταναστευτικά μέτρα).

Ρέθυμνο: Ο τοπικισμός ως προθάλαμος του εθνικισμού

Πέραν των γενικών παραγόντων που προαναφέρθηκαν είναι σκόπιμο να εστιάσουμε στις ιδιαιτερότητες και ιδιομορφίες της -συντηρητικής- ρεθυμνιώτικης κοινωνίας.

Κάποια από τα χαρακτηριστικά της πόλης είναι η προσκόλληση στην παράδοση και η επικράτηση του εθιμικού δικαίου. Αυτό, στις συγκεκριμένες συντεταγμένες του χάρτη, σημαίνει τη μηδενική ανοχή προς τον «ξένο» όταν ο τόπος προέλευσης είναι μία άλλη πόλη και πόσο μάλλον όταν είναι άλλη χώρα. Είναι πολλά τα παραδείγματα ξυλοδαρμών φοιτητών και βιασμών φοιτητριών με μοναδικό κριτήριο την καταγωγή τους. Μπορεί κανείς να φανταστεί, από αυτό, πόσες μπορεί να είναι οι περιπτώσεις ξυλοδαρμών μεταναστών και οι βιασμοί μεταναστριών.

Σε αυτό το κλίμα γενικευμένου διαχωρισμού και των ξενοφοβικών τάσεων, το ιδεολόγημα του εθνικισμού βρίσκει πρόσφορο έδαφος ανάπτυξης, με τη συναίνεση και στήριξη ενός μεγάλου μέρους της κοινωνίας. Αποτέλεσμα αυτού, είναι η ανάπτυξη της δράσης της Ο.Ε.Ρ (Οργάνωση Εθνικιστών Ρεθύμνου) τα τελευταία έξι περίπου χρόνια, που εντοπίζεται κυρίως στις επιθέσεις εναντίον, μεταναστών, αριστερών, αναρχικών, την πρόκληση υλικών ζημιών στο Στέκι Μεταναστών και την προσπάθεια αποτροπής της διεξαγωγής του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ που γίνεται κάθε χρόνο.

Μια από τις, φαινομενικές, αντιφάσεις έρχεται με την παρατήρηση των παραγωγικών δομών της πόλης (κατά κύριο λόγο πρωτογενής και τριτογενής τομέας). Ενώ ένα μεγάλο μέρος των ρεθυμνιωτών διακατέχεται από ξενοφοβικές τάσεις, δεν παραλείπει να εκμεταλλεύεται τους μετανάστες στην εργασία. Κάθε άλλο παρά αντίφαση αποτελεί αυτό το γεγονός, καθώς είναι ένα μέρος της προσπάθειας εκπλήρωσης όλης της γκάμας των υλικών φαντασιώσεων που χαρακτηρίζουν την νεόπλουτη λογική.

Κλείνοντας, να υπογραμμιστεί ότι ο διαχωρισμός με κριτήριο την καταγωγή καλλιεργείται με ένα και μοναδικό στόχο, που δεν είναι άλλος από τον αποπροσανατολισμό των καταπιεσμένων από τον πραγματικό τους εχθρό. Η απάντηση στην εθνική βαρβαρότητα είναι ο αδιαμεσολάβητος, συνολικός αντικρατικός και αντικαπιταλιστικός αγώνας σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας.

Ν.Χ.

Σύντομο χρονικό

1/1/2006: 18χρονος μετανάστης από την Αλβανία δολοφονείται με 17 μαχαιριές από ρεθυμνιώτες στο σπίτι του αρκετές ώρες μετά από συμπλοκή «ντόπιων» και «ξένων» στην οποία δεν ήταν εμπλεκόμενος. Συλλαμβάνονται επτά άτομα εκ των οποίων τα πέντε αφέθηκαν με περιοριστικούς όρους.

1/1/2006: πραγματοποιείται πορεία, με τη συμμετοχή πολλών μεταναστών, στο κέντρο του Ρεθύμνου η οποία δέχεται λεκτικές και όχι μόνο επιθέσεις από ρεθυμνιώτες.

3/1/2006: συγκέντρωση μεταναστών στο Δημαρχείο Ρεθύμνου. Παράλληλα συστήνεται αντιρατσιστική συνέλευση με τη συμμετοχή διαφόρων αριστερών οργανώσεων και φορέων.

11/1/2006: παγκρήτια αντιρατσιστική πορεία στο Ρέθυμνο στην οποία συμμετέχουν πάνω από 1.000 άτομα (στο αναρχικό-αντιεξουσιαστικό μπλοκ γύρω στα 250).

Ή στραβός είν' ο γιαλός ή στραβά αρμενίζουμε

Μια ακόμη μάχη χάθηκε αλλά όχι κι ο πόλεμος. Για τον αγώνα των ναυτεργατών ο λόγος που έληξε άδοξα με την τακτική της πολιτικής επιστράτευσης που τόσο επιτυχημένα δίδαξε το ΠΑΣΟΚ κι εφαρμόζει τώρα κι η ΝΔ. συνήθως μια μάχη χάνεται από τις λάθος επιλογές του στρατηγού κι όχι των στρατιωτών. Μόνο που στον αγώνα των ναυτεργατών περίσσευαν οι «στρατηγοί» κι οι «στρατιώτες» ήταν «μισθοφόροι». Γιατί πώς αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί ότι ο αγώνας των ναυτεργατών έληξε ακριβώς στην καλύτερη του φάση, δηλαδή όταν δίπλα του βρέθηκε το σύνολο των δυνάμεων που αντιστέκονται στον καπιταλισμό ανεξαρτήτως θέσεως; Πώς να ερμηνευτεί το φαινόμενο να προσπαθεί η Πανελλήνια Ναυτική Ομοσπονδία ν' αποφύγει την άμεση ρήξη και να προσπαθεί να διατηρεί κλειστά τα λιμάνια όπου έχει επαρκείς δυνάμεις το ΠΑΜΕ του ΚΚΕ; Γιατί ο πόλεμος μεταφέρθηκε κατευθείαν στα λιμάνια κι όχι στα εμπλεκόμενα υπουργεία; Δόθηκε έτσι για πολλοστή φορά η δυνατότητα αξιοποίησης του κοινωνικού αυτοματισμού. Οι αγρότες να κλαίνε για την παραγωγή κι οι οδηγοί φορτηγών για την ταλαιπωρία τους κι όλοι μαζί να μην μπορούν να ενωθούν και να συντονίσουν τον αγώνα τους παρά μόνο να απεργούν μαζί και χωριστά, ενάντια στον ίδιο εχθρό αλλά με διαφορετικό timing! Ο αγώνας των ναυτεργατών έδειξε βέβαια ότι μπορούν να υπάρξουν και νίκες. Έδειξε όμως ότι αυτό θα γίνει μόνο αν υπάρξει αποφασιστικότητα κι αλληλεγγύη. Υπήρξαν και τα δυο από ναυτεργάτες και συμπαραστάτες αλλά οι δυο τους ποτέ δεν συναντήθηκαν. Όταν ο ένας πήγαινε ο άλλος γύριζε! Όταν το κίνημα αλληλεγγύης στους ναυτεργάτες αποφάσισε να κατέβει στα πλοία ήταν αργά! Κατέβηκε περισσότερο γιατί κατέβηκαν και τα ΜΑΤ και για να μην λείψουν δίπλα από έναν ελπιδοφόρο για νίκη αγώνα και λιγότερο με την απόφαση της νίκης. Οι ίδιοι οι ναυτεργάτες έδωσαν έναν αγώνα συνολικό από τον οποίο «μερικό» κέρδος πήγε να βγάλει η ηγεσία του και το Κόμμα που την κουμαντάρει. Τίποτα βέβαια δεν χάθηκε, τα μαθήματα ήταν πολλά (όπως ότι δεν σπρώχνουμε τα ΜΑΤ με την πλάτη, ούτε χαϊδεύουμε τις ασπίδες με πλαστικό σημαιάκι, ούτε και πετάμε πέτρες από χιλιόμετρα μακριά, αλλά και δεν την κάνουμε όταν αλλάξουν οι συσχετισμοί δυνάμεων των οργανώσεων) και θα κληθούμε σύντομα να επανεξεταστούμε στον ίδιο ή άλλο αγώνα. Εκείνο, ωστόσο, που αξίζει να σημειωθεί είναι ότι πολύς κόσμος ήρθε σ' επαφή άμεσα με τους απεργούς, με το πρόβλημα και δεν έμεινε παρατηρητής γεγονότων, αναγνώστης προκηρύξεων κι άρθρων κομματικών εντύπων κι αμέτοχος αλληλεγγύης. Όπως στην περίπτωση των 2 α' μηχανικών του πλοίου «ΛΙΣΣΟΣ» της ΑΝΕΚ (εταιρεία λαϊκής ευθύνης να σου πετύχει) οι οποίοι απολύθηκαν στις 21/2 αρνούμενοι μαζί μ' όλο το πλήρωμα να σπάσουν την απεργία και για τους οποίους άμεσα έγινε διαδήλωση φοιτητών κι εργαζομένων στα γραφεία της εταιρείας. Τέλος, ο χορός των κινητοποιήσεων έκλεισε με ένα ακόμη πιο δυσάρεστο φινάλε. Την καταδίκη 2 ατόμων για το ναυάγιο του «ΕΞΠΡΕΣ ΣΑΜΙΝΑ» στις 26 Σεπτέμβρη του 2000 όπου χάσανε την ζωή τους 80 άτομα. Άλλοι 5 με πλημμελήματα, ενώ 2 αθωώθηκαν. Όσο για τους εκπροσώπους της πλοιοκτήτριας Minoan Flying Dolphins «φάγανε» από 4,5 χρόνια και «κυκλοφορούν ανάμεσά μας» έως το εφετείο!

ΣΜ.

ANEK LINES: ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΝΤΙΛΑΪΚΗΣ ΒΑΣΗΣ

Προκήρυξη που μοιράστηκε κατά τη διάρκεια παρεμβάσεων σε πλοία της ΑΝΕΚ (βλ. "ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ", σελ. 5)

Ο αγώνας των ναυτεργατών, που κορυφώθηκε τις τελευταίες δυο εβδομάδες με την συνεχιζόμενη μαζική απεργία του κλάδου, ήταν ένας αγώνας για τα αυτονόητα. Σε ένα τομέα από τους πιο προσοδοφόρους για το ντόπιο κεφάλαιο και την ελληνική οικονομία όπως είναι η εμπορική ναυτιλία, οι διεκδικήσεις των απεργών αφορούσαν καλύτερες συνθήκες εργασίας, μείωση της ανεργίας στον κλάδο, διατήρηση των συντάξιμων αποδοχών τους και του δημοσίου χαρακτήρα της ναυτικής εκπαίδευσης. Απέναντί τους ορθώθηκε το ενιαίο μέτωπο κράτους, εφοπλιστών και των πολιτικών τους εκφραστών που, μαζί με τα ΜΜΕ, επιχείρησαν να λασπολογήσουν και να καταστείλουν τον ναυτεργατικό αγώνα.

Η ΑΝΕΚ LINES, η κατά τ' άλλα εταιρία λαϊκής βάσης των Χανίων, κατά τη διάρκεια αλλά και μετά τη λήξη της απεργίας πρωτοστάτησε στο να απαξιωθεί και να χτυπηθεί η κινητοποίηση. Από την αρχή απειλούσε και εκβίαζε τους εργαζομένους της στα πλοία για να σπάσουν την απεργία, που τόσο της κόστιζε σε χρήμα. Ακόμα, είναι η μόνη εταιρία που έσπευσε να εκμεταλλευτεί τις κατευθυνόμενες και τραμπούκικες αντιδράσεις μικρής μερίδας αγροτών και φορτηγατζήδων στα λιμάνια Χανίων και Ηρακλείου, φορτώνοντας το "AEGEAN GLORY" παρόλη την εντεινόμενη απεργία της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληρώματός του και την επιβεβαίωση της νομιμότητάς της από το δικαστήριο του Πειραιά. Τελικά, το πλοίο δεν αναχώρησε λόγω του οτι δεν βρέθηκε το αναγκαίο προσωπικό, μέχρι να υποχρεωθούν οι ναυτεργάτες να επιστρέψουν στα καθήκοντά τους λόγω της πολιτικής επιστράτευσης που κήρυξε η κυβέρνηση (όπως ακριβώς άλλωστε είχε κάνει και το ΠΑΣΟΚ το 2002), ενα φασιστικό αντεργατικό μέτρο. Αυτό όμως δεν ήταν αρκετό για την ΑΝΕΚ που έσπευσε να απολύσει 3 μηχανικούς της που δεν υπέκυψαν στους εκβιασμούς των εργοδοτών τους να σπάσουν την απεργία και να πείσουν και το υπόλοιπο πλήρωμα να κάνει το ίδιο, εξαντλώντας την εκδικητικότητα της, αλλά και στέλνοντας ένα ξεκάθαρο μήνυμα στους υπόλοιπους εργαζομένους της.

Για άλλη μια φορά, η ΑΝΕΚ απέδειξε οτι πίσω από το "λαϊκό" της προσωπείο κρύβονται τα αντιλαϊκά και αντεργατικά συμφέροντα της κάστας των εφοπλιστών και των πλοιοκτητών, καθώς και των πολιτικών διαχειριστών της εξουσίας αυτού του τόπου. Άλλωστε, πρόκειται για την ίδια λαϊκή εταιρία που μεταφέρει "λαϊκότατα" τον απλό κόσμο με σαπιοκάραβα, που έχει επιχειρήσει να καταργήσει τα μειωμένα εισιτήρια των φοιτητών, των πολυτέκνων και άλλων ευπαθών κοινωνικών ομάδων και που έχει –τέλος– υπογράψει σύμβαση με την ελληνική αστυνομία για να μεταφέρει με τα πλοία της αλυσοδεμένους όσους μετανάστες ξεβράζουν στο νησί τα δουλεμπορικά, για την επαναπροώθηση τους στις χώρες από όπου ήρθαν. Είναι ξεκάθαρο λοιπόν ότι η ΑΝΕΚ, πέρα από το «λαϊκό» της μύθο, είναι μια εταιρία που κοιτάζει πάνω απ' όλα το συμφέρον της, όπως και όλες οι υπόλοιπες εταιρίες που δε διστάζουν να πνίξουν κόσμο όπως στο ΣΑΜΙΝΑ (και τελικά να αθωωθούν από την ελληνική δικαιοσύνη).

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στο δίκαιο αγώνα των ναυτεργατών και απαιτούμε την επαναπρόσληψη των απολυμένων απεργών. Να σταματήσει τώρα το φασιστικό μέτρο της πολιτικής επιστράτευσης των ναυτεργατών. Ο αγώνας τους ενάντια στις επιλογές των εφοπλιστών και των πολιτικών εκφραστών τους είναι και δικός μας αγώνας...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ

Πρωτοβουλία αλληλεγγύης στους ναυτεργάτες

“Η σύμβαση προέβλεπε πολύ

Λίγες μέρες μετά τις δηλώσεις του προέδρου του ΣΕΒ Κυριακόπουλου περί εργαζομένων...πολλών ταχυτήτων και του Χριστοδουλάκη για μια σκοτεινή και προνομιούχα ελίτ συνδικαλιστών που καταστρώνουν σχέδια-τροχοπέδη στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας, ήρθε να προστεθεί και η επίδειξη ισχύος του κράτους με την επίθεση των ΜΑΤ στους απεργούς τραπεζοϋπάλληλους.

Έξι ισχυροί τραπεζικοί όμιλοι με κέρδη εκατομμυρίων ευρώ ημερησίως (και με πρωτοστάτη τη διοίκηση της Εθνικής) αρνούνται πλέον να διαπραγματευτούν με τα συνδικαλιστικά όργανα των υπαλλήλων, πετώντας στο καλάθι των αχρήστων ακόμα και αυτή την ΟΤΟΕ με την οποία στο παρελθόν δεν είχαν δα και τη χειρότερη συνεργασία... (τι αχαριστία !!!) και στέλνοντας το μήνυμα προς όλους τους εργοδότες για την ευκολία με την οποία μπορούν να ξεπεράσουν το εμπόδιο των κλαδικών συμβάσεων εργασίας.

Δεν έχουμε να κάνουμε μόνο με αλλαγή του εργασιακού τοπίου αλλά με συνολικές και βαθύτερες αλλαγές. Ο στόχος δεν είναι μόνο το ημερομίσθιο και το ωράριο ή γενικά οι όροι διαπραγμάτευσης της εργατικής δύναμης. Στόχος είναι η διάρθρωση του κοινωνικού ιστού. Η επίθεση δεν είναι απλά αντεργατική, αλλά αντικοινωνική!

Η κυβέρνηση απ' τη μεριά της δεν παρεμβαίνει, κρατώντας μια στάση Πόντιου Πιλάτου, ενώ ο κρατικός μηχανισμός παρεμβαίνει πολύ πιο αποτελεσματικά: με χημικά και ξύλο.

Αγαστή συνεργασία λοιπόν ανάμεσα στους φορείς του κοινωνικού διαλόγου που ξέρουν να χειρίζονται το μαστίγιο εξίσου καλά με το καρότο.

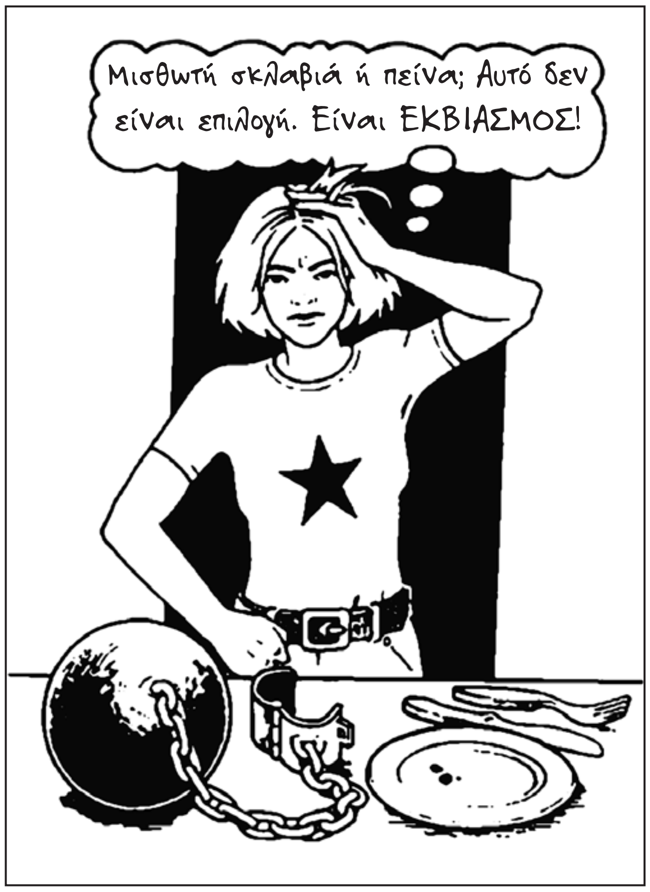
Τι σημαίνει όμως στην παρούσα φάση η απαξίωση των δευτεροβάθμιων οργανώσεων από τη μεριά των εργοδοτών; Σημαίνει κατάργηση των συμβάσεων, κατάργηση του δικαιώματος στη διεκδίκηση αιτημάτων. Κι όταν μιλάμε για κλαδικές συμβάσεις αναφερόμαστε σε ένα από τα πιο κομβικά ζητήματα της εργατικής τάξης. Πρόκειται για ένα θεσμό που αφορούσε περισσότερο στη γραμμή άμυνας του εργατικού κινήματος. Ανάλογα με τη χρονική περίοδο και τους συσχετισμούς αυτή η γραμμή μετατοπιζόταν πιο μπροστά ή πιο πίσω, πάντα όμως ρύθμιζε τις βασικές σχέσεις κεφαλαίου και εργατών.

Η στιγμή της υπογραφής και η περίοδος των διαπραγματεύσεων είναι και η περίοδος κατά την οποία το σύνολο των καθημερινών προβλημάτων και αναγκών "πέφτουν" στο τραπέζι. Οι όροι της διεκδίκησης καθορίζονται ουσιαστικά από τις δυνάμεις που συσπειρώνουν κάθε φορά οι αντιμαχόμενες πλευρές. Η μαζικότητα με την οποία πηγαίνουν στις διαπραγματεύσεις οι εργαζόμενοι, η αγωνιστικότητά τους και η πίεση που θα ασκήσουν με τις κινητοποιήσεις τους είναι οι βασικοί παράγοντες που θα καθορίσουν και το αποτέλεσμα.

Σήμερα, οφείλουμε να παραδεχτούμε, η δύναμη των εργοδοτών βρίσκεται στο ανώτερο επίπεδο και η δύναμη αυτή εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την πλήρη ταύτιση με την κυβέρνηση και το κράτος, που δημιουργούν έτσι ένα ισχυρό μπλοκ εξουσίας, αλλά και από την πλήρη αδυναμία του εργατικού κινήματος να περισώσει... ό,τι σώζεται από τα κεκτημένα, πόσο μάλλον να διεκδικήσει κάτι παραπάνω.

Ο τέως υπουργός Ν. Χριστοδουλάκης πρόσφατα επιτέθηκε ευθέως στις "συντεχνίες" που βάζουν στην προμετωπίδα τους τα μικροσυμφέροντά τους, εκθέτοντας ανεπανόρθωτα τη χώρα και εμποδίζοντας τη σταθερή πορεία που χάραξαν από κοινού με την Ε.Ε. στην κατεύθυνση οδηγιών τύπου Μάαστριχτ. Ενώ έφτασε στο σημείο να αμφισβητήσει ακόμα και το δικαίωμα που έχουν οι εργαζόμενοι να καθορίζουν από κοινού και συλλογικά το όριο, έστω, των ελάχιστων αμοιβών τους φωτογραφίζοντας τις ΔΕΚΟ... "τα μικρομάγαζα των προνομιούχων" ως τα πρώτα θύματα της προβλεπόμενης αναθεώρησης του συντάγματος. Όλες οι αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις και το ασφαλιστικό περνάνε κατ' ανάγκη και μέσα από την αναθεώρηση. Καταλαβαίνουμε μ' αυτό τον τρόπο ότι δεν έχουμε να κάνουμε μόνο με αλλαγή εργασιακού τοπίου αλλά με συνολικές και βαθύτερες αλλαγές. Ο στόχος δεν είναι μόνο -κι αυτό πρέπει να γίνεται ξεκάθαρο συνεχώς- το ημερομίσθιο και το ωράριο ή γενικά οι όροι διαπραγμάτευσης της εργατικής δύναμης. Στόχος είναι η διάρθρωση του κοινωνικού ιστού. Η επίθεση δε είναι απλά αντεργατική, αλλά αντικοινωνική!

Ο Αλογοσκούφης φρόντισε να μας πληροφορήσει έγκαιρα ότι ετοιμάζει διάλογο εφ' όλης της ύλης και από μηδενική βάση, αλλά μέσα

στα... πλαίσια του ισχύοντος συστήματος ευρύτερων και σαρωτικών αλλαγών και ανακατατάξεων, θεσμικών και οικονομικών. Ελάτε να κουβεντιάσουμε για όλα εκτός από την αμφισβήτηση της πολιτικής και της φιλοσοφίας του σημερινού μηχανισμού παραγωγής εκμεταλλευτικών σχέσεων.

Οι φετινές αλλαγές, ο βαθμός κοινωνικής αποδοχής τους, οι αντιδράσεις των εργαζομένων και ο τρόπος που θα επιβληθούν θα ανοίξει το δρόμο σε μια σειρά παρεμβάσεων τα επόμενα δύο χρόνια.

Το βασικό είναι το αν μπορεί η ίδια η τάξη να επιβάλει από τα κάτω, με τις διαδικασίες της και τους όρους της, τα δικά της αιτήματα, "μικρά" ή "μεγάλα", "άμεσα" ή "μακροπρόθεσμα", πετυχαίνοντας έτσι τις πρώτες νίκες στις καθημερινές μάχες. Αν μπορεί δηλαδή το εργατικό κίνημα να παλέψει με όρους νίκης και όχι φραστικής πλειοδοσίας.

Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι ετοιμάζεται: αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης, προώθηση του θεσμού της ιδιωτικής ασφάλισης, επανεξέταση των βαρέων και ανθυγιεινών και προώθηση των τοπικών συμφώνων απασχόλησης σε μεγαλύτερη κλίμακα.

Το μέτωπο των τραπεζών είναι ένα καλό crash test για εργοδότες και κυβέρνηση. Η σχεδιαζόμενη "αχρήστευση" της ΟΤΟΕ θα βοηθήσει στην οργάνωση της επίθεσης και στο "σκληρό" πυρήνα των κεκτημένων στις ΔΕΚΟ. Ήδη είναι στα σκαριά η κατάργηση της μονιμότητας σε συνδυασμό πάντα με τη σύνδεση της παραγωγικότητας των υπαλλήλων και του μισθού τους, η μείωση του εργασιακού κόστους μέσω της μείωσης των υπερωριών, η διευθέτηση του χρόνου εργασίας σε μηνιαία και ετήσια βάση. Στον αντίποδα ο ΣΕΒ μας προτείνει και μέτρα κατά της ανεργίας! Όπως τη δημιουργία ειδικού εργασιακού και μισθολογικού πλαισίου για τις περιοχές με υψηλά ποσοστά ανεργίας (μειωμένες αποδοχές κ.τ.λ.)

Περιμένουμε λοιπόν μια χιονοστιβάδα εξελίξεων που έχει τα χαρακτηριστικά μιας καλοστημένης επίθεσης με δύο (τουλάχιστον) στόχους. Ο ένας είναι το ξεζούμισμα ειδικά των ασθενέστερων εργαζομένων και ο άλλος ο κατακερματισμός και η επιβολή της λογικής "Ο καθένας για πάρτη του".

Η νέα εργασιακή πραγματικότητα, στο βαθμό που θα εφαρμοστεί, θα αποτελεί το μεγαλύτερο τρομοκρατικό χτύπημα στον πυρήνα της εργασίας, του κινήματος, της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Το επιχειρούμενο χτύπημα στις συλλογικές συμβάσεις, στην απλή θωράκιση των εργαζόμενων απέναντι στις επιθέσεις των αφεντικών όπως και η απαξίωση των συνδικαλιστικών οργάνων πρέπει να βρει το κίνημα στους δρόμους. Όχι για την υπεράσπιση των θεσμών που χρεοκοπούν, αλλά για την υπεράσπιση του δικαιώματος να αποφασίσουμε εμείς πότε και πώς θα ξεπεράσουμε ό,τι δεν μας εκφράζει.

Με ποιους όρους θα αντισταθούμε;

Το συνδικαλιστικό κίνημα για δεκαετίες έδινε τη μάχη για τις συμβάσεις πότε με καλύτερους και πότε με χειρότερους όρους μέσα στα πλαίσια του "εφικτού" και τα όρια που έθετε το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα. Ελάχιστες φορές, και όχι συνολικά, άνοιξε το ζήτημα της αμφισβήτησης των δεδομένων και των ορίων αυτών.

Σήμερα, μπροστά στην κρίση που γεννά και διαχειρίζεται ο ίδιος ο

βαριές κυρώσεις...”

καπιταλισμός, η απάντηση και οι αγώνες δεν μπορούν να βρίσκονται στην κατεύθυνση της συναίνεσης και τη βιώσιμης λύσης. Δεν θα βγάλουμε εμείς τα κάστανα από τη φωτιά, δεν θα διαχειριστούμε το πρόβλημα και, εν τέλει, την ήττα!

Μέσα στο εργατικό κίνημα κυριάρχησαν και συνεχίζουν να κυριαρχούν δυνάμεις που κινούνται στη λογική της ανταγωνιστικότητας, της κερδοφορίας, της προόδου της εθνικής οικονομίας. Πρόκειται για αντιλήψεις υποταγμένες στα συμφέροντα των αφεντικών που οδήγησαν το κίνημα σε μονόδρομους ήττας και χρεοκοπίας και που αυτή τη στιγμή δείχνουν αδύναμες να αντιστρέψουν την πορεία και εκφράζονται από τις κυρίαρχες ηγεσίες (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ). Στην ίδια γραμμή πλεύσης βρίσκονται μια σειρά ομοσπονδιών όπως η ΟΤΟΕ οι οποίες από άξιοι συνομιλητές των εργοδοτών τώρα θα βρεθούν στο καναβάτσο.

Από την άλλη μεριά, το ρόλο της αντιπολίτευσης έχει αναλάβει το ΠΑΜΕ με τις δικές του δυνάμεις και την αδιέξοδη πολιτική του. Το ΠΑΜΕ κινείται σταθερά σε μια λογική γενικόλογης καταγγελίας των κυβερνητικών πολιτικών και υποτίμησης των κλαδικών αιτημάτων και συλλογικών συμβάσεων. Η επιχειρηματολογία των συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ πολλές φορές σου δίνει την αίσθηση ότι βρισκόμαστε σε προεπαναστατική περίοδο όπου δεν έχει νόημα η μάχη για τα καθημερινά και άμεσα. Όταν έρχεται η ώρα της διαπραγμάτευσης όμως οι διοικήσεις των σωματείων που ελέγχει υπογράφουν συμβάσεις στο ύψος που υπογράφει και η ΓΣΕΕ, την οποία σπεύδουν να καταγγείλουν!

Παράλληλα βλέπουμε να αναπτύσσονται και εκτιμήσεις, κυρίως στο χώρο της Αριστεράς, που συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν την εργατική τάξη ως ένα ενιαίο σύνολο, χωρίς επιμέρους ιδιαιτερότητες ανά κλάδο ή κοινωνική ομάδα (π.χ. μετανάστες - ντόπιοι, εργαζόμενοι στις ΔΕΚΟ - κούριερ κ.τ.λ.), χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν πρέπει να κινούμαστε εναντίον του κατακερματισμού και υπέρ του συντονισμού των αγώνων.

Το βασικό ζήτημα σ' αυτή τη φάση είναι το αν μπορεί η ίδια η τάξη να επιβάλει από τα κάτω, με τις διαδικασίες της και τους όρους της, τα δικά της αιτήματα, "μικρά" ή "μεγάλα", "άμεσα" ή "μακροπρόθεσμα", πετυχαίνοντας έτσι τις πρώτες νίκες στις καθημερινές μάχες. Αν μπορεί δηλαδή το εργατικό κίνημα να παλέψει με όρους νίκης και όχι φραστικής πλειοδοσίας.

Στο βαθμό που η υπόθεση της αντίστασης στην επίθεση των αφεντικών γίνει υπόθεση των ίδιων των εργαζομένων, η μάχη εκφράζει τις πραγματικές σημερινές ανάγκες, ο συντονισμός της δράσης ξεκινήσει από τα πρωτοβάθμια σωματεία και τις συνελεύσεις των επιτροπών ανά χώρο δουλειάς θα έχει ανοίξει κι ο δρόμος για την αμφισβήτηση του καπιταλιστικού "μονόδρομου" και το ξεπέρασμα των "ρεαλιστικών" στόχων των υποταγμένων συνδικαλιστικών ηγεσιών.

«...δεν σου χρειάζεται πίστη
για να μάθεις να πετάς,
χρειάζεται να καταλάβεις το πέταγμα...»

Τάσος Χριστόπουλος

(Σημείωση: Το παραπάνω άρθρο εκφράζει τις απόψεις του συγγραφέα)

ΔΙΚΗ ΣΑΜΙΝΑ

Για τη μαζική δολοφονία στο Σαμίνα αθώο το κράτος, λάδι οι εφοπλιστές, αξιόπλοο το καράβι. Να τους χαίρονται!

Έξι χρόνια μετά τη μαζική δολοφονία στο ναυάγιο του Σαμίνα η δικαστική απόφαση αν κι επιβεβαιώνει απλά τα αναμενόμενα, δεν παύει να προκαλεί και να εξοργίζει.

Αθώο λοιπόν το κράτος και οι ελεγκτικοί μηχανισμοί που με πλαστά χαρτιά έκριναν αξιόπλοο το σαπιοκάραβο με τα άχρηστα σωστικά μέσα και τα συνεχόμενα μηχανικά προβλήματα. Αθώοι ουσιαστικά και οι εκπρόσωποι της πλοιοκτήτριας εταιρείας που ενεργώντας σαν σωστοί επιχειρηματίες οι οποίοι σκέφτονται μόνο το κέρδος, αγόραζαν παλιά σκαριά και "με εκτεταμένες επισκευές και εργασίες τα μετέτρεπαν στα ασφαλέστερα της Ευρώπης" όπως υποστήριζε κι ο Σφηνιάς. Τη νύφη πλήρωσαν μόνο ο πλοίαρχος κι ο υποπλοίαρχος που εμφορούμενοι από εγκληματική αμέλεια, προσέκρουσαν βιαίως το κατά τα άλλα αξιόπλοο καράβι, σύμφωνα με το δικαστήριο(!!!) πάνω στα βράχια, στις Πόρτες της Πάρου.

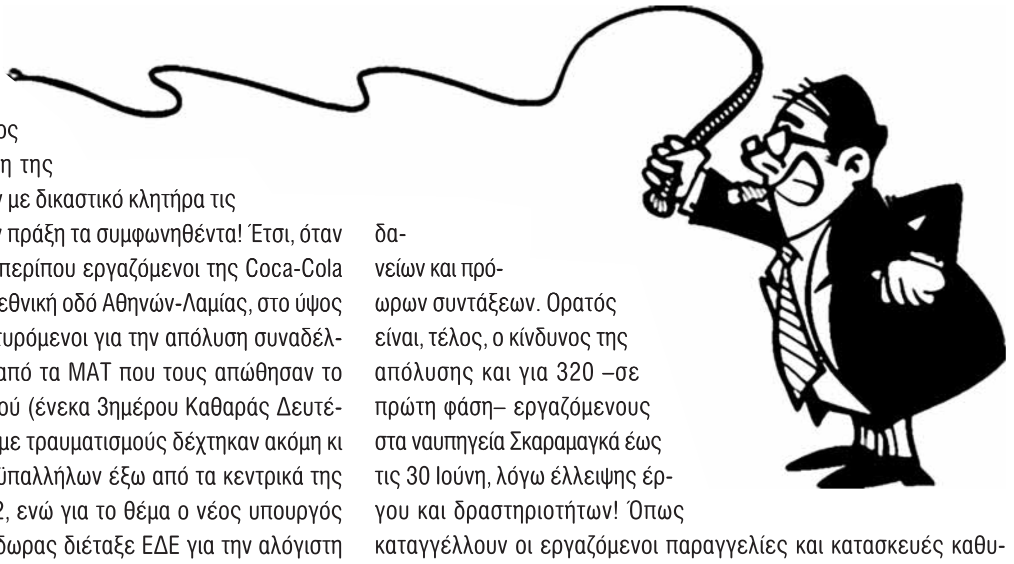
Ο "νομικός μας πολιτισμός" απέδειξε γι' άλλη μια φορά ότι είναι το υπάκουο τέκνο ενός βάρβαρου συστήματος, στο οποίο όχι μόνο η εκμετάλλευση αλλά και η ανθρώπινη ζωή κι ο πόνος αποτελούν συστατικά του στοιχεία. Ο νόμος της σιωπής έχει μετατρέψει το συστημικό φόνο σε ατύχημα, η λήθη έχει απαλύνει την οργή, το καλό και το καλό συγχέονται εκ προθέσεως, η ευθύνη και οι σκοπιμότητες παραμένουν ασαφείς και αόριστες, και τέλος, ο πόνος και η θλίψη εκτονώνονται σε ετήσια μνημόσυνα.

ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΟΥΜΕ ΠΟΤΕ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΦΟΠΛΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ!

Αυτόνομη Πρωτοβουλία Νάξου

Ασυδοσία εργοδοτών, τρομοκρατία κυβερνητικών...

Ξύλο, καταδίκες συνδικαλιστών και νέες απολύσεις στην ημερήσια διάταξη και το Φλεβάρη. Σε ποινή φυλάκισης 7 μηνών με 3ετή αναστολή καταδίκασε το Μονομελές Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης 5 εργαζομένους στα εμφιαλωμένα ποτά με την κατηγορία της παράνομης βίας. Άλλοι 10 εργαζόμενοι αθωώθηκαν, ανάμεσά τους συνδικαλιστές της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Εμφιαλωμένων Ποτών (βλ. «Β»#21). Σύμφωνα με την απόφαση, οι 5 καταδικασθέντες πρωτοστάτησαν σε επεισόδια που έγιναν το Σεπτέμβρη του 2001, στη διάρκεια κινητοποιήσεων εργαζομένων της εταιρείας «Pepsico-Ήβη». Συγκεκριμένα, οι κινητοποιήσεις έγιναν στις 31 Αυγούστου, στις 28 Σεπτεμβρίου και στις 11 Οκτωβρίου, σε αποθήκες της εταιρείας «Ποτεμπορική», στο Λάκκωμα Χαλκιδικής. Οι εργαζόμενοι αντιδρούσαν στην πρόθεση της εταιρείας τους να αναθέσει εργολαβικά στην «Ποτεμπορική» τη διανομή των προϊόντων της, καθώς αυτό θα συνεπάγονταν σε απολύσεις συναδέλφων τους, οδηγών φορτηγών αυτοκινήτων. Το πρωί της Πέμπτης 16/2, περίπου 300 εργαζόμενοι της ΠΟΕΕΠ πραγματοποίησαν εκδήλωση συμπαράστασης στους συναδέλφους τους μπροστά από το δικαστικό μέγαρο Θεσσαλονίκης. Την ίδια ώρα 110 εργαζόμενοι της ΚΟΚΑ ΚΟΛΑ απολύονταν ενώ υποτίθεται ότι η κυβέρνηση συζητούσε με την εταιρεία διατήρηση ορισμένων θέσεων, πρόωρη συνταξιοδότηση εργαζομένων αλλά και μετακίνηση άλλων σε άλλες μονάδες της ΚΟΚΑ ΚΟΛΑ στην Ελλάδα. Όπως καταγγέλλει ο πρόεδρος των εργαζομένων στη ΚΟΚΑ ΚΟΛΑ-3Ε, Γιώργος Γεωργόπουλος, «την επομένη της 3μερούς συμφωνίας επέδωσαν με δικαστικό κλητήρα τις απολύσεις» ακυρώνοντας στην πράξη τα συμφωνηθέντα! Έτσι, όταν την Παρασκευή 3 Μάρτη, 200 περίπου εργαζόμενοι της Coca-Cola προσπάθησαν να κλείσουν την εθνική οδό Αθηνών-Λαμίας, στο ύψος των Θρακομακεδόνων, διαμαρτυρόμενοι για την απόλυση συναδέλφων τους, δέχτηκαν επίθεση από τα ΜΑΤ που τους απώθησαν το πρώτο τέταρτο του αποκλεισμού (ένεκα 3ημέρου Καθαράς Δευτέρας!). «Περιποίηση» των ΜΑΤ με τραυματισμούς δέχτηκαν ακόμη κι οι συνδικαλιστές των τραπεζοϋπαλλήλων έξω από τα κεντρικά της Αγροτικής Τράπεζας στις 17/2, ενώ για το θέμα ο νέος υπουργός Δημόσιας Τάξης, Βύρων Πολύδωρας διέταξε ΕΔΕ για την αλόγιστη χρήση βίας των αστυνομικών! Ανεπιστρεπτί ήταν κι η απόλυση 210 εργαζομένων στην Υαλουργία ΓΙΟΥΛΑ Α.Ε., η οποία αν και είναι κερδοφόρα, ωστόσο, μεταφέρει τα συμφέροντά της στα Βαλκάνια. Η 3μερής συνάντηση της Δευτέρας 13/2 απέβη άκαρπη με τον Γιακουμάτο να ψελλίζει για πολλοστή φορά τα περί προγραμμάτων απασχόλησης, άτοκων δανείων, ευκολιών αποπληρωμής υπαρχόντων δανείων και πρόωρων συντάξεων. Ορατός είναι, τέλος, ο κίνδυνος της απόλυσης και για 320 –σε πρώτη φάση– εργαζόμενους στα ναυπηγεία Σκαραμαγκά έως τις 30 Ιούνη, λόγω έλλειψης έργου και δραστηριοτήτων! Όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι παραγγελίες και κατασκευές καθυστερούν σκόπιμα, ώστε να δικαιολογηθούν οι απολύσεις και η ανατροπή των εργασιακών σχέσεων. Για το λόγο αυτό η ΓΣΕΕ έχει ζητήσει συνάντηση με την ιδιοκτήτρια πολυεθνική Thyssen Group προκειμένου να διερευνήσει τις προθέσεις της για το μέλλον ναυπηγείων κι εργαζομένων.

Σ. Κ.

Μνήμες Μητσοτακισμού '90-'93 κατά εργαζομένων...

Το δεύτερο μήνα των κινητοποιήσεών τους διανύουν οι 650 περίπου υπό απόλυση εργαζόμενοι της Βιομηχανίας Φωσφορικών Λιπασμάτων Θεσσαλονίκης. Το εργοστάσιο παραμένει υπό κατάληψη εν λειτουργία από τα μέσα Γενάρη κι οι υποσχέσεις δίνουν και παίρνουν.

Στο μήνα που μεσολάβησε οι εργαζόμενοι της ΒΦΛ συγκρούστηκαν 3 φορές με δυνάμεις των ΜΑΤ και μάλιστα στην περίπτωση της συγκέντρωσης έξω από το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης στις 18/2 οι διαδηλωτές δέχθηκαν απρόκλητο χημικό πόλεμο με αρκετούς μικροτραυματισμούς. Και σαν να μην έφθανε αυτό, αμέσως μετά τον ξυλοδαρμό τους, εκδόθηκε από την αστυνομία ένταλμα σύλληψης κατά του εργαζόμενου στο Τμήμα Συσκευασίας, Θανάση Καρακατσάνη. Ο ίδιος απέφυγε την 48ωρη αυτόφωρη προσαγωγή αφού οι αστυνομικοί τον αναζήτησαν στο σπίτι του αλλά και στο εργοστάσιο την ώρα της βάρδιας του. Πάντως η πρόκληση ένστολων και μη αστυνομικών ξεπέρασε κάθε όριο όταν εκδιώχθηκαν δις έξω από το ΕΚΘ κατά την συνεδρία 16 Εργατικών Κέντρων της Βόρειας Ελλάδας.

Οι εργαζόμενοι άρχισαν με συμβολικό αποκλεισμό του κεντρικού υποκαταστήματος της Εμπορικής Τράπεζας (βασικού μετόχου με 42%) στη Θεσσαλονίκη την Πέμπτη 9 Φλεβάρη. Μετά την άρνηση να ακουστούν από τον υποδιευθυντή της Εμπορικής με πορεία κατευθύνθηκαν σε κατάστημα της Τράπεζας όπου είχε καταφύγει. Όταν δεν τους δέχθηκε κι εκεί εκσφενδόνισαν δεκάδες αυγά στο κτίριο ενώ συνθήματα υπέρ του αγώνα τους γράφτηκαν σε προσόψεις τραπεζών. Μεγάλη και δυναμική ήταν κι η συμμετοχή τους στην πορεία κατά της Οδηγίας Μπολκενστάιν, το Σάββατο 11/2, ενώ τα πρώτα επεισόδια με τα ΜΑΤ ήρθαν την Δευτέρα 13/2 όταν εμποδίστηκαν στο να προβούν σε συμβολική κατάληψη της Εθνικής Τράπεζας (έτερος μέτοχος με 25%) κι ακολούθησε ένταση. Την επομένη για μια ακόμη φορά οι εργαζόμενοι με πορεία στο υπουργείο Οικονομικών και το Μέγαρο Μαξίμου, συναντήθηκαν στην Αθήνα με τον γραμματέα του Καραμανλή, Αγγέλου όπου έλαβαν υποσχέσεις για πίεση προς τις Τράπεζες. Μεσολάβησε βέβαια ο ανασχηματισμός κι έτσι οι εργαζόμενοι χρειάστηκε να κατεβούν στην Αθήνα άλλες δύο φορές προκειμένου να δουν τον νέο υπουργό Εργασίας, τον βορειοελλαδίτη Τσιτουρίδη, που θα λειτουργήσει υποτίθεται ως κυματοθραύστης στις διαμαρτυρίες για την αποβιομηχάνιση κι ανεργία στη Β. Ελλάδα.

Στην τελευταία συνάντηση την Παρασκευή 24 Φλεβάρη ο Τσιτουρίδης κατάφερε να τους εξασφαλίσει κατόπιν πίεσης προς τις Τράπεζες τα ημερομίσθια για το πρώτο 15νθήμερο του Μάρτη οπότε κι αναμένονται οι σημαντικές εξελίξεις. Τα σενάρια θέλουν τον Λάτση να προσπαθεί να πετύχει χαμηλή τιμή εξαγοράς όχι της ΒΦΛ, την οποία οι Τράπεζες αντιμετωπίζουν ως οικόπεδο πια, αλλά των εγκαταστάσεών της προκειμένου να επεκτείνει τις δεξαμενές καυσίμων των ΕΛ.ΠΕ. που βρίσκονται δίπλα. Ωστόσο, ο αγώνας των εργαζομένων στην ΒΦΛ φέρνει παλιές και καλές μνήμες αγώνα του εργατικού κινήματος, όπως αυτό της αλληλεγγύης. Έτσι, στις 21 Φλεβάρη, στις 8πμ. 300 περίπου εργαζόμενοι συμμετείχαν στον αποκλεισμό της πύλης 16 του λιμανιού της Θεσσαλονίκης σε ένδειξη συμπαράστασης στους οδηγούς φορτηγών αυτοκινήτων που πραγματοποιούσαν 24ωρη απεργία και απαγόρευαν την είσοδο κι έξοδο εμπορευμάτων. Έπειτα από 2 ώρες μετέβησαν στο σταθμό διοδίων Μαλγάρων στην εθνική οδό Θεσσαλονίκης-Κατερίνης σε συμπαράσταση στον αγώνα των ορυζοπαραγωγών της ευρύτερης περιοχής. Μαζί τους απέκλεισαν συμβολικά επί δίωρο τον δρόμο ενώ μοίρασαν χιλιάδες προκηρύξεις στα διερχόμενα ΙΧ νωρίτερα. Είναι η μόνη περίπτωση αγωνιζόμενων εργατών όπου (καλώς ή κακώς) δέχονται κι επιδιώκουν την αλληλεγγύη από όπου κι αν προέρχεται, αλλά και την δίνουν ακούραστα όπου χρειαστεί. Μάλιστα, αυτό το διάστημα προσπαθούν να συντονίσουν τον αγώνα τους με τους εργαζόμενους στη ΒΦΛ Καβάλας. Η ίδια η μονάδα της Καβάλας φαίνεται ν' ακολουθεί την μοίρα της Θεσσαλονίκης ή τουλάχιστον να «χρησιμοποιείται» ως Δούρειος Ίππος για την κάμψη της αγωνιστικότητας των εργαζομένων της Θεσσαλονίκης. Συγκεκριμένα οι ιδιοκτήτριες τράπεζες ανακοίνωσαν στις 24/2 την αναστολή χρηματοδότησης για καταβολή μισθοδοσίας κι αγορά πρώτων υλών ΚΑΙ για το εργοστάσιο της Β.Φ.Λ. Καβάλας. Οι ίδιοι εργαζόμενοι λένε ότι πρόκειται καθαρά για μια αντίδραση των τραπεζών-μετόχων στη πίεση τους από το υπουργείο Απασχόλησης για λειτουργία με "κάποια άλλη μορφή" του εργοστασίου της Θεσσαλονίκης. Τέλος, οι ίδιοι εργαζόμενοι προβλέπουν ότι το εργοστάσιο θα συνεχίσει την λειτουργία του για κάποιο διάστημα, χωρίς να διευκρινίζεται ο τρόπος λειτουργίας, με σκοπό να αμβλυνθούν οι δυναμικές αντιδράσεις, να ξεχαστεί το θέμα και να προχωρήσουν τα σχέδια των Τραπεζών για την ΒΦΛ. Όπως, διαβεβαιώνουν οι εργαζόμενοι κάτι τέτοιο είναι υπ' όψιν τους και δεν θα το επιτρέψουν. Όπως δεν επέτρεψαν και την προσπάθεια του Γιακουμάτου να διασπάσει τον αγώνα τους όταν υποσχέθηκε τα κλασικά πια τάματα: πρόωρη συνταξιοδότηση, απορρόφηση σε προγράμματα απασχόλησης, άτοκα δάνεια ή ευκολίες αποπληρωμής δανείων κλπ. Οι 80 περίπου εργαζόμενοι που είναι στο όριο συνταξιοδότησης παραμένουν το ίδιο διεκδικητικοί με τους νέους εργαζόμενους χωρίς να πέφτουν στην παγίδα του διαίρει και βασίλευε των κυβερνώντων.

Σάκης Κηπουρός

Προπηλακισμός διευθύνοντα συμβούλου της ΒΦΛ

Με την υπόσχεση για συνέχιση κι όξυνση του αγώνα τους 300 περίπου εργαζόμενοι της ΒΦΛ απέκλεισαν για 2 ώρες στις 3 Μάρτη το Δικαστικό Μέγαρο Θεσσαλονίκης εμποδίζοντας την έξοδο του διευθύνοντα συμβούλου της Β.Φ.Λ. Γιώργου Χατζηγεωργίου.

Προπηλακισμοί, ειρωνικά σχόλια, κι ευχές...σήμερα το μεσημέρι για τον διευθύνοντα σύμβουλο της ΒΦΛ από 300 περίπου εργαζόμενους της εταιρείας. Στις 11 το πρωί οι εργαζόμενοι ενημερώθηκαν ότι ο Γ. Χατζηγεωργίου θα βρίσκεται στη Θεσσαλονίκη όπου εκκρεμούσε δίκη με τους εργολάβους της εταιρείας (πλήττονται εξίσου από το κλείσιμο της ΒΦΛ). Οι εργαζόμενοι απέκλεισαν τις εισόδους του Δικαστικού Μεγάρου και ζήτησαν από το Γ. Χατζηγεωργίου να βγει και να ζητήσει τουλάχιστον συγνώμη για τα ψέμματα και τις υποσχέσεις του Γενάρη. Όταν εκείνος αρνήθηκε προειδοποίησαν τις αστυνομικές δυνάμεις ότι θα τον συναντήσουν αυτοπροσώπως...εντός του κτιρίου. Με παρέμβαση του προέδρου του Εργατικού Κέντρο Θεσσαλονίκης, Νίκου Γιαννόπουλου, ο Γ. Χατζηγεωργίου δέχτηκε να βγει και να πει δυο λόγια. Κάτι που δεν έγινε ποτέ αφού βγαίνοντας σε κλοιό αστυνομικών δέχτηκε φραστικές επιθέσεις κι ειρωνικά σχόλια. Στην ένταση που ακολούθησε οι αστυνομικοί κατάφεραν να φυγαδεύσουν τελικά το Γ. Χατζηγεωργίου από την κύρια είσοδο που στο μεταξύ έμεινε να φυλάσσεται από ελάχιστους εργάτες. Οι εργαζόμενοι επέστρεψαν στο εργοστάσιο όπου σχεδιάζουν τις επόμενες κινήσεις τους αφού η καταβολή των ημερομισθίων τους λήγει στις 15 Μάρτη.

Σε συνάντηση των εργαζομένων με το Γ. Χατζηγεωργίου στις 9/1/2006 τους είχε ευχαριστήση για τη μάχη που δίνουν για την εξυγίανση της εταιρείας και τους ευχήθηκε ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ. Την επομένη, κι όταν οι εργαζόμενοι είχαν επιστρέψει στη Θεσσαλονίκη, η διοίκηση της ΒΦΛ τους ενημέρωσε ότι σταματά η λειτουργία κι ότι απολύονται! Αυτή την ειρωνία του επέστρεψαν το μεσημέρι της Παρασκευής 3 Μάρτη οι εργαζόμενοι έξω από τα Δικαστήρια Θεσσαλονίκης.

Σ.Κ.

Κινητοποιήσεις αλληλεγγύης

Την Πέμπτη 9 Φλεβάρη, την ώρα που στη Θεσσαλονίκη οι εργαζόμενοι πραγματοποιούσαν αποκλεισμό του κεντρικού υποκαταστήματος της Εμπορικής Τράπεζας, σε τέσσερις άλλες πόλεις (Αθήνα, Πάτρα, Γιάννενα, Ξάνθη και Κομοτηνή) πραγματοποιούνταν αντίστοιχοι συμβολικοί αποκλεισμοί υποκαταστημάτων της Εθνικής και Εμπορικής.

ΠΑΤΡΑ: Παρέμβαση έξω από το κτίριο της Περιφερειακής Διοίκησης Πελοποννήσου και Δυτικής Ελλάδας της Εμπορικής Τράπεζας, όπου στεγάζεται και το κεντρικό υποκατάστημα της τράπεζας στην Πάτρα, πραγματοποίησε η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Πάτρας. Παρέμβαση πραγματοποιήθηκε και έξω από το κεντρικό υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας. Κατά τη διάρκεια των παρεμβάσεων μοιράστηκαν εκατοντάδες προκηρύξεις.

ΑΘΗΝΑ: Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας προχώρησε στον συμβολικό αποκλεισμό της εισόδου του κεντρικού κτιρίου της Εμπορικής Τράπεζας στην πλατεία Κοτζιά ως πράξη αλληλεγγύης στους εργαζομένους της Β.Φ.Λ. στη Θεσσαλονίκη που κινδυνεύουν να μείνουν άνεργοι αλλά και σε όλους τους εργαζομένους που πλήττονται από τους σχεδιασμούς του κράτους και του κεφαλαίου.

ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω απ την Εμπορική Τράπεζα πραγματοποίησε η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Κομοτηνής, από τις 10.00 π.μ. μέχρι τις 12.00 το μεσημέρι. Μοιράστηκαν προκηρύξεις στον κόσμο για το θέμα της Β.Φ.Λ. και στους εργαζόμενους της Εμπορικής μοιράστηκε κείμενο αλληλεγγύης στην απεργία των τραπεζοϋπαλλήλων. Τα κείμενα διαβάστηκαν και απο μικροφωνική. Την ίδια ώρα αντίστοιχη κινητοποίηση πραγματοποιήθηκε και στη **Ξάνθη**.

Πλησιάζοντας τα 100 χρόνια από την εξέγερση των ακτημόνων το Κιλελέρ και με δεδομένα τα οξυμμένα προβλήματα των αγροτών και τις όλο πιο δυσοίωνες προοπτικές της αγροτικής οικονομίας κάνουμε αυτό το αφιέρωμα.
Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, το αγροτικό κίνημα προσέφερε στο παρελθόν μεγάλες και ηρωικές εξεγέρσεις που συνοδεύτηκαν από μεταρρυθμίσεις αλλά και από άγρια καταστολή και εξίσου άγριες σφαγές. Από τις εξεγέρσεις στη Λευκάδα και την Κεφαλλονιά μέχρι το Μαρίνο Αντύπα και το Κιλελέρ αλλά και τη "μάχη των σιτηρών", το αγροτικό κίνημα έχει μια πλούσια ιστορία από όπου μπορούν να αντληθούν συμπεράσματα για τους αγώνες του σήμερα.

Σήμερα ωστόσο η «εξέγερση» είναι μια λέξη που ακούγεται παράξενα ή δεν ακούγεται καθόλου στο θεσσαλικό κάμπο. Η τελευταία φορά που κάποιος είπε αστειευόμενος για «κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής», για κατάργηση των «αφεντικών» από τους εργάτες, ήταν στη προσπάθειά του να φτιάξει ένα συνεταιριστικό κίνημα και να μαζέψει ψήφους. Μέσα στην ευφορία που ακολούθησε με λαϊκισμούς, ρουσφέτια, παροχές και πίσω από τις μακέτες με τα φαραωνικά έργα του Αχελώου, κανείς δεν έβλεπε ότι οι επιδοτήσεις δεν είχαν μόνο ψεύτικα πόδια, είχαν και βρώμικα πόδια: την ίδια εποχή καταρρέουν δεκάδες αγροτικές οικονομίες παγκόσμια, ξεκληρίζονται εκατομμύρια αγρότες, που δεν αντέχουν τον αθέμιτο ανταγωνισμό των επιδοτήσεων και την αγροτική οικονομία της αρπαχτής και της χωματερής του πρώτου κόσμου.

Το ελληνικό αγροτικό συνεταιριστικό κίνημα παρόλα αυτά έχει πολύ μεγάλη παράδοση που ξεκινά από την οθωμανική περίοδο με την κοινοτικο-συνεταιριστική οργάνωση της ζωής που αναπτύχθηκε κυρίως στον ορεινό ελληνικό χώρο και κορυφώνεται με τους πάνω από 5.000 αγροτικούς συνεταιρισμούς που υπήρχαν πριν τη δημιουργία της ΠΑΣΕΓΕΣ το 1935 και την επιβολή του κρατικού παρεμβατισμού και του ασφυκτικού ελέγχου στο αγροτικό συνεταιριστικό κίνημα.

Στις αρχές της δεκαετίας του '50 εμφανίστηκε η λεγόμενη πράσινη επανάσταση στη γεωργία που υποσχόταν στους αγρότες αύξηση της παραγωγής και του εισοδήματος, καλύτερες συνθήκες εργασίας και διαβίωσης, ενώ παράλληλα οι κυβερνήσεις και οι εταιρείες που χρηματοδοτούσαν αυτού του είδους την έρευνα υπόσχονταν να λύσουν οριστικά το πρόβλημα της διατροφής σε όλο τον πλανήτη. Οι γενετικά τροποποιημένοι οργανισμοί (Γ.Τ.Ο.) είναι η εξέλιξη της πράσινης επανάστασης. Πρόκειται για μια πειραματική τεχνολογία της οποίας τα αποτελέσματα είναι αδύνατο να προβλεφθούν στο άμεσο μέλλον. Από την τεχνολογία αυτή κέρδος έχουν μόνο οι πολυεθνικές εταιρείες που επιβάλλοντας αυτό τον τρόπο καλλιέργειας και διατροφής εξαρτούν ολοκληρωτικά τη γεωργική παραγωγή. Όσοι υποστηρίζουν την εξάπλωση των μεταλλαγμένων ισχυρίζονται πως δεν μπορούμε να σταματήσουμε την πρόοδο. Πρόοδος είναι το μέλλον, ακριβώς αυτό το μέλλον που υπονομεύουν τα μεταλλαγμένα.
Η φύση δε γυρίζει ποτέ πίσω... απλά εκδικείται.

φάκελος / αγροτικά

Κιλελέρ: χρονικό των γεγονότων

1900. Πρωτοκυκοφορεί στο Βόλο η εφημερίδα «Πανθεσσαλική» από τον Σοφοκλή Τριανταφυλλίδη η οποία πρώτη θέτει ευθέως το ζήτημα της αναγκαστικής απαλλοτρίωσης των τσιφλικιών.

1907. Δολοφονείται πισώπλατα στον Πυργετό Λάρισας ο Μαρίνος Αντύπας

22 Μάη 1909. Ιδρύεται ο «Γεωργικός Πεδινός Σύλλογος»

16 Σεπτεμβρίου 1909. Συλλαλητήριο αγροτών στην κεντρική πλατεία της Καρδίτσας.

1 Νοεμβρίου 1909. Εξέγερση των αγροτών των χωριών Μηλιές και Μεγάλου Δήμου, πορεία στο Βόλο με μαύρες σημαίες, επίθεση στο καφενείο των δημοπρασιών και καταστροφή των εγγράφων κατάσχεσης.

20 Γενάρη 1910. Νέο συλλαλητήριο στην Καρδίτσα με τη συμμετοχή μαθητών.

7 Φλεβάρη 1910. Συλλαλητήρια ταυτόχρονα στα Τρίκαλα, Λάρισα, Βόλο, Βελεστίνο και Φάρσαλα.

19 Φλεβάρη 1910. Συνάντηση εκπροσώπων των αγροτών με τον πρωθυπουργό Στεφ. Δραγούμη όπου τίθεται καθαρά το ζήτημα της απαλλοτρίωσης των τσιφλικιών.

26 Φλεβάρη 1910. Νέο συλλαλητήριο στην Καρδίτσα με συμμετοχή δέκα χιλιάδων αγροτών.

1 Μάρτη 1910. Περίπου τετρακόσιοι ακτήμονες στο χωριό Ορφανά οπλισμένοι με τουφέκια καταλαμβάνουν τη σιδηροδρομική γραμμή του Λαρισαικού απειλώντας να ξηλώσουν τη γραμμή αν δεν μοιραστούν τα χωράφια στους κολίγους άμεσα. Την ίδια μέρα στα χωριά Τσαχμάκ, Κόντου και Κρύα Βρύση Φαρσάλων οι κολίγοι βάζουν φωτιά σε αποθήκες των τσιφλικάδων.

6 Μάρτη 1910. Στο χωριό Κιλελέρ, έξω από τη Λάρισα ο στρατός πυροβολεί αδιάκριτα και σκοτώνει δύο αγρότες που προσπαθούν να επιβιβαστούν στο τρένο για να πάνε στο συλλαλητήριο στη Λάρισα. Άλλοι δύο αγρότες πέφτουν νεκροί στον επόμενο σταθμό στο χωριό Τσουλάρ. Ακολουθεί μάχη σώμα με σώμα στο κέντρο της Λάρισας. Ο στρατός αναγκάζεται να αποσυρθεί μπροστά στον κίνδυνο να γενικευθεί η σύρραξη.

8 Μάρτη 1910. Συλλαλητήριο αλληλεγγύης προς από τους κολίγους από τους εργάτες του Εργατικού Κέντρου Βόλου.

21 Απριλίου 1910. Βούλευμα του εισαγγελέα Λάρισας εναντίον είκοσι πέντε αγροτών για τα επεισόδια της 6 Μάρτη.

19 Μάη 1910. Βούλευμα του συμβουλίου εφετών Λάρισας εναντίον τριάντα επτά αγροτών για το συλλαλητήριο της 26 Φλεβάρη στην Καρδίτσα.

19 Ιούνη 1910. Δικάζονται οι φυλακισμένοι αγρότες στο Κακουργιοδικείο Χαλκίδας και το Κακουργιοδικείο Λαμίας. Ο εισαγγελέας στη δίκη της Χαλκίδας αποκαλεί τους ακτήμονες της Θεσσαλίας «γουρούνια».

23 Ιούνη 1910. Οι ένορκοι και των δύο δικαστηρίων αθωώνουν πανηγυρικά τους κατηγορούμενους παρά τη ασφυκτική πίεση της κυβέρνησης για καταδίκες.

Αγροτικό συνεταιριστικό κίνημα

Το ελληνικό συνεταιριστικό κίνημα έχει πολύ μεγάλη παράδοση που ξεκινά ακόμα από την υστεροβυζαντινή και κύρια την οθωμανική περίοδο με την κοινοτικο-συνεταιριστική οργάνωση της ζωής που αναπτύχθηκε κυρίως στον ορεινό ελληνικό χώρο. Μια πρώιμη, πρωτόλεια μορφή συνεταιρισμών αποτελούσαν τα τσελιγκάτα τα οποία λειτουργούσαν σαν άτυποι, εθιμικοί κτηνοτροφικοί συνεταιρισμοί.

Από το 1770 εμφανίζονται τα 22 χωριά της κοιλάδας των Τεμπών με πιο ολοκληρωμένη μορφή συνεταιρισμού και τα οποία το 1870 συνασπίζονται και γίνονται η «κοινή συντροφιά των Αμπελακίων» η οποία έγινε παγκόσμια γνωστή και δέσποζε για 30 και πλέον χρόνια στη νηματαγορά της Ευρώπης διατηρώντας ένα τεράστιο δίκτυο υποκαταστημάτων της.

Με την επανάσταση του '21 και την πολιτική επικράτηση των μεγαλογαιοκτημόνων έναντι των αστικών εκείνων στοιχείων που επιθυμούσαν άμεση αγροτική μεταρρύθμιση, ανακόπτεται για μεγάλο χρονικό διάστημα και η έκφραση της συνεταιριστικής ιδέας για να ξανακάνει την εμφάνιση της στα τέλη του ίδιου αιώνα με τη δημιουργία κάποιων καταναλωτικών συνεταιρισμών στην Αθήνα.

Από την αρχή του νέου αιώνα και παράλληλα με το αγροτικό κίνημα, τη δολοφονία του Μαρίνου Αντύπα 1907 και την εξέγερση του Κιλελέρ το 1910 αναπτύσσεται ραγδαία και το συνεταιριστικό κίνημα θέτοντας σε αμφισβήτηση την υπάρχουσα στρεβλή εξαρτημένη ανάπτυξη της χώρας, προβάλλοντας ένα άλλο μοντέλο ανάπτυξης και απειλώντας ευθέως το συσχετισμό των υφιστάμενων κοινωνικών δυνάμεων.

Ο πρώτος αγροτικός συνεταιρισμός που λειτούργησε από την αρχή του αιώνα δημιουργήθηκε στον Αλμυρό, ο Γεωργικός Πιστωτικός Συνεταιρισμός Αλμυρού και αποτέλεσε παράδειγμα για τη δημιουργία και άλλων συνεταιρισμών. Επιπλέον η σύνταξη του συνεταιριστικού νόμου του 1914 στηρίχθηκε στο καταστατικό αυτού του συνεταιρισμού.

Το κράτος, από την αρχή δεν σεβάστηκε την αυτονομία των συνεταιρισμών και σαφέστατα ήταν πετυχημένη η προσπάθεια του να τους ελέγξει, οργανώνοντας την ιδεολογική, οργανωτική, λειτουργική και οικονομική υποταγή του συνεταιριστικού κινήματος στα συμφέροντα της κυρίαρχης μεγαλοαστικής τάξης κυρίαρχο μέρος της οποίας ήταν οι μεγαλογαιοκτήμονες ή τσιφλικάδες.

Παρόλα αυτά το αγροτικό συνεταιριστικό κίνημα αναπτύχθηκε ραγδαία κι αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στη μεγάλη αγροτική μεταρρύθμιση, την απαλλοτρίωση των τσιφλικιών και τη δημιουργία της μικρογαιοκτησίας. Το 1922 υπήρχαν 2.224 αγροτικοί συνεταιρισμοί, έγιναν 3.834 το 1925 και 5.186 το 1929. Επρόκειτο για μια θεαματική εξάπλωση του συνεταιριστικού κινήματος που όμως από νωρίς πήρε μία στρεβλή ανάπτυξη αφού ένα μόνο μικρό μέρος των συνεταιρισμών ήταν παραγωγικοί ενώ οι περισσότεροι λειτουργούσαν χρηματοπιστωτικά -φαινόμενο απόλυτα δικαιολογημένο έως ένα βαθμό- για τους φτωχούς αγρότες στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από τους τοκογλύφους της εποχής αλλά και να αντιμετωπίσουν την εχθρική στάση του επίσημου κράτους να χρηματοδοτήσει τις οργανώσεις τους.

Οι παραπάνω λόγοι γέννησαν και την ανάγκη ίδρυσης της Αγροτικής Τράπεζας, μια Αγροτική Τράπεζα «από τα κάτω» που θα αποτελούσε εργαλείο για τους φτωχούς αγρότες και αποτελεσματικό όπλο ενάντια στην ολιγαρχία. Το ελληνικό κράτος και σ' αυτή την περίπτωση υπήρξε αναποτελεσματικό αν όχι εσκεμμένα εχθρικό απέναντι στη φτωχή αγροτική τάξη. Δημιούργησε μια κρατική αγροτική τράπεζα «από τα πάνω» η οποία ουσιαστικά κηδεμόνευε και έλεγχε το συνεταιριστικό κίνημα για λογαριασμό του κράτους μέχρι ακόμα και στις μέρες μας.

Το 1935 ολοκληρώνεται ο κρατικός παρεμβατισμός και ο ασφυκτικός έλεγχος στο αγροτικό συνεταιριστικό κίνημα με τη δημιουργία της ΠΑΣΕΓΕΣ, της τριτοβάθμιας συνεταιριστικής οργάνωσης που υποτίθεται ότι θα ήταν η έκφραση της συνολικής δυναμικής του αγροτικού συνεταιριστικού κινήματος αλλά στην πραγματικότητα ήταν μια οργάνωση που έως και σήμερα πολύ μικρή σχέση έχει με τα πραγματικά προβλήματα της υπαίθρου και της αγροτιάς.

Οι πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα, η μεταξική δικτατορία, ο πόλεμος και η μετεμφυλιακή περίοδος διέλυσαν κυριολεκτικά το συνεταιριστικό κίνημα αφού η κυρίαρχη δεξιά παράταξη θεωρούσε τους συνεταιρισμούς «προπύργια των μπολσεβίκων» όπως χαρακτηριστικά τους ονόμασε κορυφαίο αγροτοσυνδικαλιστικό στέλεχος της Νέας Δημοκρατίας σχετικά πρόσφατα.

Μετά τη δικτατορία και κατά τη δεκαετία του '80 το συνεταιριστικό κίνημα προσπάθησε να ανασυνταχθεί. Όμως ο κρατικός παρεμβατισμός «απ'έξω» με την Αγροτική Τράπεζα και διάφορα νομοθετικά εκτρώματα αλλά και «από μέσα», με την κάστα των κομματικών αγροτοπατέρων και τη φαυλότητα και τον καιροσκοπισμό τους, αποτέσαν εμπόδιο στην ουσιαστική πρόοδο των συνεταιρισμών περιορίζοντας τους σε περιορισμένη ανάπτυξη και σε συμπληρωματική στα συμφέροντα της κυρίαρχης αστικής τάξης, λειτουργίας τους.

Χρήστος Γεωργίου

φάκελος / αγροτικά

Πράσινη επανάσταση και μεταλλαγμένα

Στις αρχές της δεκαετίας του '50 εμφανίστηκε η λεγόμενη πράσινη επανάσταση στη γεωργία και υποσχόταν στους αγρότες αύξηση της παραγωγής και του εισοδήματος, καλύτερες συνθήκες εργασίας και διαβίωσης ενώ παράλληλα οι κυβερνήσεις και οι εταιρείες που χρηματοδοτούσαν αυτού του είδους την έρευνα υπόσχονταν να λύσουν οριστικά το πρόβλημα της διατροφής σε όλο τον πλανήτη.

Εξήντα σχεδόν χρόνια μετά, τα αποτελέσματα του πειράματος αυτού είναι ευδιάκριτα στο σύνολο του οικοσυστήματος. Η αύξηση της παραγωγής με τη χρήση χημικών, δημιούργησε σοβαρό πρόβλημα στη χλωρίδα και πανίδα, ρύπανε τον υδροφόρο ορίζοντα, κατέστρεψε την ανθρώπινη υγεία, διατάραξε την οικολογική ισορροπία και δεν διαφοροποίησε το εισόδημα του γεωργού.

Όσο για τη λύση του προβλήματος της πείνας στον πλανήτη (που ήταν και ένα από τα βασικά «ανθρωπιστικά» επιχειρήματα πολιτικών, εταιρειών και επιστημόνων) έτσι κι αλλιώς δεν οφειλόταν στην έλλειψη παραγόμενου προιόντος αλλά στη διαχείριση και κυρίως στην κατανομή του.

Η εκμηχάνιση των καλλιεργειών σε μικρό χρονικό διάστημα αποψίλωσε τεράστιες εκτάσεις δασών, κατέστρεψε τη δομή του εδάφους και εξάρτησε οικονομικά το γεωργό από τεχνολογίες και πρακτικές υψηλού κόστους και επομένως διαθέσιμες σε λίγους (ο μικρός γεωργός οδηγήθηκε στην αστικοποίηση).

Η δημιουργία υβριδίων ήρθε με τις υποσχέσεις για αυξημένες και καλύτερες παραγωγές, έφερε όμως και αυξημένη χρήση χημικών, εξαφάνισε χιλιάδες ντόπιες ποικιλίες και υποβίβασε την ποιότητα του παραγόμενου προιόντος.

Η πράσινη επανάσταση κάνει το πρώτο πείραμα για έλεγχο και εξάρτηση των γεωργών και του τρόπου καλλιέργειας. Τα πολιτικά, οικονομικά και επιστημονικά κέντρα που έκλεψαν από το γεωργό γνώση χιλιάδων γενεών, είναι τα ίδια κέντρα που σήμερα προσπαθούν να ελέγξουν τη γενετική εξέλιξη.

Οι γενετικά τροποποιημένοι οργανισμοί (Γ.Τ.Ο.) είναι η εξέλιξη της πράσινης επανάστασης. Πρόκειται για μια πειραματική τεχνολογία της οποίας τα αποτελέσματα είναι αδύνατο να προβλεφθούν στο άμεσο μέλλον.

Η γενετική μηχανική μεταφέροντας γονίδια σε μη συγγενικά είδη καταργεί τους φυσικούς φραγμούς που προστάτευαν τη μοναδικότητα των ειδών μέσα στην εξελικτική διαδικασία εκατομμυρίων χρόνων. Οι υπέρμαχοι της βιοτεχνολογίας αν και υποστηρίζουν ότι τα προιόντα αυτά είναι ασφαλή δε θέλουν να αναλάβουν την ευθύνη της γενετικής ρύπανσης που προκαλείται ήδη στις περιοχές που καλλιεργούνται μεταλλαγμένα ούτε και καμιά άλλη ευθύνη για το μέλλον.

Από την άλλη πλευρά, όταν οι περιβαλλοντικοί κίνδυνοι γίνουν ορατοί, η κατάσταση θα είναι μη αναστρέψιμη. Η απειλή για τη βιοποικιλότητα και την οικολογική ισορροπία είναι η σοβαρότερη. Όταν γενετικά επιμολυσμένοι οργανισμοί βρεθούν ελεύθεροι στη φύση είναι αδύνατον να αποσυρθούν ενώ η χρήση χημικών στην καλλιέργεια μεταλλαγμένων είναι ακόμα μεγαλύτερη από τις συμβατικές καλλιέργειες.

Από την τεχνολογία αυτή, κέρδος έχουν μόνο οι πολυεθνικές εταιρείες που επιβάλλοντας αυτό τον τρόπο καλλιέργειας και διατροφής, εξαρτούν ολοκληρωτικά τη γεωργική παραγωγή και καταργούν το δικαίωμα της επιλογής. Και βέβαια το πρόβλημα της πείνας δεν πρόκειται να εξαλειφθεί με την καλλιέργεια γενετικά τροποποιημένων οργανισμών, όπως δε λύθηκε και με την πράσινη επανάσταση. Η λύση στο πρόβλημα της διατροφής του πλανήτη είναι η άρση των κοινωνικών ανισοτήτων και της κατανομής του πλούτου.

Όσοι υποστηρίζουν την εξάπλωση των μεταλλαγμένων ισχυρίζονται πως δεν μπορούμε να σταματήσουμε την πρόοδο. Πρόοδος είναι το μέλλον, ακριβώς αυτό το μέλλον που υπονομεύουν τα μεταλλαγμένα.

Λ.Κ. & Δ.Β.

Η επανάσταση που θάφτηκε στις χωματερές

«Εξέγερση» είναι μια λέξη που ακούγεται παράξενα ή δεν ακούγεται καθόλου στο θεσσαλικό κάμπο σήμερα. Η τελευταία φορά που κάποιος είπε, αστειευόμενος, για «κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής», για κατάργηση των «αφεντικών» από τους εργάτες, ήταν στη προσπάθειά του να φτιάξει ένα συνεταιριστικό κίνημα και να μαζέψει ψήφους. Μέσα στην ευφορία που ακολούθησε με λαϊκισμούς, ρουσφέτια, παροχές και πίσω από τις μακέτες με τα φαραωνικά έργα του Αχελώου, κανείς δεν έβλεπε ότι οι επιδοτήσεις δεν είχαν μόνο ψεύτικα πόδια, είχαν και βρώμικα πόδια: την ίδια εποχή καταρρέουν δεκάδες αγροτικές οικονομίες παγκόσμια, ξεκληρίζονται εκατομμύρια αγρότες, που δεν αντέχουν τον αθέμιτο ανταγωνισμό των επιδοτήσεων και την αγροτική οικονομία της αρπαχτής και της χωματερής του πρώτου κόσμου.

Οι συνεταιρισμοί αποκόπηκαν από τις πόλεις, αποκομμένοι ήδη ο ένας από τον άλλον, και κατέληξαν σε πόλεμο συμμοριών. Οι κερδοφόροι μετατρέπονται σε Ανώνυμες Εταιρίες (στα μαφιόζικα πρότυπα οργάνωσης του ΣΕΒ) ενώ οι υπόλοιποι τείνουν να οργανωθούν σε εξίσου ιεραρχημένες και ανταγωνιστικές μεταξύ τους «ομάδες παραγωγών». Πιστεύοντας ότι οι τιμές των προϊόντων μπορούν να αποφασιστούν από μια συμμορία κοινών συμφερόντων, καταλήγουν τελικά σε μικροεκβιασμούς και εμπορικά κόλπα για να επιβιώσουν.

Υπάρχει βέβαια και το «ατομικό δικαίωμα» σε νέες επιλέξιμες αυταπάτες (ελιά, φέτα, βιολογικά γουρούνια, βιοντίζελ) που λειτουργούν με τον ίδιο τρόπο που λειτούργησε και το παλιό καλό βαμβάκι, μόνο που τώρα δε παίζουν με τα ρούχα μας, παίζουνε στο χρηματηστήριο τις βασικές βιολογικές ανάγκες μας. Βιολογικά προϊόντα υποκρισίας που περιφέρονται με «όχι και τόσο βιολογικές νταλίκες», φωτίζονται χάρη στη καθαρή πυρηνική ενέργεια και καθαρίζονται με καθαρά μεταλλαγμένα φάρμακα. Κοινός στόχος, αυτής της «νέας ποιότητας», παραμένει η διάσπαση κάθε οργανωμένης και μαζικής αντίστασης. Γυρνώντας κανείς τον κάμπο θα βρει και πάλι τους αγρότες με τα κομπιουτεράκια τους να ρίχνονται στο κυνήγι της επιδότησης, θα δει το τέλος της «αγροτικής πίστης» όπου κανείς δεν εμπιστεύεται κανένα κι όπου όλοι ψάχνουν για ένα καλό λογιστή, για ένα δικηγόρο, κάπως να λειτουργήσει το σύστημα.

Μπορεί όμως το τέλος ενός συνδικαλισμού διαπραγμάτευσης και ελεημοσύνης να σημαίνει την αρχή της συλλογικής διεκδίκησης και αυτοβοήθειας. Μόνο η δημιουργία ενός ενιαίου δικτύου συνεταιρισμών (όχι μόνο αγροτικών αλλά και εκπαιδευτικών, προμηθευτικών, εργοστασιακών) θα μπορούσε να στηρίξει αποτελεσματικά τους εργατικούς αγώνες και τα κοινωνικά κινήματα. Χωρίς κλεμμένες επιδοτήσεις, χωρίς εργάτες β' κατηγορίας και σύνορα με τρίτους κόσμους, χωρίς διατροφικά πειράματα και σωματεμπόριο αναγκών. Η τροφή δεν απελευθερώθηκε ούτε από τους Ναζί που τόσο πολύ ήθελαν να βελτιώσουν τη φύση τους κι αν η ιστορία μερικές φορές μοιάζει να κάνει κύκλους, η φύση δε γυρίζει ποτέ πίσω... απλά εκδικείται.

Γιώργος Μεταξιώτης

φάκελος / αγροτικά

Ο αγώνας του ανθρώπου ενάντια στην εξουσία είναι ο αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη

Το αγροτικό κίνημα στην Ελλάδα

Πλησιάζοντας τα 100 χρόνια από την εξέγερση των ακτημόνων στο Κιλελέρ και με δεδομένα τα οξυμμένα προβλήματα των αγροτών και τις όλο πιο δυσοίωνες προοπτικές της αγροτικής οικονομίας κάνουμε αυτό το αφιέρωμα· για να βγάλουμε συμπεράσματα πρέπει να μάθουμε ή να θυμηθούμε μεγάλες στιγμές του αγροτικού κινήματος.

Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, το κίνημα αυτό προσέφερε στο παρελθόν μεγάλες και ηρωικές εξεγέρσεις που συνοδεύτηκαν από μεταρρυθμίσεις αλλά και από άγρια καταστολή και εξίσου άγριες σφαγές.

Η πρώτη μεγάλη καταγεγραμμένη εξέγερση αγροτών στην ελληνική ιστορία έγινε το 630 π.Χ. στα Μέγαρα. Τον 8ο και 7ο αιώνα π.Χ. εξαιτίας των δύο λιμανιών, ένα στον Κορινθιακό και ένα στον Σαρωνικό κόλπο, και των διοδίων που εισέπρατταν οι Μεγαρείς, η πόλη γνώρισε μεγάλη οικονομική άνθηση. Οι μόνοι που δεν επωφελήθηκαν ήταν οι φτωχοί πολίτες οι οποίοι δούλευαν στα χωράφια σε συνθήκες δουλείας. Με την καθοδήγηση του Θεαγένη, ο οποίος κατέλαβε την εξουσία, οι φτωχοί ακτήμονες λεηλάτησαν τα αγροκτήματα και τις στάνες των πλούσιων γαιοκτημόνων. Ακολούθησε εμφύλια ταξική διαμάχη, επαναστάσεις και αντεπαναστάσεις έως την εξωτερική επέμβαση των Αθηναίων που κατέπνιξε τη στάση αυτή των κολίγων των Μεγάρων. Κατά τραγική σύμπτωση το 1973, επί χούντας, οι Μεγαρείς και πάλι αντιστάθηκαν σθεναρά και γνώρισαν άγρια καταστολή, στην απαλλοτρίωση των χωραφιών τους από το κράτος το οποίο αργότερα τα χάρισε στην οικογένεια Βαρδινογιάννη (διυλιστήρια Μότορ Όιλ).

Σχεδόν μία χιλιετία αργότερα από την εξέγερση των Μεγαρέων, μεσούσης της Βυζαντινής κυριαρχίας στον Ελλαδικό χώρο και συγκεκριμένα το 821 μ.Χ., έρχεται μια μεγάλη αγροτική εξέγερση υπό την καθοδήγηση του Θωμά του Σλάβου. *«Ηταν σα να άνοιξαν οι Νειλώοι καταρράκτες και η γη ποτίστηκε με αίμα, ξεσηκώθηκαν οι δούλοι κατά δεσποτών και στρατιώτες κατά λοχαγών και στρατηγών»* έγραψαν οι ιστορικοί της εποχής θέλοντας να αποδώσουν τα κοινωνικά αίτια των ταραχών εκείνων. Ταραχές που κράτησαν τρία χρόνια και ξεκίνησαν από την περιοχή των Φαιδερατών, μια περιοχή αμιγώς αγροτική, της οποίας οι κάτοικοι, μη αντέχοντας τη φτώχεια και την καταστολή του αυτοκράτορα του Βυζαντίου Μιχαήλ Β', ξεσηκώθηκαν και με την στρατιωτική καθοδήγηση του Θωμά του Σλάβου, ενός πρώην αξιωματούχου του Βυζαντινού στρατού που κατάφερε να συνενώσει αγρότες, στρατιώτες και φτωχούς σε ένα αξιόμαχο στράτευμα που το οδήγησε μάλιστα έξω από τα τείχη της Κωνσταντινούπολης, την οποία και πολιόρκησε για ένα περίπου χρόνο. Τελικά ηττήθηκε, αφού ο Μιχαήλ Β' συμμάχησε με τους Βούλγαρους ενάντια στους στασιαστές. Ο αντίκτυπος αυτής της εξέγερσης ήταν μεγάλος αφού για μεγάλο χρονικό διάστημα από το τέλος της υπήρχαν εστίες αντίστασης όπου χωρικοί κατέστρεφαν σπίτια πλουσίων, έκαιγαν εκκλησίες και μοναστήρια και απαλλοτρίωναν τον πλούτο και τις περιουσίες των.

Γνωστή είναι ακόμα και η εξέγερση των Ιονίων νήσων από «το ρεμπελιό των ποπολάρων». Συγκεκριμένα, το 1602 στη Ζάκυνθο ξεσηκώθηκε ο αγροτικός πληθυσμός του νησιού και αφού ενώθηκε με τους υπόλοιπους Ζακυνθινούς κατέλαβαν όλο το νησί και πήραν την τοπική εξουσία στα χέρια τους, αφού οι 300 φεουδάρχες περιορίστηκαν στα αρχοντικά τους για να προστατέψουν τις περιουσίες τους αναζητώντας συμμαχίες με τους Βενετσιάνους τοποτηρητές οι οποίοι επενέβησαν στρατιωτικά εξαπολύοντας στο νησί, με πρωτοφανή αγριότητα, καταστολή και τρομοκρατία.

Η γαλλική επανάσταση γέννησε ελπίδες στους κατοίκους των Ιονίων νήσων όπως και σε όλο τον πληθυσμό της Ευρώπης, όμως πολύ σύντομα αποδείχτηκαν φρούδες. Η αριστοκρατία, συμμαχώντας πάντα με τους εκάστοτε ξένους επιτηρητές, καταπίεζε τους φτωχούς αγρότες, έκλεβε τα χωράφια και τη σοδειά τους και επέβαλε συνεχώς νέους φόρους.

Το 1819 στη Λευκάδα οι αγρότες, αρνούμενοι να πληρώσουν τους φόρους τους, σκότωσαν τους φοροεισπράκτορες, πήραν τα όπλα και στράφηκαν ενάντια στην αριστοκρατική τάξη του νησιού.

Ο αγγλικός στόλος επενέβη άμεσα και κατέπνιξε την στάση στο αίμα ενώ οι πρωτοστάτες της εξέγερσης, Ασπρογέρακας και Σταβοσκιάδης, εκτελέστηκαν δημόσια για παραδειγματισμό. Για να κατευνάσουν τον αγροτικό κόσμο οι Άγγλοι παραχώρησαν κάποια προνόμια στους φτωχούς κολίγους του νησιού που βέβαια πολύ σύντομα οι ντόπιοι φεουδάρχες τα πήραν πάλι πίσω.

Η τρίτη μεγάλη αγροτική εξέγερση στο Ιόνιο έγινε το 1848 στην Κεφαλλονιά. Αφορμή υπήρξε η αναγκαστική αλλαγή καλλιέργειας που επέβαλε η τοπική αρχή στους αγρότες του νησιού από σιτηρά σε αμπέλια. Η σταφίδα όμως έμενε απούλητη ενώ η Ιονική τράπεζα που είχε ιδρυθεί υποτίθεται για να στηρίξει τους φτωχούς αγρότες αποτελούσε στην ουσία νόμιμο τοκογλυφικό μηχανισμό της αστικής τάξης για να αρπάξει τις μικροϊδιοκτησίες για λογαριασμό των πλουσίων και των άγγλων προστατών τους.

«Ζητούμεν την παγκόσμια ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα. Θέλομεν την κατάργησιν των φυλών και των πατρίδων, των αφεντάδων και των δούλων. Ζητούμεν μια πατρίδα συμπεριλαμβάνουσα σύμπασαν την ανθρωπότητα, μιαν τάξιν ανθρώπων, την των εργαζομένων και αδελφών απολαμβανόντων ίσα δικαιώματα».

Τη νύχτα της 25ης Σεπτέμβρη αγρότες οπλισμένοι με τσεκούρια και κασμάδες μπήκαν στο Αργοστόλι με σκοπό να καταλάβουν δημόσια κτίρια και να κάψουν δικογραφίες και χρεόγραφα. Και πάλι επενέβη η αγγλική φρουρά, επικεφαλής της οποίας ήταν κάποιος Ντ' Έβερτον, και στη μάχη που ακολούθησε σκοτώθηκαν 4 αγρότες και 4 άγγλοι στρατιώτες. Και πάλι ακολούθησε άγρια καταστολή, εκτελέσεις, φυλακίσεις και διωγμοί σε όλο το νησί. Οι αγρότες μάλιστα υποχρεώθηκαν να πληρώσουν ως αποζημίωση στην αγγλική φρουρά 1.600 τάλιρα. Σε όλο το νησί επιβλήθηκε στρατιωτικός νόμος και οι φυλακίσεις και τα μαστιγώματα αποτελούσαν καθημερινότητα. Τα χωριά Πυργί και Ομαλός καταδυνάστευε ένας άγγλος λοχαγός γνωστός σε όλη την Κεφαλλονιά για την αγριότητά του· ένα πρωί βρέθηκε νεκρός. Τα αντίποινα των άγγλων ήταν τρομερά. Μαστιγώθηκαν όλοι οι αγρότες των χωριών ανά δέκα ενώ οι φυλακές γέμισαν με ύποπτους. Μέσα σ' αυτό το κλίμα ακολούθησε και δεύτερη αγροτική εξέγερση την 16η Αυγούστου του 1849 από πολλά χωριά ταυτόχρονα. Ο αριστοκράτης Νίκος Μεταξάς συνελήφθη από οπλισμένους αγρότες ζητώντας έλεος. Ο αγρότης Γεράσιμος Ζαπαντής του απάντησε *«εσύ και όλο σου το σόι έχετε φάει των φτωχών τα δίκαια, ατιμάσατε κόρες, κλέψατε χήρες, φυλακίσατε κόσμο και ζητάτε έλεος;»*. Ο αριστοκράτης εκτελέστηκε επί τόπου από το αγριεμένο πλήθος όπως και πολλοί άλλοι όμοιοί του σε όλο το νησί.

Οι άγγλοι επέβαλαν στρατιωτικό νόμο με τη σύμφωνη γνώμη της γερουσίας και εξαπέλυσαν εκκαθαριστικές επιχειρήσεις σε όλο το νησί. Έμπαιναν στα χωριά, έκαιγαν σπίτια, μαστίγωναν γυναίκες και ηλικωμένους ενώ ο απολογισμός των θυμάτων στους εξεγερμένους ήταν τρομερός. Περισσότεροι από 20 αγρότες κρεμάστηκαν δημόσια, κάποιοι άλλοι βρέθηκαν δολοφονημένοι ενώ 400 δημόσιες μαστιγώσεις έγιναν στις πλατείες των χωριών και 80 σπίτια των πρωταίτιων της εξέγερσης κάηκαν.

Ο Μαρίνος Αντύπας.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα τρομοκρατίας και καταστολής γεννήθηκε στην Κεφαλλονιά από μικροαστική οικογένεια ο Μαρίνος Αντύπας. Ανήσυχο πνεύμα από νωρίς, ως φοιτητής στην Αθήνα εκδίδει την εφημερίδα «Ανάστασις» και ιδρύει ένα λαϊκό αναγνωστήριο με το όνομα «Η Ισότητα». Το 1906 παραλίγο να εκλεγεί βουλευτής διακηρύσσοντας: *«Ζητούμεν την παγκόσμια ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα. Θέλομεν την κατάργησιν των φυλών και των πατρίδων, των αφεντάδων και των δούλων. Ζητούμεν μια πατρίδα συμπεριλαμβάνουσα σύμπασαν την ανθρωπότητα, μιαν τάξιν ανθρώπων, την των εργαζομένων και αδελφών απολαμβανόντων ίσα δικαιώματα»*. Την ίδια χρονιά αφήνει την Κεφαλλονιά και πηγαίνει στη Θεσσαλία όπου δουλεύει επιστάτης στα κτήματα του θείου του Σκιαδαρέση αλλά παράλληλα προ-

φάκελος / αγροτικά

παγανδίζει την αναγκαστική απαλλοτρίωση των τσιφλικιών και προσπαθεί να πείσει το θείο του να μοιράσει στους χωρικούς το τσιφλίκι του.

Η δράση του βέβαια γίνεται πολύ σύντομα ενοχλητική για τους τσιφλικάδες, οι οποίοι πρώτα προσπάθησαν να τον τρομοκρατήσουν. Του γίνονται συστάσεις από τη Νομαρχία και παρατηρήσεις από την αστυνομία. Ο βουλευτής Αγαμέμνων Σλήμαν τον κατήγγειλε με μήνυση χαρακτηρίζοντάς τον κακοποιό και αναρχικό στοιχείο. Ο Μαρίνος Αντύπας, όχι μόνο δεν πτοήθηκε, αλλά πήγε μάλιστα στην Αθήνα και χαστούκισε τον μηνυτή του δημόσια· καταδικάστηκε σε 20 μέρες φυλάκισης, γεγονός που τον έκανε ήρωα στα μάτια των αγροτών. Οι τσιφλικάδες, βλέποντας πως δεν έχουν άλλα περιθώρια, χρησιμοποίησαν ως όργανό τους τον Γιάννη Κυριάκο· στις 4 Μάρτη του 1907 ο Μαρίνος Αντύπας έπεσε νεκρός από τις σφαίρες του μισθωμένου δολοφόνου, πυροβολημένος πισώπλατα στην πλατεία του Πυργετού Λάρισας.

Ο σπόρος του όμως είχε πέσει στους αγρότες. Συνέβαλε κι αυτός στην μεγάλη εξέγερση των αγροτών της Θεσσαλίας στο Κιλελέρ το 1910.

Η ζωή των αγροτών στη Θεσσαλία μετά την ενσωμάτωση στο ελληνικό κράτος το 1881 δεν είχε αλλάξει καθόλου· απλά τους τούρκους αντικατέστησαν οι τσιφλικάδες. Οι συνθήκες ζωής των κολίγων ήταν άθλιες. Οι τσιφλικάδες είχαν δικαίωμα ζωής και θανάτου στους φτωχούς ακτήμονες και πλήρη εξουσία στις γυναίκες τους. Οι κολίγοι δεν είχαν το δικαίωμα να καλλιεργήσουν άλλη γη εκτός απ' αυτή του αφεντικού τους. Δούλευαν 7 μέρες τη βδομάδα, απαγορευόταν να παντρευτούν χωρίς την άδεια του αφεντικού τους, να κυκλοφορούν τη νύχτα και να μιλούν μεταξύ τους.

Κάτω από τις συνθήκες αυτές η εξέγερση ήταν αναπόφευκτη. Το 1900 πρωτοκυκλοφόρησε στο Βόλο η εφημερίδα «Πανθεσσαλική» από το δικηγόρο Σοφοκλή Τριανταφυλλίδη, η οποία έθετε ευθέως το ζήτημα της χωρίς αποζημίωση απαλλοτρίωσης των τσιφλικιών. Στις 22

Τσιφλικάδες, Θεσσαλία, 1903 (πάνω).
Συγκέντρωση αγροτών-εργατών, Θεσσαλία, 1919 (δεξιά).

του Μάη του 1909 ιδρύθηκε στην Καρδίτσα ο «Γεωργικός Πεδινός Σύλλογος», συνδικαλιστικό όργανο των αγροτών, που έβαζε επίσης ευθέως το ζήτημα της απαλλοτρίωσης των τσιφλικιών. Στις 16 Σεπτέμβρη γίνεται το πρώτο αγροτικό συλλαλητήριο στην Καρδίτσα. Την 1η Νοέμβρη ξεσηκώθηκαν τα χωριά του Πηλίου ενώ την 11η του ίδιου μήνα γίνεται το πρώτο πανθεσσαλικό συλλαλητήριο πάλι στην Καρδίτσα και ακολουθούν και άλλα στις 20 Γενάρη και στις 7 Φλεβάρη του 1910. Στις 19 Φλεβάρη συναντιέται επιτροπή αγροτών με τον πρωθυπουργό Δραγούμη και τους αρχηγούς των πολιτικών κομμάτων ενώ τα συλλαλητήρια γίνονται απανωτά το ένα μετά το άλλο σε όλη τη Θεσσαλία και είναι πιο μαχητικά. Σημειώνονται διάφορα επεισόδια και επιθέσεις σε τρένα στα Φάρσαλα, στους Σοφάδες, την Καρδίτσα και τα Τρίκαλα. Στην Καρδίτσα, στις 26 Φλεβάρη, γίνεται ογκώδες συλλαλητήριο με συμμετοχή δέκα χιλιάδων αγροτών, πολλοί απ' τους οποίους είναι οπλισμένοι.

Η κυβέρνηση, ανήσυχη από τα ραγδαία εξελισσόμενα γεγονότα, διατάζει τη συγκέντρωση στρατευμάτων στη Θεσσαλία. Οι εφημερίδες της Αθήνας «Εστία» και «Αθήναι», που ήταν όργανα των τσιφλικάδων, συνέχιζαν τη μαύρη προπαγάνδα τους, έβριζαν τους αγρότες, τους αποκαλούσαν «αναρχικούς» και ζητούσαν επιτακτικά ραγδαία μέτρα «δια την πάταξιν της αναρχίας». Ακόμα και οι πρεσβευτές της Αγγλίας, της Τσαρικής Ρωσίας και της Τουρκίας ζητούσαν την προστασία των τσιφλικάδων.

«Τα εθνικά μας χρώματα στα λάβαρα δεν είχον θέσιν βεβαίως εις την συνάρθοισιν αυτήν που την διείπεν η ερυθρά αγανάκτησις και η μαυρίλα της απελπισίας».

Η απάντηση των αγροτών έρχεται την 1η του Μάρτη στο χωριό Ορφανά της Λάρισας. Πάνω από 400 οπλισμένοι κολίγοι σταματούν το τρένο του Λαρισαϊκού σιδηροδρόμου και δηλώνουν πως αν δεν απαλλοτριωθούν άμεσα τα τσιφλίκια θα χαλάσουν τη σιδηροδρομική γραμμή. Σε χωριά των Φαρσάλων άλλοι κολίγοι βάζουν φωτιά σε αποθήκες τσιφλικάδων. Αποφασίζεται πανθεσσαλικό, παναγροτικό συλλαλητήριο στη Λάρισα για τις 6 του Μάρτη, ρίχτηκε μάλιστα η ιδέα να κατέβουν οι αγρότες ένοπλοι, όμως μετά από παρέμβαση των δημάρχων των χωριών αποφασίστηκε ειρηνική διαμαρτυρία. Έτσι ξεκινάνε απ' όλη τη Θεσσαλία αγρότες με μαύρες και κόκκινες σημαίες για τη Λά-

ρισα. *«Τα εθνικά μας χρώματα στα λάβαρα δεν είχον θέσιν βεβαίως εις την συνάρθοισιν αυτήν που την διείπεν **η ερυθρά αγανάκτησις και η μαυρίλα της απελπισίας**»*. Στο Κιλελέρ, ένα χωριό κοντά στη Λάρισα, οι αγρότες απαιτούν να επιβιβαστούν στο τρένο για να πάνε στο συλλαλητήριο χωρίς να πληρώσουν εισιτήριο. Ο διευθυντής των Θεσσαλικών Σιδηροδρόμων Πολίτης διατάζει τους στρατιώτες που βρίσκονται στο τρένο να επιβάλουν την τάξη, ο κόσμος εξοργίζεται, επιτίθεται στο τρένο και οι στρατιώτες πυροβολούν. Δύο αγρότες πέφτουν νεκροί από τα πυρά των στρατιωτών και το τρένο απομακρύνεται, όμως στον επόμενο σταθμό Τσουλάρ τα επεισόδια επαναλαμβάνονται με ακόμα ένα νεκρό αγρότη και δεκαπέντε τραυματίες, ένας εκ των οποίων πέθανε αργότερα.

Τα νέα φτάνουν στους συγκεντρωμένους αγρότες στη Λάρισα και επικρατεί αναβρασμός και οργή στο πλήθος. Ο στρατός, στην προσπάθειά του να τους διαλύσει, πυροβολεί αδιάκριτα. Η «μάχη» κρατά είκοσι λεπτά. Ιππικό και στρατός από τη μία πλευρά, πέτρες και ξύλα από την άλλη, αλλά στο μεταξύ εμφανίζονται άλλοι 1.000 αγρότες από το χωριό Νεμπεγλέρ (Νίκαια). Μπροστά στον κίνδυνο πραγματικής μάχης οι αρχές της Λάρισας δίνουν τελικά άδεια να πραγματοποιηθεί το συλλαλητήριο ώστε να εκτονωθεί η κατάσταση. Οι αγρότες δεν επιτρέπουν στις αρχές να τους ηρεμήσουν και αναθεματίζουν τους δημάρχους που τους συμβούλεψαν να κατέβουν άοπλοι στο συλλαλητήριο.

Την επόμενη μέρα όμως ξεκινούν μαζικές συλλήψεις και διώξεις. Τα συλλαλητήρια χαρακτηρίστηκαν ως *«έκνομος ενέργεια στρεφόμενη κατά του καθεστώτος»*. Εξήντα δύο αγρότες δικάζονται ως πρωταίτιοι των επεισοδίων, για τις δολοφονίες και τους τραυματισμούς αγροτών όμως δεν διώκεται κανένας. Το κράτος για ακόμα μία φορά συγκάλυψε τα εγκλήματα του.

Ο Γιάννης Κορδάτος στην «Ιστορία της νεότερης Ελλάδας» γράφει: *«το αίμα που χύθηκε στο Κιλελέρ στις αρχές του Μάρτη του 1910, είναι ένας μεγάλος σταθμός όχι μόνο της θεσσαλικής αγροτικής ιδέας αλλά και του πανελλήνιου αγροτισμού. Οι σκοτωμένοι αγρότες στο Κιλελέρ με το αίμα τους γιγάντωσαν την ιδέα του αγροτισμού σε όλη την Ελλάδα και ανάγκασαν την άρχουσα τάξη να υποχωρήσει. Η αγροτική μεταρρύθμιση που ακολούθησε από το Βενιζέλο και το κόμμα των Φιλελευθέρων δεν ήταν δώρο στους αγρότες αλλά μια μεταρρύθμιση που επιβλήθηκε εκ των κάτω»*.

Δεκαπέντε περίπου χρόνια μετά πράγματι αποφασίζεται η αγροτική μεταρρύθμιση και η μερική απαλλοτρίωση των τσιφλικιών. Η μικρασιατική καταστροφή και οι μετακινήσεις πληθυσμών που άλλαξαν τον κοινωνικό ιστό της Ελλάδας και η Μεταξική δικτατορία και ο πόλεμος αποτέλεσαν παράγοντες αδρανοποίησης του αγροτικού κινήματος.

Άξια λόγου, τα επόμενα χρόνια, είναι η συμμετοχή των αγροτών στην αντίσταση κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής και η «μάχη των σιτηρών», όταν οι αγρότες, καθοδηγούμενοι από το ΕΑΜ, υπερασπίστηκαν και έσωσαν τη σοδειά των σιτηρών από την αναγκαστική απαλλοτρίωση των γερμανών κατακτητών· πληρώνοντας βαρύ τίμημα σε νεκρούς, προσέφεραν μια σημαντική βοήθεια στο δοκιμαζόμενο από την πείνα πληθυσμό.

Μετά τον πόλεμο αρχίζει η συστηματική και μαζική αστικοποίηση και η ερήμωση της υπαίθρου. Ο καπιταλισμός αρχίζει πια να ενσωματώνει την αγροτική εμπορευματική παραγωγή.

Σ' αυτές τις συνθήκες η αστική τάξη θεωρεί ώριμη την στιγμή να εντάξει την ελληνική αγροτική οικονομία στην ΕΟΚ και να αποδυναμώσει περισσότερο την αγροτική παραγωγική δυναμική της υπαίθρου. Είναι χρήσιμο να παραθέσουμε την άποψη του Αδαμ. Πεπελάση, διοικητή της Αγροτικής Τράπεζας το 1978, για τις μακροπρόθεσμες «ευεργετικές» επιδράσεις της ένταξης της χώρας στην ΕΟΚ: *«η ελληνική αγροτική πολιτική θα καλύψει το χάσμα της ελληνικής γεωργίας και των αντίστοιχων τομέων των λοιπών κρατών μελών χρησιμοποιώντας πόρους και μέσα της Κ.Α.Π. Η λειτουργία της γεωργίας σε υψηλότερα επίπεδα αποτελεσματικότητας είναι το ζητούμενο από την ένταξή μας στην Κοινότητα. Ήδη αυτή η ανανέωση έχει αρχίσει και φυσικά όλα αυτά μεταφράζονται σε υψηλότερα κατά κεφαλή εισοδήματα»*.

Είκοσι οχτώ χρόνια μετά εμείς οι αγρότες, γελώντας με τα παραπάνω, ζώντας την καθημερινότητα της σημερινής κοινωνικής και οικονομικής θέσης μας και έχοντας συνειδητοποιήσει τη θέση που μας επιφυλάσσουν στο αύριο, μήπως θα έπρεπε, μελετώντας την ιστορία του αγροτικού κινήματος, να θυμηθούμε και να μιμηθούμε τους προγόνους μας;

Νίκος Κιτσίδης, αγρότης

Από το ρουφιάνο της γειτονιάς,

Οι παρακολουθήσεις για τον έλεγχο των κοινωνιών είναι τόσο παλιά τέχνη,όσο η εξουσία ανθρώπου σε άνθρωπο, που η κρατική οντότητα τις οργάνωσε και τις μεθόδευσε και έβαλε σε λειτουργία ό,τι διέθετε από μηχανισμούς σε πλήρη και καθημερινή λειτουργία. Απ' την στιγμή που η ύπαρξη του κράτους υποδηλώνει την ταυτόχρονη ύπαρξη κυρίαρχων και κυριαρχούμενων κοινωνικών δυνάμεων, ο έλεγχος των δεύτερων από τους πρώτους είναι ήδη παρών και αναπόσπαστο δομικό στοιχείο μέσα στις σχέσεις κυριαρχίας που προβάλλονται μέσα σ' όλους τους κρατικούς θεσμούς. Όποιος κι αν είναι ο επιθετικός προσδιορισμός μικρό-μεγάλο, λαϊκό-σοσιαλιστικό ή καπιταλιστικό, σε τίποτα δεν αλλάζει την ουσία του. Αυτού του είδους οι προσδιορισμοί που γίνονται για να υποδηλώσουν συσχετισμούς στο πεδίο της ιδεολογίας, δεν αφορούν την ουσία του, αλλά την μορφή του.

Τα πρόσφατα γεγονότα μπορούν να κάνουν να διερωτηθούμε για την αναπόφευκτη(;) και μακροχρόνια συγκρισιμότητα που επιβλήθηκε μέσα απ' τη κρατική αυτή μορφή, αν και κατά πόσον ήταν, ή παραμένει να είναι, προτιμότερη η KGB απ' το FBI ή η Στάζι απ' την MI6. Η απάντηση είναι καταλυτική και δεν σηκώνει πολλά νερά όπως το κάνει η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων του Μαρξ ή του Άνταμ Σμιθ, του Λένιν ή του Ford. Το ερώτημα που τίθεται απ' τις πρόσφατες "υποκλοπές" νόμιμες ή παράνομες ζητά μια αποφασιστική απάντηση. Ή είμαστε ενάντια στον κοινωνικό έλεγχο που παραπέμπει ευθέως στην δύναμη που τον ασκεί, δηλαδή στο κράτος και στην εξουσία των αφεντικών, ή αλλιώς του κλείνουμε το μάτι αναπολώντας ή επιδιώκοντας την αντικατάσταση της μιας μορφής του από μια άλλη.

Πώς αναβαθμίστηκαν όμως οι παρακολουθήσεις;

Μέχρι πρότινος έμμισθοι κι άμμισθοι ρουφιάνοι πράκτορες κι ασφαλίτες αποτελούσαν την πηγή πληροφόρησης των καθεστώτων. Αυτή η πηγή είχε μια αμεσότητα που ήταν ανάλογη με τα μέσα (τεχνικά κυρίως) που το κράτος είχε στα χέρια του.

Η ραγδαία εξάπλωση και διάδοση της τεχνολογίας, αρχίζοντας ακόμη από τα τηλέφωνα και φθάνοντας μέχρι τα κινητά και το internet, έφερε μια ανησυχία και μια αναστάτωση στα καθεστώτα, καθώς το μέγεθος των επικοινωνιών γινόταν όλο και πιο μεγάλο και μάλιστα με εκθετικούς ρυθμούς. Επικοινωνίες που γίνονταν προσιτές με την συμμετοχή εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων. Επικοινωνίες που μηδενίζουν το χρόνο και την απόσταση. Για το λόγο αυτό και με τεχνολογίες αιχμής μπήκε σε λειτουργία ένα τεράστιο δίκτυο παρακολουθήσεων δορυφορικών και επίγειων αλλάζοντας όχι μόνο την σχέση ελεγκτή και ελεγχόμενου αλλά και την ποιότητα συγκομιδής των πληροφοριών. Το βιβλιαράκι του Βίκτωρ Σερζ "Τι πρέπει να ξέρει κάθε επαναστάτης", μοιάζει να είναι παλαιολιθικό, μολονότι μπορεί κάποιος να αντλήσει ακόμη κάποια στοιχειώδη μέτρα προστασίας. Τον ασφαλίτη σήμερα δεν τον έχεις από πίσω σου, τον έχεις στην τσέπη σου και στο πληκτρολόγιο του υπολογιστή σου.

Ποια είναι λοιπόν αυτή η ποιοτική αλλαγή; Ο ασφαλίτης ρωτούσε τον γείτονα, τον περιπτερά, τον θυρωρό, σ' έπαιρνε από πίσω, καθόταν καλά για να μάθει ή σε ψάρευε.

Με το τηλέφωνο άκουγε τι έλεγες και μόνο τις στιγμές που βρισκόσουν δίπλα σ' ένα σταθερό, όπου υπήρχε κι ένας σχετικός αυτοέλεγχος. Με τα κινητά και τα κομπιούτερς όμως γίνεσαι, όταν επιλέγεις, ένας σταθερός και μόνιμος στόχος δίνοντας στον ελεγκτή σου άπειρες πληροφορίες στιγμή προς στιγμή, εκθέτοντας τον εαυτό σου και το είναι σου σε κάθε είδους επεξεργασία.

Δεν υπάρχει ούτε χώρος ούτε χρόνος προσωπικός, ατομικός, κάτι πολύ πιο πέρα απ' αυτό που λέγεται προσωπικά δεδομένα.

Το ότι αυτό είναι δυνατό δεν σημαίνει ότι είναι και λειτουργικό. Αυτή η ασυμμετρία είναι που μας διασώζει, ότι δηλαδή ο τεράστιος όγκος αυτών των πληροφοριών έχει μια εγγενή αδυναμία. Δεν μπορεί να δώσει αξιόπιστα συμπεράσματα ούτε μπορεί να μεγενθύνει απεριόριστα τον όγκο της ροής των πληροφοριών χωρίς να αυτοαναιρεθεί ως σύστημα ελέγχου. Οι κάμερες πχ είναι για να τις βλέπεις όχι για να σε βλέπουν. Τι μπορεί όμως να κάνει; Μπορεί να στοχεύσει σε μια συγκεκριμένη ποιότητα και ποσότητα πληροφοριών εξειδικεύοντας τες είτε εκ του αποτελέσματος για κάτι που έχει ήδη συμβεί (πχ δίδυμοι πύργοι, Λονδίνο) είτε ως προεπιλογή με την στόχευση περιορισμένου αριθμού ατόμων ή ομάδων κι αυτό όχι για άπειρο χρονικό διάστημα.

Μέσα σε ποια εποχή συμβαίνουν όμως όλα αυτά και γιατί;

Δύο είναι τα κύρια χαρακτηριστικά.

Α) Η απελευθέρωση των αγορών και η νεοταξική διεθνοποίηση του κεφαλαίου.

Β) Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας.

Δύο είναι και οι προϋποθέσεις που συντελέστηκαν, χωρίς τις οποίες δεν ξέρω τι θα είχαμε αλλά σίγουρα κάτι άλλο.

1) Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης δημιούργησε ένταση στον ακήρυχτο πόλεμο των αγορών κηρύσσοντας ταυτόχρονα πραγματικές εστίες πολέμου έχοντας ως ιδεολογική αιχμή την τρομοκρατία.

2) Η ολοένα κι αυξανόμενη υποχώρηση των δυτικών αξιών που γεννήθηκαν απ' τα εργατικά, κοινωνικά και πολιτικά κινήματα πάνω στα οποία στηρίχθηκε ο οικουμενικός χαρακτήρας της κοινωνικής χειραφέτησης.

Τι συνάγουμε απ' αυτά τα χαρακτηριστικά κι απ' αυτές τις προϋποθέσεις;

Ότι το καπιταλιστικό φαντασιακό δεν αφορά παρά ένα τμήμα του πλανήτη. Η γλώσσα αυτού του φαντασιακού γίνεται γλωσσοδέτης στο υπόλοιπο τμήμα, που είναι και πολλαπλάσιό του και στο οποίο ιδιαίτερα σήμερα η μετατόπιση του πολιτικού στο θρησκευτικό δημιουργεί τεράστια ανασφάλεια στην αγορά με την εμφάνιση ασύμμετρων πολεμικών χτυπημάτων.

Αν τώρα ανατρέξουμε στα χαρακτηριστικά της εποχής μας, που προαναφέρθηκαν, ο όρος πόλεμος είναι καταλυτικής σημασίας και είναι αδύνατο να ερμηνεύσουμε τα όσα συμβαίνουν αν δεν τον κατανοήσουμε και δεν τον πάρουμε σοβαρά υπ' όψιν.

Τι προϋποθέτει όμως ένας πόλεμος;

1) Ρευστοποίηση των κοινωνικών σχέσεων απ' την ύπαρξη μιας απειλής ή απ' τον φόβο μπροστά σ' αυτή.

2) Δημιουργία έντονης ανασφάλειας.

στο Μεγάλο Αδελφό

3) Αναδιανομή και αναδιάταξη των σχέσεων κυριαρχίας και των ενδοεξουσιαστικών συμμαχιών.

Δεν βλέπουμε τι συμβαίνει στην αγορά αλλά και στις σχέσεις εργασίας και κεφαλαίου; Δεν βλέπουμε τι συμβαίνει ανάμεσα στον δυτικό κόσμο και τον υπόλοιπο πλανήτη;

Κι αν η Δύση έχει κηρύξει πραγματικές εστίες πολέμου, με τις οποίες, με πρόσχημα την τρομοκρατία στέλνει ένα παγκόσμιο μήνυμα στο εξωτερικό της, στο εσωτερικό της ο πόλεμος αυτός έχει κηρυχθεί πριν υπάρξουν οι προϋποθέσεις για μια τέτοια ένταση. Δεν υπάρχουν δηλαδή τα κινήματα εκείνα που να απειλούν άμεσα κι ευθέως τα συμφέροντά της.

Αυτή όμως η ρευστότητα που έχει προκληθεί είναι και η βασική και θεμελιώδης αιτία του Μεγάλου Αδελφού, είτε αυτό αφορά άτομα, ομάδες ατόμων ή κοινωνίες ολόκληρες.

Γι' αυτό ο Μεγάλος Αδελφός θέλει να "ακούει" και να "βλέπει" τα πάντα (αντικαθεστωτικούς, κυβερνήσεις, επιχειρηματικές δραστηριότητες) ένα νέο είδος δηλαδή μακαρθισμού.

Γι' αυτό η ανασφάλεια της καπιταλιστικής κυριαρχίας έχει αναγάγει την ασφάλεια σε κοινωνικό καθήκον αποσκοπώντας σε μια νέα συναίνεση σε όλα τα μέτωπα, χωρίς όρια και με όρους επίθεσης και πολέμου.

Δεν είναι μόνο το οικονομικό-ταξικό με την ψαλίδα ανάμεσα σε φτωχούς και πλούσιους να μεγαλώνει τερατωδώς αλλά και η επέκταση του καθεστωτικού ελέγχου με όρους ασφάλειας σε όλα τα πεδία της ανθρώπινης δραστηριότητας, ατομικής ή συλλογικής, προκειμένου να φτιαχτεί ένας νέος τύπος ανθρώπου, ο Γυάλινος Άνθρωπος, ορίζοντας μια νέα οντολογία πάνω στο περιεχόμενο και την ουσία του.

Ο Γυάλινος Άνθρωπος βρίσκεται μεταξύ σφύρας κι άκμονα μέχρι να θρυμματιστεί. Βρίσκεται μεταξύ "1984" και "Θαυμαστού νέου κόσμου". Για τους ανυπότακτους το "1984" για τους ενσωματωμένους ο "Θαυμαστός νέος κόσμος".

Πώς μπορούμε όμως ν' αντισταθούμε;

1) Οι υποκλοπές, ο κοινωνικός έλεγχος κι η επιτήρηση θα πάψουν να υπάρχουν με την ανατροπή των γενεσιουργών αιτιών, δηλαδή των σχέσεων κυριαρχίας, θέτοντας το κράτος και τα αφεντικά στην προϊστορία του ελεύθερου και χειραφετημένου ανθρώπου, της ελεύθερης και χειραφετημένης κοινωνίας.

2) Η θεσμική αντιμετώπιση των υποκλοπών είναι ανοήματη, κενή ουσίας και συγκεκριμένης δράσης.

Είναι γνωστό σε τι επίπεδο βρίσκεται η Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων και από προσωπικό και από τεχνικά μέσα. Όσον αφορά τα τεχνικά μέσα, ποια τρέλα θα έπιανε αυτούς που κατέχουν την τεχνολογία ελέγχου –και που είναι πάντα ένα βήμα μπροστά– να την παραδώσουν στους ελεγκτές τους; Είναι σαν το παιχνίδι ντόπινγκ κι αντιντόπινγκ.

3) Η μόνη εφικτή προστασία είναι η ατομική και η συλλογική στους χώρους αναφοράς μας. Δηλαδή η κινηματική προστασία.

4) Όπως προαναφέρθηκε, το γεγονός ότι υπάρχει δυνατότητα ελέγχου δεν σημαίνει ότι αυτή λειτουργεί κάτω από το γενικό πρόσταγμα «ΟΛΑ ΕΛΕΓΧΟΝΤΑΙ». Δεν χρειάζεται να εσωτερικεύσουμε τον φόβο ότι τελειώσαμε ως άνθρωποι απέναντι στην οριζόντια και κάθετη ανάπτυξη της τεχνολογίας. Αλλιώς δεν θα υπήρχε ούτε Σιάτλ, ούτε Παρίσι, ούτε Γένοβα.

Πέρα απ' τα όρια που η ίδια η τεχνολογία ελέγχου έχει, το ότι δηλαδή καταλήγει σε παραλογισμό και αναίρεση του εαυτού της, θα πρέπει να κοιτάξουμε με σοβαρότητα και υπευθυνότητα να προστατεύσουμε το προνομιακό μας πεδίο που είναι ο δρόμος. Ο δρόμος, με ό,τι αυτός συμβολίζει στον καθημερινό μικρό και μεγάλο αγώνα για την χειραφέτηση ατομική και κοινωνική. Είναι το πιο σπουδαίο όπλο που είχαν, έχουν και θα έχουν οι καταπιεσμένοι, αρκεί οι αιχμές να βρίσκονται στο παρόν και στις συνθήκες του παρόντος, με την πείρα του παρελθόντος κι όχι στην επανάληψη ή αναπόλησή του, είτε αυτό αφορά στην οργάνωση της κοινωνίας είτε τις ιδεολογίες.

Γρηγόρης Τσιλιμαντός

Μας θέλουν αμίλητους και φοβισμένους...

Ο Αττίλα, μέλος της μειονότητας της Ξάνθης, ένας από αυτούς που τα ονόματά τους εμφανίστηκαν στη λίστα με τα παρακολουθούμενα τηλέφωνα της Vodafon, μιλά για τις τηλεφωνικές υποκλοπές.

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Ξάνθη. Όμως σε ποια Ξάνθη; Το λέω αυτό γιατί για κάποιον άλλον θα 'ταν μια υπόμνηση καταγωγής, για μένα όμως είναι ένα βίωμα πολύ διαφορετικό. Ποια είναι η Ξάνθη λοιπόν για μένα, μήπως είναι η Ισκέτσε ή μήπως είναι και τα δύο τα οποία στο τέλος γίνονται ένα εις βάρος φυσικά της Ισκέτσε; Μεγάλωσα στη λεγόμενη μειονότητα και από μικρός έμαθα να ζω στο φόβο, αφού όταν η μπάλα που παίζαμε και έφευγε από το χώρο χτύπαγε σε στρατιωτικά καμιόνια ή σε τοίχο στρατοπέδου (αφού έξω από κάθε μειονοτικό χωριό υπάρχει στρατόπεδο και αστυνομικό τμήμα, ενώ οι μπάρες μας υπενθύμιζαν ότι είμαστε κοινωνία υπό κατοχή ξένης δύναμης), τη μπάλα λοιπόν που έπεφτε στο στρατόπεδο δεν μας την έσκαγε κάποια γρια, που συνέβαινε συχνά, αλλά ο φαντάρος. Ο φόβος και ο αποκλεισμός ήταν καταστάσεις που μπήκαν μέσα μας από νωρίς-νωρίς.

Όταν ήρθε η ώρα για το σχολείο στην Ξάνθη, εκεί τα πράγματα γινόταν πιο συγκεκριμένα και πιο σαφή. Από την μια μεριά οι πλούσιοι προνομιούχοι και από την άλλη οι φτωχοί, οι αποκλεισμένοι, δηλαδή από την μια μεριά έλληνες και χριστιανοί και από την άλλη τούρκοι μουσουλμάνοι, δηλαδή από την μεριά άπιστοι γκιαούρ και από την άλλη εχθροί βάρβαροι τούρκοι. Όμως ο φόβος και κι ο αποκλεισμός, και κυρίως οι ατέλειωτες διακρίσεις, συνεχίζονται στην ίδια ένταση. Μέσα σε όλα αυτά ήταν κάτι παιδιά που έβλεπαν πολύ μακριά. Ο Χασάν, ο Σ. ο Χρήστος και άλλοι έβλεπαν άλλα πράγματα, που αν γινόταν πράξη, η ελευθερία και η αναρχία θα είχαν γκρεμίσει όχι μόνο τις μπάρες και τα τείχη, αλλά τον πλανήτη ολόκληρο θα είχαν αλλάξει. Και το σημαντικότερο, η μπάλα δεν θα έπεφτε σε κανένα στρατόπεδο.

Η μόνη «ανακούφιση» σε όλη αυτή την κατάσταση που βίωνα, ήταν οι ιδέες των παιδιών αυτών, οι ιδέες της αναρχίας που κατοχύρωναν την ισονομία αλλά και έδιναν πράγματι την αίσθηση της ισονομίας, γιατί δεν επιδίωκαν τίποτα άλλο εκτός από αυτό, αφού απουσίαζε παντελώς κάθε μικροπολιτικό στοιχείο ανάμεσά μας, κάτι που ήταν εμφανές σε συλλόγους πολιτιστικούς, πολιτικά κόμματα και άλλους «κοινωνικούς χώρους».

Μετά ήρθε η συνειδητή πολιτική δράση. Η αντιεξουσιαστική κίνηση, η σύνοδος στο Μαρμαρά (η πορεία ενάντια στην κόκκινη ζώνη), αλλά και το no border (δράσεις ενάντια στα σύνορα και το ρατσισμό). Ανέβηκα γι' αυτό στην Ξάνθη το καλοκαίρι με άλλον αέρα, «μίλησα» εκ μέρους κι άλλων, αντιεξουσιαστών, αναρχικών, μεταναστών, εργατών, μίλησα με τον αέρα του ότι η μειονότητα είναι μεγάλη πλειονότητα. Πήγαμε στον Εχίνο, στη Γλαύκη και σε άλλα μειονοτικά χωριά και λέγαμε ότι οι μπάρες μπορεί να πέσανε στο βουνό, όμως τα σύνορα και τις μπάρες τις ζούμε κάθε μέρα εδώ.

Ήρθαν συγγενείς, μειονοτικοί φίλοι, σύντροφοι γελάσαμε λίγο αυτές της μέρες στην Ξάνθη. Όλοι μας είμαστε με την μειονότητα στην Ξάνθη όπως όλοι μας είμαστε με τους μετανάστες στην Κομοτηνή, στη Βέννα. Πώς να μην είμαι αντιεξουσιαστής, γιατί να μην είναι όλοι έτσι;

Αντιεξουσιαστής ε; Μάλιστα. Το ελληνικό κράτος με αντιμετωπίζει και σαν αντιεξουσιαστή, πάλι λοιπόν το ελληνικό κράτος μπροστά μου. Παρακολουθήσεις, εισβολή στο σπίτι, στην εφορεία, στη δουλειά. Τηλέφωνα περίεργα, να περάσω από την ασφάλεια, πέρναγα και δεν υπήρχε κανένας. Καινούργιος φόβος, καινούργια ανασφάλεια, καταγγελίες. Δεν έφταναν όλα αυτά έρχονται και οι υπερατλαντικές υποκλοπές. Οι αμερικανοί, καινούργιος εχθρός. Για τους έλληνες μπάτσους ήμουνα μειονοτικός, μετά αντιεξουσιαστής, για τους αμερικανούς μουσουλμάνος άραβας τρομοκράτης. Μήπως τελικά φταίω εγώ; Λοιπόν μας θέλουν υποταγμένους, υπηρέτες και υπάκουους, μας θέλουν να μας στύβουν στην δουλειά, μας θέλουν σκλάβους στα κέρδη τους, μας θέλουν αμίλητους και φοβισμένους. Οι υποκλοπές αυτό κρύβουν. Ο έλεγχος και ο φόβος που προσπαθούν να επιβάλλουν στην κοινωνία αλλά και στο άτομο – διαφορετικό, μας φέρνει σε μια εποχή πολύ πριν την γαλλική επανάσταση.

Οι αμερικανοί πράκτορες, οι έλληνες μπάτσοι, οι φασίστες και άλλοι εχθροί του ανθρώπου θα χάσουν τους ρόλους τους όταν η κοινωνική απελευθέρωση πετάξει στο καλάθι των αχρήστων τον φόβο, την ανασφάλεια, τον διαχωρισμό, τις διακρίσεις.

Αττίλα Ιχτιάρ

Το πρεκαριάτο οργανώνεται

Στο δρόμο για την Ευρωπρωτομαγιά 2006

Στις 17-19 Φλεβάρη στο Μιλάνο πραγματοποιήθηκε η δεύτερη διεθνής συνάντηση για την οργάνωση της Ευρωπρωτομαγιάς (Euromayday) 2006. Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε στο κοινωνικό κέντρο Pergola, όπου στεγάζονται οι "Chainworkers" *(η ομάδα που είχε πάρε την πρωτοβουλία για τη διοργάνωση της πρώτης Ευρωπρωτομαγιάς)* και η κολεκτίβα χάκερς "Reload". Στη συνάντηση συμμετείχαν σχεδόν 200 άτομα από την Ιταλία (η μεγαλύτερη συμμετοχή), τη Βρετανία, τη Φινλανδία, τη Δανία, τη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ισπανία, το Βέλγιο, την Ολανδία, την Αυστρία την Ελλάδα και τη Σλοβενία. Ακολουθεί σύνοψη του απολογισμού της συνάντησης από το (δημόσιο) διαδικτυακό τόπο επικοινωνίας για την Ευρωπρωτομαγιά <https://www3.autistici.org/mailman/listinfo/euromayday>

Συμπεράσματα των συζητήσεων

Υπήρξε πρόταση να αλλάξει το όνομα από Euromayday σε Mundoday (αφού ανάλογες δράσεις σχεδιάζονται στη Νέα Υόρκη και το Βανκούβερ), στην κατεύθυνση του ανοίγματος μιας ευρύτερης οπτικής που θα απαντά στην παγκόσμια δυναμική η οποία γεννά τις ανισότητες. Η πρόταση αντιμετωπίστηκε αρνητικά, αφού θεωρήθηκε πιο σημαντικό να ενισχυθούν οι δεσμοί σε ευρωπαϊκό επίπεδο, ενώ επιπλέον ο όρος Mundoday θεωρήθηκε υπερβολικός αφού προς το παρόν σχεδιάζονται δράσεις μόνο σε δύο πόλεις εκτός ευρωπαϊκού εδάφους. Έτσι για φέτος θα διατηρηθεί ο όρος Ευρωπρωτομαγιά.

Υπήρξε γενική συναίνεση ως προς το ότι η Ευρωπρωτομαγιά είναι ένας κοινός διεθνικός χώρος αγώνα και δουλειάς σε ευρωπαϊκό επίπεδο ενάντια στην «πρεκαριοποίηση» της ζωής. Κεντρικό χαρακτήρα πήρε η συζήτηση για την οικοδόμηση ενός κοινού τόπου μεταξύ των διαφορετικών συνθηκών και εμπειριών αγώνα. Θεωρήθηκε ότι υπάρχει δυσκολία στη σύνδεση των δύο επιπέδων της διαδικασίας της Ευρωπρωτομαγιάς: οι τοπικές δράσεις κάθε ομάδας από τη μια και τα κοινά σχέδια δράσης από την άλλη. Διαπιστώθηκε ότι στο δίκτυο της Ευρωπρωτομαγιάς υπάρχει ασυμμετρία ανάμεσα στις ομάδες που μετέχουν, στις συλλογικότητες που χαρακτηρίζονται από περισσότερο σταθερή θεωρητική και πρακτική ενασχόληση με το ζήτημα και, τέλος, τα ευρύτερα κινήματα. Τονίσθηκε η αναγκαιότητα εσωτερικής επικοινωνίας για ανταλλαγή πληροφοριών και προβληματισμών ώστε να συντονισθούν οι ρυθμοί και οι διαδικασίες. Παρόλο που είναι γεγονός ότι η προσωρινοποίηση είναι μια γενικευμένη τάση στην Ευρώπη, αυτή εκφράζεται με διαφορετικό τρόπο σε κάθε χώρα. Πρέπει να οικοδομηθεί ένας κοινός τόπος, όχι με άνωθεν αποφάσεις, αλλά μέσα από την κατανόηση των ιδιαιτεροτήτων κάθε χώρας. Ακόμα και η λέξη προσωρινότητα παραμένει άγνωστη σε πολλές χώρες, άγνωστη τόσο στην κοινωνία όσο και στους ίδιους τους ακτιβιστές.

Αναφορικά με τις κοινές δράσεις δημοσιοποίησης υπήρξε μια μακρά και δύσκολη συζήτηση. Την περασμένη χρονιά είχε προταθεί ένα χρονικό διάστημα "αντίστροφης μέτρησης" πριν την Ευρωπρωτομαγιά κατά το οποίο οι διάφορες συλλογικότητες θα προχωρούσαν σε κοινές δράσεις ώστε να αναδείξουν τη σημασία της κινητοποίησης και τη διεθνική της διάσταση. Για φέτος συζητήθηκε η αναγκαιότητα στόχευσης ενάντια στην ευρωπαϊκή διακυβέρνηση (τόσο τους ευρωπαϊκούς πολιτικοικοοικονομικούς θεσμούς όσο και τις πολυεθνικές) που οδηγούν τις ζωές μας στην προσωρινότητα. Μετά από μακρές συζητήσεις προέκυψαν δύο προτάσεις:

α) Ο προσανατολισμός στις επιχειρήσεις και τους οργανισμούς που έχουν κεντρικό ρόλο στην προσωρινοποίηση και η ανάπτυξη δράσεων εναντίον τους σε κάθε πόλη.

β) Η πραγματοποίηση μια κοινής δράσης σε μια συγκεκριμένη πόλη. Αυτή η πρόταση δεν έχει πάρει τελική μορφή, αλλά υπάρχει η σκέψη της πραγματοποίησής της στα μέσα Απρίλη στις Βρυξέλλες.

Σε σχέση με το περιεχόμενο, τις λέξεις-κλειδιά και τα κοινά συνθήματα/αιτήματα, υπήρξε δυσκολία να καταληχθεί κάτι κοινό, ως αποτέλεσμα των διαφορετικών συνθηκών σε κάθε χώρα που αναφέρθηκαν προηγουμένως. Τα σημεία στα οποία υπήρχε μεγαλύτερη συμφωνία είναι τα ακόλουθα:

α) 1. Η προσωρινότητα είναι ένας όρος που περιγράφει μια συνθήκη της ζωής που σήμερα χαρακτηρίζεται από βαθειά ανισότητα.
2. Η προσωρινότητα είναι κοινός τόπος και γενικεύεται σε όλη την Ευρώπη.
3. Η Ευρωπρωτομαγιά είναι ένα διεθνικό κοινωνικό κίνημα που μάχεται εναντίον της.

β) Σήμερα, μετά το γαλλικό όχι στο ευρωσύνταγμα, τα γεγονότα στη Ceuta και τη Melilla, την οδηγία Μπολκενστάιν και την εξέγερση στα γαλλικά προάστια, η διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης στρέφεται σε περισσότερο νεοφιλελεύθερες κατευθύνσεις, που υποστηρίζονται κύρια από τη Γερμανία. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, είναι αναγκαίο να διαχυθεί και να ενισχυθεί η ανάδειξη του ριζοσπαστικού κινήματος των προσωρινών εργαζόμενων για να υπάρξει αντίλογος και κριτική στη νεοφιλελεύθερη Ευρώπη και για να προωθηθούν τα κοινωνικά δικαιώματα για όλους τους ευρωπαίους. Με αυτή την έννοια, από πολλούς θεωρήθηκαν ως κεντρικά αιτήματα ο ορισμός ενός πλαφόν για τα ενοίκια και η διασφάλιση των εργαζομένων ενάντια στην ελαστικοποίηση της προσωρινότητας στην εργασία.

γ) Η ιδιότητα και τα δικαιώματα του πολίτη βρίσκονται πέραν της εργασίας και της εθνικότητας. Τίθεται έτσι ως αίτημα ο ριζικός διαχωρισμός ανάμεσα στα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα και την εργασία και την εθνικότητα. Με άλλα λόγια, το δικαίωμα στην ύπαρξη δεν μπορεί να καθορίζεται από τη μισθωτή εργασία.

Σχετικά με τα κοινά συνθήματα

Υπήρχαν τρεις προτάσεις, χωρίς να καταληχθεί συμφωνία:

1) – Για ένα ευρωπαϊκό, διεθνικό χώρο αγώνα ενάντια στην προσωρινότητα
– Ευρωπαίοι προσωρινοί εργαζόμενοι/ες στον αγώνα για μια νέα ισότητα
– Προσωρινοί/ες ενωμένοι, συνομωτώντας ενάντια στην Ευρώπη της προσωρινότητας

2) Δικαίωμα στην ύπαρξη ανεξάρτητα από την εργασία και την εθνικότητα

3) Παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα

Το ζήτημα αναμένεται να καταληχθεί μέσα από το δίκτυο επικοινωνίας των ομάδων.

Σχετικά με τα αιτήματα

Συζητήθηκε αν τα αιτήματα πρέπει να είναι γενικά ή συγκεκριμένα. Πολλές ομάδες είπαν ότι γι' αυτές είναι νωρίς να μιλάνε για αιτήματα, άλλες ότι είναι σημαντικό όχι μόνο να εντοπίζουμε τον εχθρό αλλά επιπλέον να αγωνιζόμαστε με αιτήματα για καθοριστικές πτυχές της ζωής μας. Ως αιτήματα αναφέρθηκαν: δικαίωμα στην κατοικία, δωρεάν μέσα μεταφοράς, κατοχύρωση βασικού ενοικίου, ελευθερία μετακίνησης, να κλείσουν τα κέντρα κράτησης μεταναστών, δικαίωμα στις τηλεπικοινωνίες και την πρόσβαση στο διαδίκτυο, κοινωνικά δικαιώματα για όλους, δικαίωμα στην ύπαρξη… Αρχικά προτάθηκε να συνεχιστεί η συζήτηση μέσα από το δίκτυο επικοινωνίας αλλά τελικά προκρίθηκε η κάθε ομάδα να προτάξει τα δικά της αιτήματα, ανάλογα με το πεδίο δράσης της.

Σχετικά με το εγχείρημα της Ευρωπρωτομαγιάς

Υπήρξε συζήτηση για το στόχο του εγχειρήματος. Κάποιοι μίλησαν για την οργάνωση του «πρεκαριάτου» και τη δημιουργία συλλογικής πολιτικής δράσης. Άλλοι αναφέρθηκαν στην ενθάρρυνση ανάπτυξης διαδικασιών αυτοοργάνωσης. Άλλοι τόνισαν τη σημασία του δημόσιου λόγου, χωρίς να υποβαθμίζεται η σημασία της δράσης και της οργάνωσης. Αναφέρθηκε ότι στόχος της Ευρωπρωτομαγιάς είναι η συνάντηση των ακτιβιστών με τους κοινωνικούς αγώνες και τους μη οργανωμένους προσωρινούς εργαζόμενους/ες. Είναι ουσιώδες να σταματήσει η αυτοαναφορικότητα των ακτιβιστών.

Σχέδια δράσης

Maytag: Πρόταση για την έκδοση ενός εντύπου που θα διανέμεται σε όλες τις πόλεις όπου θα υπάρξουν δράσεις. Κεντρικά σημεία η εκμετάλλευση μέσω της προσωρινότητας, η κατάσταση των κοινωνικών δικαιωμάτων, αναφορά στη χαρτογραφία των ομάδων που συμμετέχουν.

Radical Exchange: Πρόταση για τη διευκόλυνση της συγκρότησης του κινήματος και του δικτύου της Ευρωπρωτομαγιάς. Προτάθηκε η δημιουργία ενός κοινού ταμείου που θα διευκολύνει τη μετάβαση ακτιβιστών σε άλλες χώρες και συμμετοχή σε δράσεις άλλων συντρόφων/ισσών, ώστε να υπάρχει κοινή εμπειρία και διαπροσωπική επαφή.

Radio Network: Προτάθηκε η δημιουργία ενός δικτύου ραδιοφωνικών σταθμών.

Καταγραφή των δράσεων της Ευρωπρωτομαγιάς: Μέσα από τη διαδικτυακή διασύνδεση, θα επιδιωχθεί να γίνει μια καταγραφή όλων των δράσεων που θα πραγματοποιηθούν στις διάφορες πόλεις, κάτι που πέρυσι δυστυχώς δεν είχε γίνει. Πέρα από την καταγραφή των πορειών, τη δυναμική τους και τα θέματα που θα αναδειχθούν σε κάθε πόλη, προτείνεται να υπάρξει ένα μίνι ερωτηματολόγιο με 5-6 ερωτήσεις που θα απαντηθούν από άτομα που θα συμμετάσχουν στις κινητοποιήσεις. Σκοπός είναι οι ερωτήσεις να γίνουν σε μη οργανωμένους/ες.
Με όλο το παραπάνω υλικό θα φτιαχτεί ένα dvd.

Precarity Web Ring: Για τη δημιουργία του δικτύου blogs και ιστοσελίδων προτάθηκε να αποσταλλούν από τις ενδιαφερόμενες συλλογικότητες μέχρι την 1η Απρίλη τα ακόλουθα στοιχεία:

1. Όνομα της συλλογικότητας
2. Πόλη ή γεωγραφική περιοχή
3. Σύντομη περιγραφή και ιστορικό
4. Είδος της ομάδας (π.χ. συνέλευση διαφόρων συλλογικοτήτων, συνδικάτο, έντυπο/εναλλακτικό μέσο, κοινωνικό κέντρο, ομάδα έρευνας/δράσης, ομάδα υποστήριξης μεταναστών, ομάδα υποστήριξης ομοφυλόφιλων…)
5. Είδος δράσεων (π.χ. άμεση δράση, πληροφόρηση, υποστήριξη, καλλιτεχνικές δράσεις…)
6. Πολιτικές πρωτοβουλίες και δράσεις
7. Αγώνες στους οποίους συμμετέχει ή για τους οποίους μπορεί να πληροφορήσει (και τρόπο επικοινωνίας, εάν είναι εφικτό)
8. Δίκτυα στα οποία συμμετέχει και/ή επαφές με άλλες συλλογικότητες
9. Σύντομη περιγραφή της ενασχόλησης με τις κινητοποιήσεις της Ευρωπρωτομαγιάς
10. Έρευνες που έχει πραγματοποιήσει (θέμα και μεθοδολογία)
11. Διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου
12. Ιστοσελίδα/blog

Η διεύθυνση για την αποστολή των πληροφοριών είναι: thering@listas.sindominio.net

ΗΠΑ

Και νέες συλλήψεις οικοακτιβιστών

Στις 23 Φλεβάρη δύο ακόμα οικοακτιβιστές συνελήφθησαν στις ΗΠΑ, κατηγορούμενοι για συμμετοχή σε μια εμπρηστική επίθεση του Μετώπου για την Απελευθέρωση της Γης (ELF) στο Jefferson Poplar Tree Farm το Μάη του 2001. Επιπλέον, τους συνδέουν με τη διαβόητη "πράσινη απειλή" στα πλαίσια της "αντιτρομοκρατικής" εναντίον της εκστρατείας έχουν συλληφθεί άλλα έντεκα άτομα (βλ. προηγούμενο φύλλο της Β.).

Οι δύο νέοι συλληφθέντες είναι ο Nathan Block και η Joyanna Zacher, οι οποίοι αντιμετωπίζουν 15 ξεχωριστές κατηγορίες: δεκατρείς κατηγορίες για εμπρησμό (μία για κάθε όχημα που πυρπολήθηκε), μια κατηγορία για απόπειρα εμπρησμού (για τα γραφεία του Jefferson Poplar Tree Farm) και μια κατηγορία για "χρήση καταστροφικού μηχανισμού".

Οι πρώτες δεκατέσσερις ποινές επισείουν ποινές από 5 έως 20 χρόνια, όμως η ποινή για την τελευταία είναι τουλάχιστον 30 χρόνια, η όποια νομικά δεν επιτρέπεται να συγχωνευθεί με άλλη καταδίκη. Αυτό σημαίνει ότι σε περίπτωση που καταδικαστούν αντιμετωπίζουν ελάχιστη ποινή 35 ετών και, πιθανώς, πολύ μεγαλύτερη.

Μπορείτε να στείλετε γράμματα αλληλεγγύης στους φυλακισμένους οικοακτιβιστές στις ακόλουθες διευθύνσεις:

Nathan Fraser Block 36359-086
FDC SeaTac
Federal Detention Center
P.O. Box 13900
Seattle
WA 98198
USA

Joyanna Lynn Zacher 36360-086
FDC SeaTac
Federal Detention Center
P.O. Box 13900
Seattle
WA 98198
USA

Για κάθε νεότερη ενημέρωση υπάρχει η διεύθυνση του δκτύου αλληλεγγύης στους Φυλακισμένους για την Απελευθέρωση της Γης (EarthLiberationPrisoners -ELP):

www.ecoprisoners.org

Στην ίδια ιστοσελίδα υπάρχει συνεχής ενημέρωση για όλες τις υποθέσεις που προέκυψαν από το νέο κυνήγι μαγισσών του FBI.

Tierra y Libertad

Καταλήψεις γης στην Ουρουγουάη

Στις 15 Γενάρη καλλιεργητές ζαχαροκάλαμου της περιοχής Artigas κατέλαβαν μια έκταση 36 εκταρίων στη Bella Union της Ουρουυγουάης. Οι αγρότες είναι μέλη της Ένωσης Εργατών Γης Ζαχαροκάλαμου της Artigas (UTAA - Union de Trabajadores Azucareros de Artigas), του Εργατικού Συνδικάτου του Calnu (Sindicato Obrero de Calnu-SOCA) και της Ένωσης Μισθωτών Μικροκαλλιεργητών της Bella Union (Asociacion de Pequenos Agricultores Asalariados Rurales de Bella Union-APAARBU). Η πράξη τους αυτή αποτελεί συνέχεια ενός αγώνα που κρατά πάνω από τριάντα χρόνια.

Έχοντας βαρεθεί τις υποσχέσεις, έχοντας φτάσει στα όριά τους από την εξαθλίωση και τη στέρηση γης, προχώρησαν στην κατάληψη και δημοσιοποίησαν τα αιτήματά τους. Από την πρώτη στιγμή κυκλοφόρησαν φήμες για άμεση εκδίωξή τους από την κατάληψη, φήμες που τόνιζαν το παράνομο της ενέργειας, με προφανή σκοπό να εκφοβίσουν τους ακτήμονες αγρότες. Παρόλα αυτά, μέχρι σήμερα, ενάμιση μήνα μετά την κατάληψη, οι αγρότες συνεχίζουν να παραμένουν και να δουλεύουν την κατειλημένη γη. Στο μεταξύ, σε διάφορες πόλεις της Ουρουγουάης πραγματοποιήθηκαν κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις αλληλεγγύης στους καταληψίες αγρότες, ενώ μηνύματα αλληλεγγύης έχουν φτάσει από κάθε γωνιά της Λατινικής Αμερικής.

Στην κατάληψη συμμετέχουν 56 οικογένειες αγροτών –αγρότες όλοι τους από την παιδική τους ηλικία· το κατειλημένο τσιφλίκι παρέμενε αχρησιμοποίητο για πάνω από δέκα χρόνια.

Οι ακτήμονες, αμέσως μόλις κατέλαβαν τη γη, άρχισαν να την οργώνουν για να παράγουν ζαχαροκάλαμο και τρόφιμα, δουλεύοντας στα πλαίσια της συλλογικότητας και της αλληλέγγυας εργασίας, των μόνων μέσων που τους επιτρέπουν να αλλάξουν τη ζωή μιζέριας μέσα στην οποία ζουν.

Ο καταυλισμός που δημιουργήθηκε χρωστά πολλά στην υποστήριξη συνδικάτων και κοινωνικών οργανώσεων που έσπευσαν να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους όχι μόνο πολιτικά αλλά και πρακτικά. Ευτυχώς, υπάρχουν ακόμα στον πλανήτη κοινωνικές ομάδες (και όχι "στρατευμένοι" ακτιβιστές) που συναισθάνονται ότι το ισχυρότερο όπλο μας είναι η αλληλεγγύη και μάλιστα απέναντι σε ανθρώπους που αγωνίζονται για να κατακτήσουν μια αξιοπρεπή ζωή με τα δικά τους μέσα. Από την πρώτη στιγμή εκφράσαν την πρακτική τους αλληλεγγύη και οι φοιτητές του πανεπιστημίου της πρωτεύουσας της Ουρουγουάης Μοντεβιδέο, ενώ για την αντιπληροφόρηση και τη στήριξη των καταληψιών αγροτών υπάρχει η ακόλουθη ιστοσελίδα: http://caxtierra.blogia.com/

Βρυξέλλες: πορεία αλληλεγγύης 11.000 ατόμων

Βέλγιο: απεργία πείνας μεταναστών

Από τις 22 Φλεβάρη 30 μετανάστες πραγματοποιούν απεργία πείνας στις Βρυξέλλες, αντιστεκόμενοι στην άμεση απειλή απέλασής τους και διεκδικώντας τα αυτονόητα. Οι τριάντα απεργοί πείνας ανήκουν στους 130 πρόσφυγες και μετανάστες που από τις 19 Οκτώβρη 2005 έχουν καταλάβει την εκκλησία St Boniface στην πρωτεύουσα του Βελγίου, διαμαρτυρόμενοι για την αντιμεταναστευτική πολιτική και την κατάργηση του ασύλου. Αντίστοιχη κατάληψη είχε πραγματοποιηθεί στις αρχές του 2005 στην εκκλησία Minimes.

Η κατάληψη στην εκκλησία St Boniface συνεχίζεται και αναμένεται να αυξηθεί ο αριθμός των απεργών πείνας, καθώς αρκετοί ήταν αυτοί που περίμεναν να πραγματοποιηθεί η πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες που είχε καλεστεί για τις 25 Φλεβάρη, στις Βρυξέλλες. Η πορεία τελικά πραγματοποιήθηκε με μεγάλη συμμετοχή (πάνω από 10.000 άτομα σύμφωνα με τους διαδηλωτές, 7.000 σύμφωνα με την αστυνομία).

Ανάλογη διαδήλωση με συμμετοχή 3.000 ατόμων είχε πραγματοποιηθεί στις αρχές Φλεβάρη στην Αντβέρπη. Το Γενάρη, 2.500 άτομα πραγματοποίησαν διαδήλωση έξω από το κέντρο κράτησης μεταναστών Vottem απαιτώντας την απελευθέρωση των ανήλικων κρατουμένων, ενώ αντίστοιχος αριθμός ατόμων διαδήλωσε το Σεπτέμβρη του 2005 στη μνήμη της Semira Adamu που είχε δολοφονηθεί κατά τη διάρκεια της απέλασής της από την αστυνομία.

Αυτή τη στιγμή γύρω στους 130.000 πρόσφυγες και μετανάστες βρίσκονται σε καθεστώς ομηρίας και αβεβαιότητας στο Βέλγιο.

ΘΕΟΙ VIII: Σκάκι για τρεις

του Αλέξη Σκισμένου

Nosotros ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ Μάρτης 2006

Τετάρτη 1 Χειμερινός Κινηματογράφος ώρα έναρξης 20.30. "Κάποτε στη Δύση" του Σέρτζιο Λεόνε. Ακολουθεί σεμινάριο κινηματογραφικού σεναρίου.

Πέμπτη 2 Αλητεία και Ληστές. Ο Λεωνίδας Χρηστάκης παρουσιάζει τα βιβλία του: Ιστορία της Αλητείας και Ληστές - αναφορές ανά τον κόσμο. Προβολή εικόνων. Ώρα 20.30.
Χειμερινός Κινηματογράφος: "400 χτυπήματα" του Φρανσουά Τριφό.

Παρασκευή 3 Περιοδικό Γαλέρα Live: Nicotine Stain Unplugged and Special Guest. Ώρα 21.30.
Χειμερινός Κινηματογράφος: "Χωρίς ανάσα" του Ζαν Λικ Γκοντάρ.

Σάββατο 4 Το Nosotros κάνει party για "Μασκαράδες"

Κυριακή 5 Ανοιχτή Γενική Συνέλευση. Ώρα: 20.30.

Δευτέρα 6 Θεατρική παράσταση «Περιμένοντας τον Γκοντό» του Samuel Beckett. Ώρα: 21.30.

Τρίτη 7 Θεατρική παράσταση «Περιμένοντας τον Γκοντό» του Samuel Beckett. Ώρα: 21.30.

Τετάρτη 8 Η Ο.Μ.Π.Α. παρουσιάζει το νέο φύλλο, της εφημερίδας «Ο Άλλος» και οδοιπορικό στον «άλλο» κόσμο μέσα από μουσική και εικόνες. Ώρα: 21.00.
Χειμερινός Κινηματογράφος: "Οι τρεις μέρες του κόνδορα" του Σίντεϊ Πόλακ. Ακολουθεί σεμινάριο κινηματογραφικού σεναρίου.

Πέμπτη 9 Αφιέρωμα στα 100 χρόνια του Samuel Beckett. Συζήτηση για τη ζωή και το έργο του. Μιλάει ο συγγραφέας και μεταφραστής Γιώργος Ίκαρος Μπαμπασάκης και η θεατρολόγος Δηώ Καγγελάρη.
Χειμερινός Κινηματογράφος: "Βασιλιάς" του Νίκου Γραμματικού. Ακολουθεί συζήτηση με τον σκηνοθέτη Νίκο Γραμματικό και τον πρωταγωνιστή Β. Μουρίκη.

Παρασκευή 10 Με την ευκαιρία της ίδρυσης των «Σύριων μεταναστών και φίλων» διοργανώνεται βραδιά Συριακής κουζίνας με ζωντανή Συριακή μουσική.
Χειμερινός Κινηματογράφος: "Ταξιτζής" του Μάρτιν Σκορτσέζε.

Σάββατο 11 Live Ethnic Jazz «Πυρός-Αιθήρ». Ώρα: 22.30.

Κυριακή 12 Ανοιχτή Γενική Συνέλευση. Ώρα: 20.30.

Δευτέρα 13 Θεατρική παράσταση «Περιμένοντας τον Γκοντό» του Samuel Beckett. Ώρα: 21.30.

Τρίτη 14 Θεατρική παράσταση «Περιμένοντας τον Γκοντό» του Samuel Beckett. Ώρα: 21.30.

Τετάρτη 15 Τελικοί Αγώνες Ποδοσφαιράκι και Απονομή Κυπέλλων. Ώρα: 21.00.
Σεμινάριο κινηματογραφικού σεναρίου: επεξεργασία σεναρίων του εργαστηρίου.

Πέμπτη 16 «Βαβυλωνία» Αντιεξουσιαστική εφημερίδα (σειρά: κριτική σκέψη και ανατροπή) «Τα ιθαγενικά κινήματα στη Λατινική Αμερική». Ομιλητής Κ. Αθανασίου από το περιοδικό Resistencias. Ώρα: 20.30.
Χειμερινός Κινηματογράφος: "Dogville" του Λαρς Φον Τρίερ.

Παρασκευή 17 Punk/Hardcore Party του Immigrantzine και προβολή ντοκιμαντέρ "Ramen day" για την diy-punk σκηνή του Σαν Φρανσίσκο και ταινίας μικρού μήκους «How to be emo» (σαρκασμός του emo-style).
Χειμερινός Κινηματογράφος: "Εξορκιστής" του Γούιλιαμ Φρίντκιν.

Σάββατο 18 Θεατρική παράσταση «Περιμένοντας τον Γκοντό» του Samuel Beckett. Μεταμεσονύχτια παράσταση, ώρα 00.00.

Κυριακή 19 Ανοιχτή Γενική Συνέλευση. Ώρα: 20.30.

Δευτέρα 20 Θεατρική παράσταση «Περιμένοντας τον Γκοντό» του Samuel Beckett. Ώρα: 21.30.

Τρίτη 21 Θεατρική παράσταση «Περιμένοντας τον Γκοντό» του Samuel Beckett. Ώρα: 21.30.

Τετάρτη 22 Ο.Μ.Π.Α. προβολή ταινίας: "A time for drunken horses" του Bahaman Eihobadi. Ώρα: 21.00.
Χειμερινός Κινηματογράφος: "Η πόλη του θεού" του Φερνάρντο Μερέγες. Μεταμεσονύκτια προβολή, προηγείται σεμινάριο κινηματογραφικού σεναρίου. Ώρα 20.30.

Πέμπτη 23 Ανάγνωση ποιημάτων και προβολή σλάιτς.
Χειμερινός Κινηματογράφος: "Εκτός σχεδίου" ντοκιμαντέρ του Μένιου Δίτσα για τους αθίγγανους. Ακολουθεί συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

Παρασκευή 24 Βραδιά μυστηρίου και φαντασίας. Παρουσίαση, προβολές και ανάλυση του θέματος από τον σκηνοθέτη Δημήτρη Παναγιωτάτο. Ώρα: 20.30.
Χειμερινός Κινηματογράφος: "Ο θάνατος του εμποράκου" του Βόλκερ Σλούντορφ.

Κυριακή 26 Ανοιχτή Γενική Συνέλευση. Ώρα: 20.30.

Δευτέρα 27 Θεατρική παράσταση «Περιμένοντας τον Γκοντό» του Samuel Beckett. Ώρα: 21.30.

Τρίτη 28 Θεατρική παράσταση «Περιμένοντας τον Γκοντό» του Samuel Beckett. Ώρα: 21.30.

Τετάρτη 29 Ο Νίκος Βλαντής αφηγείται την ιστορία του Μπάρτ Λεμπύ του Κομπιουτερά. Ένα ατμοσφαιρικό event που επαναφέρει στο προσκήνιο την αρχέγονη δυναμική της αφήγησης. Ώρα: 20.30.
Χειμερινός Κινηματογράφος: Άγρια συμμορία" του Σαμ Πέκινπα. Ακολουθεί σεμινάριο κινηματογραφικού σεναρίου.

Πέμπτη 30 Ο.Μ.Π.Α., εκδήλωση «Νομική συμβουλευτική για θέματα μεταναστών και προσφύγων» Ώρα: 20.00.
Χειμερινός Κινηματογράφος: "Αγέλαστος πέτρα" του Φίλιππου Κουτσάφτη. Ακολουθεί συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

Παρασκευή 31 Ουτοπίας Ζήν/Festival Τέχνης του Κενού. Εικόνες από τοπία ενός άγνωστου μέλλοντος Electronica Live Concert: d_precious freq experimental ambient and Intelligent dance music: d.j. aza, kinomatik, kernelcoremode, crystal zero vs raman. Εκθεσιακός χώρος από τις 18.00 έναρξη εκδηλώσεων 21.00.
Χειμερινός Κινηματογράφος: "Γη και ελευθερία" του Κεν Λόουτς.

Σάββατο 1 Απριλίου Ουτοπίας Ζήν/Festival Τέχνης του Κενού
Το ταξίδι της γης στο διάστημα. Electro Dub, space party freestyle musik, electro acid trance: kinomatik, d.j. crystal zero vs d.j.vertigo. PsyTrance Live Concert: Prophetic Sounds. Καθημερινά παράλληλα δρώμενα. Ποίηση: Τάσος Σαγρής, Γιάννης Ραουζαίος + live soundtrack: kinomatik .
Οπτική Τέχνη του Κενού: Βασίλης Γλαράκης, Γεωργία Σαγρή, Φανή Σοφολόγη, Μαρίζα Νικολάου, Γιάννης Νησίδης, Τάσος Σαγρής, Kinomatik, Global Eye Collective (London Void Network). Εκθεσιακός χώρος από τις 18.00, ώρα έναρξης εκδηλώσεων 21.00.

Ιστορίες εναντίωσης στο Μακαρθισμό

Το «καληνύχτα και καλή τύχη» εντυπωσιάζει για πολλούς λόγους

1 Η επιλογή να είναι ασπρόμαυρη μια ταινία συνεπάγεται αυτόματα ότι θα στερηθεί των εφφέ και των υπολοίπων γενικά επιτευγμάτων της χολιγουντιανής τεχνολογίας. Είναι πολύ δύσκολο να διατηρηθεί το ενδιαφέρον του θεατή αμείωτο αποκλειστικά μέσω του σεναρίου και της ηθοποιίας, όμως αυτή η ταινία το καταφέρνει- είναι βέβαια μικρής διάρκειας. Είναι όμως κάτι άξιο αναφοράς, μιας και πλέον συνήθως συμβαίνει το αντίστροφο, δηλαδή για να σταθεί ένα ανούσιο σενάριο εμπλουτίζεται με εφετζίδικο τζερτζελέ και εν τέλει αυτό που πασάρεται είναι ένας φτηνός εντυπωσιασμός με ακριβά πυροτεχνήματα.

2 Το σενάριο είναι επίκαιρο και αναλλοίωτο: ο εκφοβισμός κι η δημιουργία κλίματος γενικής ενοχοποίησης (το κυνήγι μαγισσών) που ενορχήστρωνε ο Μακάρθυ, τα θύματά του, οι αντιστεκόμενοι και η αντιμετώπισή τους. Από τις λίγες περιπτώσεις όπου η απόδοση ιστορικών καταστάσεων είναι ακριβής κι όχι μέσα από προπαγανδιστική καθεστωτική οπτική γωνία. Υπάρχουν αναφορές από αφιλοκερδείς ενώσεις εκπαιδευτικών και δικηγόρων μέχρι την ιστορική IWW που θεωρούνταν «τρομοκρατική», κι όπου η συμμετοχή σε στην IWW κάποιου σήμαινε και στιγματισμό του ως εξτρεμιστή.

3 Οι ηθοποιοί παίζουν πολύ καλά. Αποφεύγονται οι υπερβολές, πείθουν για το ρόλο τους χωρίς να παρουσιάζονται ως οι σούπερ- πρωτοπόροι κι ενσαρκώνουν πειστικά αυτούς που υποδύονται. Ο Τζ. Κλούνεϊ, που εκτός από σκηνοθέτης παίζει και στην ταινία, επέλεξε για τον εαυτό του έναν σχετικά άχρωμο ρόλο ενός συνεργάτη του πρωταγωνιστή.

4 Η μουσική επένδυση (jazz εποχής) είναι λιτή κι απλή, η ιδανική για την ατμόσφαιρα που δημιουργεί το σενάριο κι η ερμηνεία.

5 Υπάρχει πολύ καλό «δέσιμο» κι έτσι συντηρείται το ενδιαφέρον του θεατή. Σ' αυτό συμβάλλει πολύ κι η προσθήκη σε πολλά σημεία αποσπασμάτων από «φιλικές ανακρίσεις» ενώπιον της Επιτροπής αντι-αμερικανικών υποθέσεων» του Μακάρθυ, οι σκηνές όπου αναλύεται η μεθοδολογία με την οποία μέσω της Επιτροπής δημιουργούνται εντυπώσεις κι ενοχοποιείται ο «ανακρινόμενος» και τα σημεία που οι πρωταγωνιστές αναλύουν τις τεχνικές του Μακάρθυ.

Γενικά, δεν πρόκειται βέβαια για ταινία που θα σας μεταδώσει τίποτα φοβερές επαναστατικές αντιλήψεις: ο Τζ. Κλούνεϊ είναι προοδευτικός και μέσω της ταινίας συσχετίζει το κυνήγι μαγισσών εκείνης της εποχής με την τωρινή τρομολαγνεία, αλλά ως εκεί. Παρ' όλα αυτά είναι μια πολύ καλή ταινία, που εκτός από ευχάριστη διάθεση στο τέλος αφήνει στο θεατή την αίσθηση ότι υπάρχει και μια άλλη Αμερική εκτός από αυτήν των κυβερνώντων, κι ότι υπάρχει κι ένας άλλος κινηματογράφος εκτός από τον προπαγανδιζόμενο χολιγουντιανού τύπου.

Μανώλης Καστρινάκης

Πυρηνική ενέργεια: part II

Η χρήση της πυρηνικής ενέργειας και η διαρκής δημιουργία αντιδραστήρων, τις δύο προηγούμενες δεκαετίες φαινόταν να βρίσκεται σε κάποια στασιμότητα. Όχι βέβαια στο όνομα κάποιας κοινωνικής ή περιβαλλοντικής ανησυχίας, αλλά λόγω του υψηλότατου κόστους της και του σχετικά περιορισμένου και μη άμεσου κέρδους της για τις εταιρίες-ενεργειακούς υπερκολοσσούς, που ήταν και οι άμεσα ενδιαφερόμενοι.
Ταυτόχρονα, λόγω της απόλυτης δυσκολίας φύλαξης των πυρηνικών ραδιενεργών απόβλητων και της αδυναμίας ελέγχου των εγκαταστάσεων του κύκλου παραγωγής πυρηνικής ενέργειας, κι ακόμα λόγω των πολλών ατυχημάτων που παρουσιάστηκαν (με πιο πρόσφατο από τα γνωστά μεγάλα, αυτό του Τσερνόμπιλ, στα μέσα της δεκαετίας του 80) φάνηκε προς στιγμήν να έχει υποτονίσει το ενδιαφέρον γι'αυτήν.
Οι μαζικές κινητοποιήσεις εναντίον της και τα αντιπυρηνικά κινήματα που υπήρχαν, ατόνησαν ή (κατά ένα μεγάλο μέρος) φάνηκε να στρέφονται στον άλλο τεράστιο για την ανθρωπότητα και το περιβάλλον κίνδυνο που προέκυψε, κυρίως μετά την «πράσινη επανάσταση»: τη βιοτεχνολογία.

Η κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού και της νέας τάξης, την επανέφερε στο προσκήνιο: αποδεκατισμένα τα κινήματα και οι εργατικές αντιστάσεις, ένα μεγάλο πρόβλημα ξεπεράστηκε για την εξουσία. Αποθρασύνθηκαν τ' αφεντικά και το κεφάλαιο διέγνωσε πως μπορεί πλέον να περάσει και στη συνθήκη που ήταν εντελώς απαραίτητη για τη λειτουργία των πυρηνικών εγκαταστάσεων και τη χρήση της πυρηνικής ενέργειας: το αστυνομικό κράτος. Τώρα που ο Μεγάλος Αδελφός είναι εδώ, τώρα που στο όνομα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας συρρικνώθηκαν όλα τα ανθρώπινα δικαιώματα κι εξοντώνονται όλες οι αντιστάσεις, είναι ώριμη η χρονική στιγμή για να επανατοποθετηθεί η εξουσία πάνω στο θέμα.
Αλλά επειδή ο έλεγχος της σκέψης παραμένει μια από τις πρώτες προτεραιότητες, δεν ξεχνούν την αντιστροφή της πραγματικότητας και τον εξωραϊσμό του ψέμματος, προκειμένου να ελαχιστοποιηθούν οι αντιδράσεις ή, ακόμα καλύτερα, να φαντάζουν παρακμιακές και να έρχονται αντιμέτωπες με την βραχύβια κοινωνική μνήμη.
Ήρθε λοιπόν η στιγμή, η πυρηνική ενέργεια να παρουσιαστεί ως εναλλακτική, καθαρή και ήπια μορφή ενέργειας δια στόματος Μπους, ο οποίος διεκδικεί 250 εκατ. δολάρια (σε πρώτη φάση) από το Κογκρέσο «για έρευνες σε νέες τεχνολογίες ανακύκλωσης πυρηνικών καυσίμων». Πιστός υπηρέτης του μεγαλοκεφαλαίου (πρόσφατα χάρισε περί τα 4 δισ. δολλάρια στη Hoffman_LaRoche, αντιγριππικά Tamiflu, παρ' όλο που αποδείχτηκε πως δεν μπορεί ν' αντιμετωπίσει τον ιό H5N1 της «γρίππης των πουλερικών») μέχρι να εγκαταλείψει την εξουσία θ' αρπάξει ό,τι μπορεί και μ' όποιο τρόπο μπορεί για τα γεράκια των πολυεθνικών (είχε αποδειχτεί παλιά πως χωρίς γενναίες κρατικές επιχορηγήσεις η πυρηνική ενέργεια δεν ήταν επικερδής).
Έπεται η Γαλλία και μια σειρά από χώρες που έσπευσαν να συμμετέχουν στο «πείραμα» του τεράστιου εξελιγμένου αντιδραστήρα «νέας κοπής» που θα τεθεί σε λειτουργία στη Γαλλία και που «λύνει το πρόβλημα των πυρηνικών αποβλήτων».
Όσο πιο μεγάλο είναι το ψέμα, τόσο πιο όμορφο πρέπει να παρουσιάζεται.

Αν.Κ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΥΣΗΣ PET-COKE ΣΤΟΥΣ ΚΛΙΒΑΝΟΥΣ ΤΗΣ ΚΕΡΑΜΟΠΟΙΙΑΣ ΒΙΟΚΕΡΑΛ ΣΤΗ ΛΑΡΙΣΑ

Η ελεύθερη αγορά ελεύθερα σκοτώνει

Το ιστορικό ενός εγκλήματος ...

Από το 2002, μετά από αιφνιδιαστικό έλεγχο του ΣΔΟΕ διαπιστώνεται ότι στους κλιβάνους της **ΒΙΟΚΕΡΑΛ** καίγεται παράνομα αδασμολόγητο pet-coke και επιβάλλεται πρόστιμο στη βιομηχανία για λαθρεμπορία. Επίσης πρόστιμο της επιβάλλεται και από την Νομαρχία για μη τήρηση των περιβαλλοντικών όρων, το οποίο όμως της «χαρίζεται» από τον Περιφερειάρχη.
Κατόπιν αυτών η βιομηχανία υποβάλλει αίτημα προς το ΥΠΕΧΩΔΕ για την νομιμοποίηση της καύσης του pet-coke, το οποίο απορρίπτεται, με το αιτιολογικό ότι πρόκειται για υλικό ρυπογόνο και επιβαρυντικό για περιβάλλον.
Το 2004, η βιομηχανία επανέρχεται με νέο αίτημα και το ΥΠΕΧΩΔΕ παρά την προηγούμενη άρνηση του και κατά παράβαση κάθε εθνικής και ευρωπαϊκής νομοθεσίας, χορηγεί την άδεια καύσης με το πρόσχημα δήθεν «πιλοτικού» προγράμματος.
Με την λήξη του πιλοτικού προγράμματος και παρά την θύελλα αντιδράσεων που έχει ξεσηκωθεί, τον Νοέμβρη του 2005, οι υπουργοί ΠΕΧΩΔΕ και Ανάπτυξης, ανανεώνουν την άδεια καύσης του pet-coke, όχι πλέον «πιλοτικά» αλλά κανονικά, με το πρόσχημα των μετρήσεων που έγιναν όλο και όλο μια φορά κατά την διάρκεια του προγράμματος, με αμφιλεγόμενο τρόπο και από ιδιωτική εταιρεία.
Μετά από όλα αυτά και οι υπόλοιπες ομοειδείς βιομηχανίες ζητούν να χρησιμοποιήσουν το pet-coke στο όνομα της «προσβολής» του «υγιούς ανταγωνισμού», εκβιάζοντας ακόμη και με απολύσεις εργαζομένων.

Το pet-coke είναι ρυπογόνο και καρκινογόνο

Το pet-coke, αποτελεί απόβλητο της επεξεργασίας του αργού πετρελαίου και είναι ιδιαίτερα επιβαρυμένο σε θείο, βαριά μέταλλα, (καρκινογόνο νικέλιο και ερεθιστικό βανάδιο), τέφρα και πολυαρωματικούς, καρκινογόνους υδρογονάνθρακες.
Όλοι οι παραπάνω παράγοντες βρίσκονται σε πολύ υψηλότερα επίπεδα από ότι σε νόμιμα καύσιμα (Diesel, μαζούτ, φυσικό αέριο) κι αποτελούν σημαντικούς ρυπογόνους παράγοντες τόσο για τους εργαζόμενους που χειρίζονται το υλικό, όσο και για τους κατοίκους της ευρύτερης περιοχής
Στην Ελλάδα του 21ου αιώνα επιχειρούμε να ανακαλύψουμε εκ νέου την Αμερική. Με μια πολιτικά ανεκδιήγητη και επιστημονικά διάτρητη απόφαση οι κάτοικοι μιας ολόκληρης περιοχής χρησιμοποιούνται ως πειραματόζωα προκειμένου να εξεταστούν οι επιπτώσεις της χρήσης του υλικού αυτού, πρωτίστως στην τσέπη των επιχειρηματιών. Όσο για την υγεία και το περιβάλλον κανένα ενδιαφέρον
Η πολιτική ηγεσία της χώρας ενώ σε άλλες περιπτώσεις καταφεύγει στην «Ευρωπαϊκή» εμπειρία για να δικαιολογήσει το όποιο αντιλαϊκό μέτρο στην συγκεκριμένη περίπτωση την αγνόησε παντελώς και επιχείρησε να διαμορφώσει «ελληνική εμπειρία» πειραματιζόμενη με την υγεία χιλιάδων πολιτών μιας ήδη βεβαρυμένης από ρύπανση περιοχής.

Οι αντιδράσεις μιας ολόκληρης περιοχής

Οι πρώτες αντιδράσεις ξεκινούν το 2002 από τοπικούς και κοινωνικούς φορείς, συλλογικότητες, επιστήμονες και αναγκάζουν τον τότε Νομάρχη να ζητήσει ανάκληση της άδειας, οι αντιδράσεις συνεχίζονται καθ'όλη τη διάρκεια του προγράμματος. Η επιτροπή φορέων που δημιουργείται με συμμετοχή όλων των φορέων της πόλης, και των γειτονικών Δήμων, προσφεύγει το 2005 στο Συμβούλιο επικρατείας
Το τοπικό τμήμα του ΤΕΕ παίρνει θέση για την καύση του pet-coke, επισημαίνοντας την επικινδυνότητα του και την απουσία μηχανισμών μετρήσεων και ελέγχου της τήρησης των περιβαλλοντικών όρων, όπως και ότι...δημιουργείται ένα προηγούμενο, που ανοίγει το δρόμο ώστε να γενικευθεί η χρήση στερεών καυσίμων και από άλλες βιομηχανίες, με το πρόσχημα της ανταγωνιστικότητας.
Το νομαρχιακό συμβούλιο αποφασίζει στις 22/12/2005 ομόφωνα να ανακληθεί η άδεια καύσης του pet-coke.
Μόνο ο Δήμαρχος Λάρισας και η πλειοψηφία του Δημοτικού Συμβουλίου σιωπούν και συγκαλύπτουν με κάθε τρόπο το θέμα
Η επιτροπή φορέων με το ΕΚΛ, διοργανώνουν κινητοποιήσεις , παραστάσεις στον περιφερειάρχη και σε βουλευτές
Παρόλα αυτά ο συντοπίτης Υπουργός Δημοσίων Έργων και κατ'ευφημισμό Περιβάλλοντος, εμμένει με προκλητικό τρόπο αδιαφορώντας, για τις αντιδράσεις μιας ολόκληρης περιοχής.

Η ανταγωνιστικότητα και το κέρδος θέτουν την ζωή μας σε ομηρία

Πέρα από τα ζητήματα υγείας που ανακύπτουν, είναι σαφές ότι αυτές οι ενέργειες ενισχύουν το καθεστώς ομηρίας των εργαζομένων που καλούνται να επιλέξουν ανάμεσα στην υγεία τους και την ανεργία ή την εργασία και την αρρώστια. Και αυτό είναι το χαρτί που το κεφάλαιο ξέρει να παίζει με ιδιαίτερη επιτυχία, ασκώντας κοινωνικό εκβιασμό αλλά και την ίδια την αξιοπιστία της υπεύθυνης πολιτείας απαξιώνει επικίνδυνα.
Απαιτούμε από την Κυβέρνηση και τους αρμόδιους Υπουργούς να σεβαστούν την υγεία των εργαζομένων και των κατοίκων της περιοχής και να ανακαλέσουν την άδεια τώρα.
Τα συμφέροντα και οι σκοπιμότητες δεν είναι δυνατόν να υπερισχύσουν απέναντι στο περιβάλλον και την υγεία, ούτε το ανθρώπινο δικαίωμα της εργασίας να υποκύπτει σε ωμούς εκβιασμούς και ανήθικα τελεσίγραφα.
Απαιτούμε να σταματήσει η καύση του pet-coke τώρα. Να ελέγχονται όλες οι βιομηχανίες για την τήρηση των περιβαλλοντικών τους δεσμεύσεων.

Η απουσία του ανθρώπου και το πανακουστικό

Κανείς δεν έπεσε από τα σύννεφα, κανείς δεν σοκαρίστηκε από τις αποκαλύψεις των λεγόμενων υποκλοπών. Στην ουσία δεν είναι καν η συνέχεια της ευρύτατης παρακολούθησης που επέβαλε η τέλεση των Ολυμπιακών αγώνων. Τότε γιατί δεν μπορέσαμε να συνδέσουμε το θέμα με την ευρύτερη καταστολή που έχει λάβει τεράστιες διαστάσεις σε παγκόσμιο επίπεδο; Γιατί το αφήσαμε να διολισθήσει σε θρίλερ κατασκοπίας; Το ζήτημα είναι πολύ σοβαρό και χρήζει αναλυτικής αναζήτησης.

Την ημέρα που ο Κορωνιάς (διευθύνων σύμβουλος της Vodafon) διάβαινε το κατώφλι του Μαξίμου, στις 10 Μαρτίου του 2005, δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της κυβέρνησης ένα προεδρικό διάταγμα που υποχρέωνε τις εταιρείες κινητής τηλεφωνίας να προμηθευτούν λογισμικό συνακρόασης για να μπορούν με εντολή εισαγγελέα να διενεργούνται παρακολουθήσεις!!! Πρόσφατα συνεδρίασαν οι υπ. Δικαιοσύνης της Ε.Ε. με θέμα τη νομοθετική εναρμόνιση των χωρών μελών ώστε να μπορεί να εφαρμοστεί η απόφαση για παρακολούθηση όλων των ηλεκτρονικών μορφών επικοινωνίας. Το Ecelon εξακολουθεί να καταγράφει όσες συνομιλίες περιέχουν τις λέξεις κλειδιά που συνεχώς διευρύνονται. Η N.S.A. παρακολουθεί με βάση τον "πατριωτικό νόμο" (που επιβλήθηκε στην αμερικανική κοινωνία μετά την 11 Σεπτεμβρίου) 350.000 ανθρώπους, οι κάμερες που διακοσμούν τις μητροπόλεις της Δύσης κάνουν ορατή κάθε πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας. Όλα αυτά κάνουν σαφές ότι η πολιτική αμφισβήτηση που στηρίζεται στο ότι η δραστηριότητα αυτή είναι παράνομη και στηριζόμενη σε παρακρατικές ομάδες είναι σαθρή. Το πανακουστικό είναι μέρος μιας ευρύτερης πολιτικής στρατικοποίησης που επιφέρει μια νέα συναίνεση με βάση το ιδεολόγημα της ασφάλειας και της εγκαθίδρυσης ενός μέσου κοινωνικού τόπου. Τα κάθε λογής Γκουαντανάμο, οι απαγωγές, οι προληπτικοί πόλεμοι, η ευκολία ανάσυρσης νόμων εκτάκτου ανάγκης (με χαρακτηριστικά παραδείγματα τον νόμο για τον πόλεμο της Αλγερίας που χρησιμοποιήθηκε για την καταστολή της εξέγερσης των Παρισινών προαστίων και η επιστράτευση των ναυτεργατών στην Ελλάδα), η εκτέλεση του Βραζιλιάνου στο μετρό του Λονδίνου, δεν είναι εκτροπές από ένα βασίλειο ελευθερίας. Είναι προσπάθειες επαναδιατύπωσης της αξίας της ανθρώπινης ζωής και αναπροσαρμογής των νόμων σε μια νέα εποχή του φόβου.

Υπάρχει ένα κεφάλαιο στο βιβλίο του Φουκώ «Επιτήρηση και Τιμωρία» που ονομάζεται «ο πανοπτικός». Ξεκινά από έναν κανονισμό του 17ου αιώνα όπου ορίζονται τα ενδεδειγμένα μέτρα σε περίπτωση εκδήλωσης λοιμού σε μια πόλη. Ο χώρος τεμαχίζεται σε ελεγχόμενες και φρουρούμενες ζώνες, οι παραμικρές κινήσεις καταγράφονται, το κάθε άτομο ακατάπαυστα επισημαίνεται, εξετάζεται και κατατάσσεται ανάμεσα σε ζωντανούς, άρρωστους και νεκρούς. Η εποχή της κοινωνίας ελέγχου ανατέλλει. Είναι η πρώτη απόπειρα ελέγχου ροών, πειθαρχικής εναρμόνισης, επαφών των σωμάτων. Παρακάτω μάς παρουσιάζει το περίφημο πανοπτικό του Bentham. Η πρώτη φυλακή που ατομικοποίησε την ποινή και επέφερε την πλήρη ορατότητα ως μέσω ελέγχου. Η εξουσία σήμερα έχει συσχετίσει σε τέτοιο βαθμό την κανονικοποίηση της συμπεριφοράς ώστε η τεχνολογία, η αστυνομία, η ψυχολογία, τα Μ.Μ.Ε., η βιολογία δημιουργούν έναν μέσο κοινωνικό τόπο που πέρα από αυτόν η παρέκκλιση διώκεται.

Η διάλυση κάθε συνεκτικού δεσμού που προσέφερε ενοποιημένες ταυτότητες (έθνος, οικογένεια), η καταστροφή του δημόσιου χώρου, η απονέκρωση της ανάγκης της εξουσίας να συνάπτει κοινωνικά συμβόλαια, η καταστροφή των μεταπολεμικών μηχανισμών ενσωμάτωσης-εκπροσώπησης, δημιουργούν μια έλλειψη νοήματος που πρέπει να καλυφθεί. Ο Πωλ Βιρίλιο είναι επίκαιρος όταν τοποθετεί την δημιουργία της αρχαίας πόλης περισσότερο στην ανάγκη οχύρωσης και λιγότερο στην οικονομικίστικη λογική. Ο πόλεμος ως συνεκτικός μηχανισμός είναι σήμερα πανάκεια. Το κράτος πρέπει να ειδωθεί και ως ένας μηχανισμός παραγωγής δικαίου. Ο κυρίαρχος νομοθετεί όντας ο ίδιος εκτός νόμου. Το έξω καταργείται και η κατάσταση εκτάκτου ανάγκης διαρκώς επεκτείνεται. Η επίτευξη του διπλού πολιτικού δεσμού εξατομίκευσης και ολοποίησης δεν ήταν μόνο στόχος των κυρίαρχων αλλά και κάποιων θεωρητικά απελευθερωτικών θεωριών. Το πλατύ κοινωνικό μέτωπο που απαιτεί η σύγκρουση με το νέο καπιταλιστικό παράδειγμα πρέπει να απαγκιστρωθεί από παγιωμένες αντιλήψεις και ιδεολογικές στενότητες. Η αποδοχή του δέλεαρ της νομιμοποίησης που πρόσφερε η εξουσία στην Αριστερά έκανε σαφώς δυσκολότερη την κοινωνική απεύθυνση του κινήματος αλληλεγγύης. Ο ορισμός της τρομοκρατικής απειλής μένει ρευστός για να μπορεί να συμπεριλάβει κάθε παρέκκλιση, να προσδέσει στο καπιταλιστικό άρμα την μεσαία τάξη με όρους όχι απαραίτητα οικονομικούς. Η μαρξιστική ανάλυση άλλωστε έχει να απαντήσει σε δύο καίρια ερωτήματα. Γιατί οι κάτοικοι της Μέσης Ανατολής δεν αποδέχονται την ταυτότητα του καταναλωτή, και γιατί η ταξική ταυτότητα δεν υπερκέρασε την εθνική; Το κομμάτι του κινήματος που λειτουργούσε με σημαντικά αποτελέσματα στο επίπεδο και της θεσμικής εναντίωσης δυσκολεύεται να παρακολουθήσει το εύρος της επίθεσης. Το πρόβλημα πάει μέχρι τη διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη. Ο ορισμός της λέξης πολίτης είναι σαφώς ρευστός όπως έδειξε η ναζιστική του εκδοχή και ο διαχωρισμός της από την λέξη άνθρωπος την καθιστά από την αρχή προβληματική. Όλοι πρέπει να αποβάλουμε τις διαφωτιστικές μας ρίζες

Η λογοτεχνία και ο κινηματογράφος γέννησαν πολλά έργα όπου η εξουσία έχει επεκταθεί σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας. Ο θαυμαστός καινούργιος κόσμος του Χάξλεϋ, το Μπραζίλ του Τέρρυ Γκίλιαμ, το 1984, το Φαρενάιτ 451 του Μπράντμπερυ, μένουν όλα μακριά από την πιθανότητα να είναι η δημοκρατία αυτή που επιβάλει την πλήρη κανονικοποίηση της συμπεριφοράς. Θα πρέπει να ξεχωρίσουμε το βιβλίο του Σπίνραντ «Οι Πράκτορες του Χάους» που σπάει την ασφυκτική δομή με την εξερεύνηση του "έξω". Ο ευνουχισμένος άνθρωπος του Κάφκα που στέκει ανήμπορος μπροστά στον μεγαμηχανισμό μιας απρόσωπης γραφειοκρατίας δεν είναι το πρότυπό μας. Η ανάγκη του κινήματος αλληλεγγύης στέκει στην εκ νέου οριοθέτησή του απέναντι στην εξουσία, στη δημιουργία μετώπου με τις επιλογές της κυριαρχίας και στην κινητοποίησή του και πέρα από τις δίκες, μέχρι το αντιπολεμικό κίνημα. Περισσότερο μας θέλγουν οι ήρωες του Μέλβιλ και κυρίως ο Μπάρτλεμπυ που ανακηρύσσει -με το περίφημο «θα προτιμούσα να μην»- την άρνηση. Τα θύματα δείχνουν να έχουν κατέβει το τελευταίο σκαλοπάτι που είναι να ενοχλούν με την παρουσία τους. Όμως συμφωνούμε με τον Καμύ που λέει ότι στη θέση του ελεύθερου και άμεσου διαλόγου η σκλαβιά βάζει την πιο τρομερή σιωπή. Δεν θα συναινέσουμε. Η στοχαστική ελευθερία οφείλει να σταθεί ενάντια στην ορθολογιστική τυραννία της χρησιμότητας.

Φιλήμονας Πατσάκης

Big MacBusiness

Νέο μοντέλο εργασίας από την McDonalds, σε οικογενειακή και οικονομική (για την ίδια) συσκευασία. Την ίδια θέση, θα μοιράζεται «όπως τη βολεύει» (κατά δήλωση της εταιρίας) όλη η οικογένεια! Σ' αυτό το BigMac πακέτο εργασίας, άτομα πάνω από 16 χρονών, σύζυγοι, παιδιά, αδέλφια, συγγενείς (αλλά και με πρόβλεψη αργότερα για φίλους, συγκάτοικους, άτομα που συμβιώνουν κ.α.), θα μοιράζονται την ίδια θέση εργασίας, και μάλιστα (κατά δήλωση πάντα της εταιρίας), χωρίς καν να χρειάζεται να ενημερώνουν τη διεύθυνση. Οι συμμετέχοντες σ' αυτή τη «συλλογική» θέση εργασίας, θα κανονίζουν μόνοι τους τις βάρδιες τους και τον τρόπο με τον οποίο θα μοιράζονται την αμοιβή τους.

Το νέο αυτό «πακέτο εργασίας», ξεκίνησε πιλοτικά να εφαρμόζεται σε έξι πόλεις της Βρετανίας, φυσικά με την έγκριση του υπουργείου Εμπορίου και Βιομηχανίας, και θα γενικευτεί η εφαρμογή του, ανάλογα με το βαθμό «επιτυχίας» του («Ε», 22-2-06).

Αφορά πολλούς τομείς εργασίας στα McDonalds (όχι φυσικά τους υψηλόβαθμους) και αφορά εργασία που θα αμείβεται με την ώρα. Εάν κάποιος κουραστεί ή του τύχει κάτι, θα μπορεί να παραδώσει τη θέση του σε κάποιον άλλο –που θα ορίσει αυτός– ο οποίος θα απασχοληθεί μέχρι να επιστρέψει ο πρώτος ή μέχρι να συνεχίσει κάποιο τρίτο μέλος της οικογένειας. Όλοι θα σημειώνουν τις ώρες συμμετοχής τους για να πληρωθούν γι' αυτές.

Όπως όλες οι καταπατήσεις της εταιρίας, έτσι κι αυτή, συνοδεύονται από χαμογελαστές δηλώσεις στελεχών που αντιστρέφοντας την αλήθεια και γνωρίζοντας καλά την τέχνη του ψέμματος, δηλώνουν συμπαθητικά το «ειλικρινές» ενδιαφέρον των αφεντικών για τους εργαζόμενους! Η επισφαλής εργασία δεν είναι η εξαίρεση πια αλλά γίνεται καθεστώς και μάλιστα με «εντελώς μοντέρνο και ανθρώπινο πρόσωπο». Οι ίδιοι επικαλούνται τους φοιτητές (που δουλεύουν συνήθως περιστασιακά και δεν ενδιαφέρονται για ασφάλιση ούτε γνωρίζουν τα ουσιαστικά εργασιακά προβλήματα) και τους νεαρούς γονείς που δεν έχουν τρόπο να φροντίσουν τα παιδιά τους.

Τώρα η McDonalds (που λόγω των πολυεπίπεδων επιθέσεων που έχει δεχτεί διαθέτει πάρα πολλά χρήματα για διαφημιστικές καμπάνιες που θα εξωραΐσουν το διάτρητο πρόσωπό της) δηλώνει πως περνά στο νέο αυτό μοντέλο εργασίας για λόγους «κοινωνικής ευαισθησίας».

Εννοείται πως «κοινωνική ευαισθησία» (αύριο θα προβληθεί ως καταπολέμηση της ανεργίας!) θεωρείται το ότι:

- Πετυχαίνουν διαρκώς ξεκούραστους εργαζόμενους που δουλεύουν χωρίς διάλειμμα, που όταν κουραστούν, θα φωνάξουν τον επόμενο ξεκούραστο αντικαταστάτη τους για να προσφέρει κι αυτός όσες ώρες εργασίας αντέχει και πάει λέγοντας. Έτσι η εταιρία αποφεύγει τις «χαμένες ώρες» εργασίας από τους εργαζόμενους που έχουν κουραστεί και δεν «αποδίδουν» το μέγιστο.
- Χωρίς ασφάλιση μια που είναι απροσδιόριστες οι ώρες εργασίας κάποιου (και που φυσικά μπορεί να πάει οποιοσδήποτε στη θέση του) ή στην καλύτερη περίπτωση μια συνολική ασφάλιση για όλους στην τιμή του ενός, δηλαδή τίποτα.
- Λόγω της ραγδαίας αύξησης της ανεργίας, ομαδική ζήτηση για την ίδια θέση εργασίας, κάτι που και τις οικονομικές απαιτήσεις της ομαδικής θέσης περιορίζει, και γίνεται πιο επώδυνη η απαίτηση άλλων συνθηκών εργασίας (στο βαθμό που από αυτή τη θέση μπορεί να κρίνεται συνολικά η επιβίωση της οικογένειας) και προβάλλει το ωραίο παραμύθι της καταπολέμησης της ανεργίας.

Τα ελεγχόμενα μέσα ενημέρωσης προβάλλουν τη «νέα εργασιακή πολιτική» της εταιρίας ως καινοτόμα και κοινωνικά ευαίσθητη και παρουσιάζουν χαμογελαστούς εργαζόμενους που δηλώνουν ευτυχισμένοι από αυτές τις αλλαγές! Κάποιοι υποτιμούν πολύ την κοινωνική νοημοσύνη.